

НОРА РОБЪРТС

ПОСЛЕДНИЯТ ЛЮБИМ

Част 2 от „Хотелът“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2012

chitanka.info

На Дан и Шарлът

*За доверието, което ви подтикна да протегнете ръка
един към друг. За щедростта и всеобхватността на тази
прегръдка. За чувството за хумор, което носи светлина в
живота ви. И за богатата и ярка любов, която свързва
всичко в едно.*

*„Любовта е сладка, когато е поискана, но
още по-сладка е, когато е нечакана.“*

Шекспир

*„Сърцето има свой разсъдък, който
непонятен е за мисълта.“*

Паскал

ПЪРВА ГЛАВА

Пълната зимна луна огряваше със светлината си старите каменни и тухлени стени на хотел „Бунсборо“ насред площада. Новите дебели греди и парапетите на верандите грееха в нощта, а лъскавият нов меден покрив блестеше под лунните лъчи. Старото и новото се сливаха тук — миналото и настоящето — в здрава и силна хармония.

Прозорците му бяха тъмни през този декември, пазеха тайните си в сенките. Но само след няколко седмици щяха да светнат като другите по протежението на главната улица на града.

Докато седеше в пикапа си и чакаше на светофара на площада, Оуен Монтгомъри се загледа във витрините на магазините и прозорците на къщите по главната улица, окичени в празнична украса. Примигваха весели светлилки. От дясната му страна, в големия фасаден прозорец на апартамента на втория етаж, грееше празнично украсено коледно дръвче. Временното жилище на бъдещия управител на хотела им отразяваше много точно стила ѝ — премерена елегантност.

Другата Коледа, мислеше си той, щяха да окичат и хотела с лампички и зеленина. И Хоуп Бомон щеше да разположи красивото си коледно дръвче на прозореца в апартамента на управителя на третия етаж.

Погледна наляво, където Ейвъри Мактавиш, собственичка на „Веста“ — пицария и семеен ресторант, бе окичила верандата с лампички.

Апартаментът ѝ над заведението, който преди бе на брат му Бекет, също си имаше елхичка на прозореца. Иначе и нейните прозорци бяха тъмни като на хотела. Тя сигурно работеше тази вечер, помисли си той, забелязал движението в ресторанта. Премести се малко встрани, но не можа да я зърне зад работния плот.

Когато сигналът на светофара се смени, той зави надясно по улица „Сейнт Пол“, после наляво към паркинга зад хотела. После остана да седи в пикапа си, замислен. Можеше да се отбие във

„Веста“, каза си той, да хапне парче пица с бира, да се помотае там до затварянето на заведението. След това можеше да направи обичайната си обиколка на хотела.

Всъщност не се налагаше да прави проверка, напомни си той. Но цял ден не бе идвал на обекта, тъй като бе зает с други срещи, с други проекти на семейната строителна компания „Монтгомъри Фемили Кънстракшън“. Не искаше да чака до сутринта, за да види какво са свършили през деня работниците и братята му.

Освен това „Веста“ изглеждаше оживено място, а и оставаха едва трийсетина минути до затварянето. Не че Ейвъри би го изритала тогава — едва ли. По-вероятно бе да седне и да пийне една бира с него.

Изкушаваща мисъл, каза си той, но наистина трябваше да направи една бърза обиколка и да се прибира. Трябваше да бъде на обекта с инструментите си още в седем сутринта.

Слезе от пикапа и се озова в прегръдката на студения въздух, докато вече изваждаше ключовете си. Висок като братята си, с жилаво тяло, той вдигна леко рамене в якето си, докато заобикаляше вътрешния двор към вратите на фойето.

Ключовете му бяха маркирани в различен цвят, което според братята му бе проява на педантичност, но за него бе просто ефективно. Само след секунди избяга от студа и се вмъкна в сградата.

Запали лампите и остана на място, ухилен като глупак.

Декоративните подови плочки, които оформяха килимени шарки, очертаваха просторното помещение и придаваха допълнителен чар на деликатния цвят на стените с кремава поръчкова ламперия. Бекет бе ударил десетката с решението си да оставят на показ тухлите на страничната стена. А майка им бе подбрала изключително прецизно полилея.

Не беше претенциозен, нито традиционен, а някак органично свързан със сградата с бронзовите си разклонения и тесни ефирни глобуси, които стояха точно в центъра, над килима от плочки. Погледна надясно и забеляза, че сервизните помещения за гости до фойето, с лъскави плочки и каменни мивки със зелени жилки, вече са боядисани.

Извади бележника си и си отбеляза, че има нужда от няколко допълнителни мацвания с четката тук-там, преди да мине под каменната арка вляво.

Тук имаше още от голите тухли по стената — да, Бекет имаше усет за тези неща. Рафтовете в пералното помещение бяха подредени с педантична строгост — а това бе дело на Хоуп. Желязната ѝ воля бе изритала брат му Райдър от импровизирания му офис на обекта, за да може да почне с подреждането.

Поспря за миг пред помещението, което щеше да се превърне в офиса на Хоуп, и забеляза следите от работата на брат си — дървено скеле и талашитена плоскост служеха за временно бюро, върху което имаше дебела бяла папка — библията на проекта — някои инструменти, кутии с боя.

Нямаше да мине много и Хоуп щеше да изпъди Райдър и оттук, пресметна мислено Оуен.

Продължи нататък и спря, за да се порадва на отворената кухня.

Бяха монтирали осветлението — големия железен полилей над кухненския остров, както и по-малките тела до всеки прозорец. Дървени шкафове в топъл цвят, кремави вратички за акцент и гладък гранитен плот се комбинираха отлично с лъскавите уреди от неръждаема стомана.

Отвори хладилника и посегна да си вземе бира. Скоро щеше да шофира, напомни си мислено, и вместо това си взе кутия „Пепси“, преди да си запише в бележника, че трябва да се обади за монтирането на щорите и первазите на прозорците.

Бяха почти готови за това.

Отиде до рецепцията, направи бърз оглед и отново се ухили.

Полицата над камината, която Райдър бе направил от дебела дървена греда от една стара плевня, идеално подходеше на старите тухли и на дълбоката, открита камина. В момента имаше още брезентови платна, кутии с боя, както и доста инструменти, пръснати наоколо. Отбеляза си още няколко неща, върна се обратно, мина под първата арка и спря, докато пресичаше фойето на път за бъдещия салон, когато чу стъпки на втория етаж.

Мина под следващата арка, която водеше към късия коридор със стълбището. Забеляза, че Лутър е свършил доста работа по железния парапет и прокара длан по него, докато се качваше нагоре.

— Добре, страхотно се получава. Рай? Ти ли си горе?

Някаква врата се тръшна рязко и го накара да подскочи. Дълбоките му сини очи се присвиха леко, докато се качваше по

последните стъпала. Братята му много обичаха да му погаждат номера — проклет да е, ако им даде повод да му се присмиват.

— Ооо — измърмори той, преструвайки се на уплашен. — Това сигурно е призракът. Толкова ме е страх!

Зави към предната част на сградата и забеляза, че вратата на стаята „Елизабет и Дарси“ наистина е затворена, за разлика от тази на „Титания и Оберон“ насреща.

Много смешно, кисело си помисли той.

Тихичко се приближи натам с намерението да я блъсне силно, да се втурне вътре и вероятно да стресне здраво, който от братята му беше решил да се пошегува с него. Стисна заоблената дръжка на вратата, свали я плавно и бутна силно.

Вратата не помръдна.

— Престани, глупако — но се засмя пресилено, въпреки волята си. Поне докато вратата не се разтвори изведнъж, както и двойната врата към верандата.

Усети сладкото като лято ухание на орлови нокти в нахлулия вътре леден въздух.

— О, господи.

Почти бе приел факта, че си имат призрак — почти вярваше в него. В крайна сметка имаше разни инциденти, а и Бекет бе твърдо убеден в това. Толкова убеден, че бе нарекъл призрака с името Елизабет в чест на стаята, която явно предпочиташе.

Но това бе първата лична, близка и неоспорима среща за Оуен.

Остана на мястото си с отворена уста, когато вратата на банята се тръшна, после отново се отвори и пак се затръшна.

— Добре. Уха, добре де. Хм, съжалявам, че нахлух така. Просто исках... — Вратата се тръшна в лицето му — щеше да го удари, ако не бе скочил назад навреме, за да избегне разбития нос. — Хей, стига. Сигурно вече ме познаваш. Тук съм почти всеки ден. Аз съм Оуен, братът на Бек. Аз, хм, идвам с мир и така нататък.

Вратата на банята отново се тръшна с всичка сила и звукът го накара да подскочи.

— По-леко с инвентара, става ли? Какъв ти е проблемът? Аз само... О. Ясно.

Прокашля се, свали бейзболната си шапка и прокара пръсти в гъстата си кестенява коса.

— Виж, не теб нарекох „глупак“. Мислех, че е Рай. Познаваш другия ми брат. Райдър? Наистина се държи като глупак понякога, трябва да го признаеш. А сега стоя в коридора и се обяснявам на един призрак.

Вратата се отвори лекичко. Оуен предпазливо я побутна.

— Само ще ида да затворя вратата към верандата. Наистина трябва да стои затворена.

Признаваше си, макар и само пред себе си, че звукът на гласа му, отекващ в празната стая, го караше да изтръпва. Но напъха шапката в джоба на палтото си, отиде до вратата насреща, затвори я и я заключи. Когато стигна до второто крило, забеляза светещите прозорци в апартамента на Ейвъри над ресторанта.

Стори му се, че я зърна, или поне силуета ѝ, да минава пред прозореца.

Струята въздух стихна, уханието на орлови нокти се засили.

— И преди съм те подушвал — прошепна той, все още загледан към апартамента на Ейвъри. — Бекет казва, че ти си го предупредила в нощта, когато онова гадно копеле — извини ме за изрази — Сам Фриймънт нападна Клеър. Благодаря ти за това. Те ще се женят — Бек и Клеър. Сигурно го знаеш. Той е влюбен в нея открай време.

Сега затвори вратата и се обърна.

— Е, отново ти благодаря.

Вратата на банята стоеше отворена и той видя отражението си в огледало с декоративна рамка от ковано желязо над тоалетното шкафче.

Трябваше да си признае, че изглеждаше малко стреснат и с блеснали очи, а косата му стърчеше на всички страни, след като я бе разрошил с пръсти, и като цяло имаше доста стряскащ вид.

Механично посегна да приглади косата си с ръка.

— Аз само обикалям сградата, вода си бележки. Вече сме на довършителните работи, предимно. Не и тук обаче. Тук сме готови. Мисля, че работниците искаха по-бързо да довършат тази стая. Някои от тях се плашат. Не се засягай. Така че... ще довърша обиколката си и ще тръгвам. Ще се видим утре — или няма да се видим, но...

Все едно, довърши мислено той и излезе от стаята.

Прекара още трийсетина минути в обикаляне от стая в стая, от етаж на етаж, като допълваше бележките си. На няколко пъти отново

усети мириxa на орлови нокти и забеляза отварянето на врати.

Присъствието ѝ — не можеше да го отрече — сега изглеждаше добронамерено. Но не можеше да отрече и лекото облекчение, което изпита, когато заключи сградата на тръгване.

Лека слана хрущеше под краката му, докато Оуен носеше кафето и кутията с понички. Половин час преди зазоряване той отключи и влезе в хотела и се запъти направо към кухнята, където остави поничките, картонените чаши с кафе и куфарчето си. За да разведри малко атмосферата, а и защото бездруго вече бе готова, той отиде до рецепцията и включи газовата камина. Изпитващ удоволствие от топлината и светлината, свали ръкавиците си и ги напъха в джобовете на якето си.

Върна се в кухнята, отвори куфарчето си, извади папката и се зае да преглежда — отново — дневния график. Телефонът в калъфчето на колана му звънна кратко, отбелязвайки времето за начало на работното съвещание.

Беше изял вече половин поничка с медена глазура, когато чу камиона на Райдър да паркира навън.

Брат му беше с шапка, дебело и ожулено кожено яке и с обичайната гримаса, която показваше, че има нужда от още кафе. Глупчо, кучето на Райдър, се дотътри вътре, подуши въздуха, после изгледа с копнеж половинката от поничката на Оуен.

Райдър изсумтя и посегна за чаша кафе.

— Това е за Бек — спря го Оуен, след като хвърли бегъл поглед. — Личи си по буквата „Б“, която съм написал върху чашата.

Райдър отново изсумтя и взе чашата с отбелязано на нея „Р“. След една голяма глътка изгледа поничките и си избра с плодов пълнеж.

Глупчо затупка с опашка и Райдър му метна едно голямо парче.

— Бек закъснява — отбеляза Оуен.

— Ти си този, който насрочи срещата преди зори.

Райдър отхапа голямо парче от поничката и го преглътна с кафе. Не беше се обръснал, набола брада покриваше страните му. Но зелените му очи със златни точки изгубиха донякъде сънения си вид, благодарение на кофеина и захарта.

— Прекалено много ни прекъсват, след като дойдат и работниците. Огледах наоколо, преди да се прибера снощи. Денят е бил ползотворен.

— И още как. Тази сутрин ще приключим с довършителните работи на третия етаж. Има малко боядисване и коване на первази, няколко осветителни тела, както и онези проклети затоплящи поставки за кърпи, които да се монтират на втория етаж. Лутър продължава с перилата и парапета.

— Видях. Отбелязал съм си някои неща.

— Да, да.

— Вероятно ще допълня бележките си, когато приключа с проверката на второ ниво и мина към третото.

— Защо да чакаме? — Райдър грабна втора поничка и тръгна. Метна голямо парче, без дори да се обръща, на кучето, което тичаше редом с него.

Глупчо го улови с ловкостта на професионалист.

— Бекет го няма.

— Човекът си има жена — изтъкна Райдър, — и три деца. Учебен ден е. Ще дойде, когато може, и ще ни настигне.

— Тук долу трябва да се добави боя на няколко места — подхвана Оуен.

— И сам виждам.

— Ще се обадя да дойдат и да монтират щорите навсякъде. Ако днес приключим с третия етаж, мога да ги накарам да започнат с корнизите на прозорците в началото на другата седмица.

— Момчетата разчистиха, но все пак е строителна площадка. Трябва да се почисти сериозно и да се излъска навсякъде. Трябва да го възложиш на управителката.

— Ще говоря с Хоуп тази сутрин. Ще се опитам да убедя общинските власти да ни разрешат да започнем с мебелирането.

Райдър хвърли кос поглед към брат си.

— Имаме поне още две седмици работа, и то без да броим празниците.

Но Оуен, както винаги, имаше план.

— Можем да довършим третия етаж, Рай, да започнем от горе надолу. Нали знаеш, че мама и Каролий — да не забравяме и Хоуп —

ще хукнат да купуват още неща веднага щом започнем да слагаме всичко по местата?

— Сигурен съм. Няма нужда да ни се мотаят още повече в краката, бездруго вече го правят.

Чуха отварянето на врата долу, докато се качваха към третия етаж.

— На третия сме — викна Оуен. — Кафето е в кухнята.

— Благодаря ти, Господи.

— Господ не ти е купил кафе — Оуен погали с пръсти овалната бронзова табелка с гравирани надпис „Управител“. — Стилен детайл.

— Навсякъде е пълно с такива. — Райдър глътна още кафе и влезе.

— Изглежда добре. — Оуен кимна одобрително, докато обикаляше апартамента — малка кухня, баня, две спални. — Приятно и уютно жилище. Красиво и ефикасно — като нашия управител.

— Тя е почти толкова маниакално прецизна, колкото и ти.

— Не забравяй кой ти осигурява поничките, братле.

Щом чу за понички, Глупчо целият се разтресе.

— Стига ти толкова, приятелче — отрязва го Райдър и след една тежка въздишка кучето се просна на пода.

Оуен се извърна и видя Бекет да се качва по стълбите. Беше се обръснал, отбеляза той, а очите му светеха. Може би гледаше малко стреснато, както сигурно се полагаше на всеки мъж с три деца под десет години, предвид хаоса, който се възцаряваше сутринта на един учебен ден.

Оуен си спомняше доста добре своите учебни сутрини и се чудеше как родителите му са успели да се въздържат от използването на твърди наркотици.

— Едно от кучетата повърна в леглото на Мърфи — заяви Бекет. — Не ми се говори за това.

— Чудесно. Оуен планира поставянето на прозоречни корнизи и внасянето на мебели.

Бекет спря, колкото да почеше Глупчо по главата.

— Още имаме да боядисваме, да ковим первази и разни довършителни работи.

— Не и тук горе. — Оуен прекоси коридора и отиде в първия от двата им апартамента, „Мансардата“. — Ето за това ви говоря.

Влезе вътре, огледа матираните цветни кристални полилеи, кремавите корниз и голямата разкошна баня с великолепните плочки. Спря за миг до преградната стена, кимна одобрително към дългия плот с двойните мивки, пристъпи навътре и се наслади на просторната стъклена душ-кабина с панел в горния край, който имитираше дъждовни струи, с масажни душеве, след което се обърна към широката бяла вана.

— Можем да обзаведем този апартамент. Хоуп може да пренесе нещата си в апартамента отсреща. Ами стаята „Уесли и Лютиче“?

— Готова е. Вчера монтирахме огледалото и лампите в банята.

— Тогава ще кажа на Хоуп да извади парцалите и да излъска този етаж. — Макар да вярваше на Райдър, лично щеше да провери стаята. — Тя вече има списък на мебелите за съответните помещения, така че може да иде в магазина на Баст и да им каже какво да докарат тук.

Отбеляза си разни неща в папката — доставка на хавлии и спално бельо, закупуване на крушки и други такива. Зад гърба му Бекет и Райдър си размениха погледи.

— Явно започваме с мебелирането.

— Не знам кой ще започва — обади се Райдър. — Няма да съм аз и моите момчета. Ние трябва да довършим проклетата сграда.

— Не ми се оплаквай. — Бекет вдигна ръце. — Аз трябва да направя корекциите в архитектурните планове за пекарната в съседната сграда, ако искаме да прехвърлим работниците оттук към другия проект без голямо забавяне.

— Едно забавяне би ми дошло добре — измърмори Райдър, но се затътри след Оуен.

Оуен спря пред стаята „Елизабет и Дарси“ и огледа внимателно подпряната да стои отворена врата.

— Бекет, не е зле да си поговориш с своята приятелка Лизи. Обясни й, че тази врата трябва да остане отворена, а онази към верандата — затворена.

— Отворена е. Верандата е затворена.

— Сега. Снощи малко се беше ядосала.

Заинтригуван, Бекет повдигна вежди.

— Така ли?

— Явно беше време за личната ни среща. Докато правех обичайната си обиколка тук снощи, чух стъпки горе. Реших, че е някой от вас и ми прави номер. Тя си помисли, че наричам нея „глупак“, и ми даде да разбера, че никак не ѝ харесва.

Бекет се ухили широко.

— Доста е темпераментна.

— На мен ли го казваш. Сдобрихме се, поне така мисля. Но в случай че още е обидена...

— Тук също сме приключили — увери го Райдър. — Както и в „Титания и Оберон“. Трябва да сложим первазите на тавана и пода в „Ник и Нора“ и ни остават някои довършителни работи в „Ив и Рурк“, както и монтирането на осветлението на тавана в банята там. Вчера пристигна най-сетне. „Джейн и Рочестър“ в дъното на коридора е пълна с кашони. Лампи, лампи и още лампи, рафтове и още бог знае какво. Но иначе е готова.

— И аз си имам списък. — Райдър потупа слепоочието си, а кучето му се приближи и седна до него. — Просто няма нужда да пиша всяко проклето нещо на десет различни места.

— Закачалки за халатите, поставки за хавлии, за тоалетна хартия — започна Оуен.

— В графика за днес са.

— Огледала, телевизори, прекъсвачи и капачета на контактите, ограничители за вратите.

— Всичко е в графика, Оуен.

— Имаш ли списък кое къде се монтира?

— Никой не обича да му натякват непрекъснато, бабо.

— Трябва да се сложат светещите табелки, сочещи изхода. — Оуен продължи да изброява нещата в списъка си, докато отиваше към трапезарията. — Тук трябва да се сложат стенните аплици и да се добави още малко боя на някои места. Кутиите, които направихме за пожарогасителите, трябва да се боядисат и монтират.

— Веднага щом млъкнеш, ще мога да започна.

— Брошури, уебсайт, реклама, окончателно уточняване на цените на стаите, пакетни услуги, рекламни папки за стаите.

— Не е моя работа.

— Точно така. Смятай се за късметлия. Колко време още ти трябва да довършиш новите планове за пекарната? — обърна се Оуен

към Бекет.

— Ще ги предам за одобрение в общината утре сутрин.

— Добра работа. — Извади телефона си и отвори календара. — Да определим датата. Ще кажа на Хоуп да започне да прави резервации за петнайсети януари. Можем да направим тържественото откриване на тринайсети, да си дадем един ден да подредим всичко наново. И започваме.

— Това е след по-малко от месец — оплака се Райдър.

— И ти, и Бек знаете също като мен, че тук ни остава работа за по-малко от две седмици. Ще приключиш преди Коледа. Ако започнем мебелирането тази седмица, ще приключим преди първо число на новата година, а няма причина да не получим разрешение за ползване веднага след празниците. Така имаме две седмици за последни щрихи и суетене, да изгладим оставащите пречки, при това Хоуп вече ще живее тук.

— Съгласен съм с Оуен. Оттук насетне е лесно, Рай.

Райдър напъха ръце в джобовете си и вдигна рамене.

— Странно е, може би просто ми е странно, че говорим за окончателно приключване.

— Горе главата — ободри го Оуен. — Огледай се наоколо. Никога няма да сме приключили окончателно с подобно място.

Райдър само кимна и в този момент чу отварянето и затварянето на задната врата, както и тежки стъпки на работни ботуши по плочките.

— Работниците са тук. Хващайте инструментите си.

Оуен беше зает и доволен, докато ковеше первази по тавана. Нямаше нищо против обичайните прекъсвания, за да вдигне телефона, да изпрати съобщение на някого, да прочете пощата си. Телефонът му бе просто поредният работен инструмент, също като чука. В цялата сграда кипеше оживен труд, отекваха гласове и звукът от радиото на Райдър. Миришеше на боя и прясно рендосано дърво, на силно кафе. Тази комбинация беше типична за „Монтгомъри Фемили Кънстракшън“ и винаги му напомняше за баща му.

Всичко, което бе научил за дърводелството и за строителния бизнес, го знаеше от баща си. Сега, слизайки от стълбата, за да огледа

свършеното, знаеше, че баща му би се гордял.

Бяха се заели със старата сграда с провиснали веранди и счупени прозорци, с олющени стени и изкорубени подове, и я бяха превърнали в истинско бижу на градския площад.

Визията на Бекет, мислеше си той, въображението и набитото око на майка му, потта и уменията на Райдър, както и собственото му внимание към детайлите — в комбинация с добър екип работници — бяха превърнали една идея, която бяха обсъждали над кухненската маса, в реалност.

Остави пневматичния чук и леко размърда схванатите си рамене, докато оглеждаше стаята.

Да, майка му наистина имаше набито око, каза си отново. Признаваше си, че се бе ужасил от идеята ѝ за бледосини стени и шоколадовокафяв таван — докато не видя завършения вид. Блясък бе точната дума, която описваше „Ник и Нора“, и връхната му точка бе в банята. Същата цвetoва схема, включваща стена от сини стъклени плочки, контрастиращи с нюансите на кафявото по пода, и всичко блестеше под светлината на кристалните лампи. Полилей в тоалетната, отбеляза той, клатейки глава. Определено се бе получило много добре.

Тук нямаше нищо обикновено или с типичния хотелски вид, размишляваше той — не и когато Джъстин Монтгомъри бе взела нещата в свои ръце. Каза си, че тази стая с типичния декадентски разкош може би ще се окаже любимата му.

Алармата на телефона му подсказа, че е време да се захване с планираните телефонни обаждания.

Излезе и се запъти към задната врата към верандата, минавайки покрай Лутър, който работеше върху перилата, слизащи надолу. Стисна зъби и притича в студа и лютия вятър по покритата веранда, слезе на първия етаж и се шмугна вътре през рецепцията.

— Дяволски студ.

Радиото гърмеше с всички сила, чуковете бумтяха оглушително. Нямаше начин, каза си той, да се опитва да води делови разговори наскред целия този шум. Грабна якето си, после и куфарчето.

Надникна в салона, където Бекет седеше на пода и ковеше первази.

— Отивам във „Веста“.

— Няма още десет. Не са отворили.

— Точно така. Ако видиш Рай, кажи му, че корнизите на тавана в „Ник и Нора“ са готови. Някой трябва да закрие дупките от пирони и да боядиса.

— Не знам къде се е заврял.

— Няма проблем.

Оуен тръгна да излиза и пътъм измъкна телефона от калъфа на колана си, изпрати съобщение на брат си. Озова се навън, вдигна рамене да се скрие от студа, докато чакаше на светофара, и изруга минаващите коли, които бяха достатъчно много, че да не може да притича през улицата. Изчака, докато светне зелено, а дъхът му излизаше на ледени облачета. Притича по диагонал, не обърна никакво внимание на табелката „Затворено“ на стъклената входна врата на заведението и заблъска по нея.

Забеляза вътре светлини, но никакво движение. Отново грабна телефона си и набра по памет номера на Ейвъри.

— По дяволите, Оуен, сега имам тесто по телефона си.

— Значи, си вътре. Отвори, преди да умра от студ.

— По дяволите — изруга тя наново, после затвори.

Но само след секунди я видя — с бяла готварска престилка върху джинсите и черния пуловер, чиито ръкави бяха запретнати до лактите. А косата ѝ — какъв ли беше този цвят пък сега? Стори му се много близък до яркото бакъренооранжево на новия меден покрив на хотела.

Беше започнала да сменя цвета на косата си преди няколко месеца, изпробвайки почти всичко, освен естествения ѝ червен, подобаващ на войнствена шотландска кралица. Беше я подстригала много късо, спомни си той, макар че вече бе израснала достатъчно, за да я прибира в къса опашка на тила си, докато работи.

Очите ѝ, толкова наситеносини, колкото и бакъреният оттенък на косата ѝ, го изгледаха гневно, докато отключваше бравата.

— Какво искаш? — попита тя. — По средата на подготовката съм.

— Искам само тихо и топло място. Дори няма да усетиш, че съм тук. — Той се вмъкна вътре, за да не може да му тръшне вратата под носа. — Не мога да говоря по телефона при всичкия шум отсреща, а трябва да проведе няколко разговора.

Тя впери сините си очи в куфарчето му.

Затова той се опита да я умилюва с чаровна усмивка.

— Добре де, може да имам малко работа по документацията. Ще седна на бара. Ще съм много, много тих.

— О, добре. Но не ме притеснявай.

— Хм, само още нещо, преди да се върнеш към работата си? Дали случайно нямаш малко готово кафе?

— Не, случайно нямам. Бъркам тесто, което сега е полепнало по новия ми телефон. Работих чак до затварянето на ресторанта снощи, а Франи ми се обади в осем тази сутрин да ми каже, че е болна. Звучеше все едно някой стърже с трион в гърлото ѝ. Две от сервитьорките ми не бяха на работа снощи, поради същата причина, което означава, че вероятно ще съм на линия отсега, та чак до затварянето. Дейв не може да ми помогне довечера, защото ще му вадят нерви на зъба в четири следобед. А в дванайсет и половина чакам да пристигнат цял автобус туристи.

Тъй като думите ѝ бяха насечени като удари с камшици, Оуен само кимна.

— Добре.

— Просто... — Тя махна към дългия бар. — Прави каквото искаш.

И хукна обратно към кухнята с яркозелените си кецове.

Би ѝ предложил помощта си, но усети, че е в особено настроение. Познаваше настроенията ѝ — знаеха се открай време — и сега долови раздразнение, нетърпение и напрежение.

Щеше да се справи, каза си той. Винаги успяваше. Нахаканата малка червенокоска от детството му, бившата главна мажоретка на гимназията в Бунсборо — деляха титлата с любимата на Бекет, Клеър — се бе превърнала в успешен ресторантьор. И умееше да прави изключителна пица.

Остави след себе си лек лимонов аромат, както и наелектризиращ заряд от енергия. Чу глухото тупване и трополене от работата ѝ, докато се настаняваше на една от табуретките пред бара. Действаше му успокояващо и някак тонизиращо.

Отвори куфарчето си, извади айпада си, папката, свали телефона от колана си.

Проведе няколко разговора, изпрати съобщения в електронната поща, по телефона, преработи графика в календара си, пресметна какво остава.

Потъна в детайлите и изплува на повърхността едва когато под носа му се появи голяма чаша кафе.

Вдигна поглед към красивото лице на Ейвъри.

— Благодаря. Нямахше нужда да се притесняваш. Няма да остана дълго.

— Оуен, тук си вече над четиридесет минути.

— Наистина ли? Изгубих представа за времето. Искаш ли да си вървя?

— Не ми пречиш. — Макар да притисна стиснатия си юмрук в долната част на гърба, сега говореше спокойно. — Всичко е под контрол.

Той долови друг аромат и погледна към голямата печка, и забеляза, че тя вече е сложила да къкрят сосовете.

Червената коса, млечнобялата ѝ кожа и ситните лунички може да издаваха шотландските ѝ корени, но чесновият ѝ сос „Маринара“ бе толкова традиционно италиански, колкото ѝ костюм на „Армани“.

Често се бе питал откъде се е взел усетът ѝ, както и неукротимата енергия, но и двете му се струваха неизменна част от нея, също като огромните ѝ, ясносини очи.

Тя приклезна, отвори хладилника под бара и се зае да пълни бурканчетата с добавки.

— Съжалявам за Франи.

— И аз. Наистина е зле. А Дейв се чувства отвратително. Ще дойде за няколко часа следобед, само защото ужасно ми липсват хора. Много ми е неприятно да го моля.

Той изучаваше лицето ѝ, докато работеше. Сега, когато внимателно се вгледа в нея, забеляза бледоморавите сенки под очите ѝ.

— Изглеждаш уморена.

Тя му хвърли отвратен поглед над контейнера с черни маслини, който държеше.

— Благодаря. Точно това обича да чува всяко момиче. — После сви рамене. — Уморена съм. Мислех, че ще си поспя до късно тази сутрин. Че Франи ще отвори, а аз ще се появя около единайсет и половина. Не ми е нужно много време за път, след като се преместих на горния етаж. Затова гледах едно токшоу до късно и довърших книгата, която цяла седмица се мъча да намеря време да дочета. Легнах си чак към два и половина. После Франи се обади в осем. Шест

часа не са чак толкова малко, освен ако не си карал двойна смяна и не те чака още една такава.

— Знаеш ли кое е хубавото? Бизнесът върви добре.

— Ще се замисля и за хубавата страна, след като приключа с туристите. Както и да е, стига за мен. Как върви с хотела?

— Толкова добре, че утре започваме да зареждаме третия етаж.

— Какво да зареждате?

— Мебели, Ейвъри.

Тя остави контейнера и зяпна насреща му.

— Сериозно? *Сериозно ли?*

— Инспекторът ще дойде да погледне следобед и ще прецени дали да ни разреши, или не. Аз смятам, че ще ни разреши, защото няма причина за противното. Току-що говорих с Хоуп. Започва с почистването там горе. Майка ми и леля ми ще дойдат — може и вече да са дошли, тъй като приближава единайсет — за да помогнат.

— Искях и аз, но няма да мога.

— Не се тревожи. Имаме достатъчно помощници.

— Искях и аз да съм сред тях. Може би утре, в зависимост какво ще стане с болните и зъбите на Дейв. Господи, Оуен, това е голяма новина. — Тя направи няколко танцови стъпки със зелените си кецове. — И изчака близо час, преди да ми кажеш?

— Беше прекалено заета да ми се караш.

— Ако беше си казал, щях да съм прекалено развълнувана, за да се сърдя. Сам си си виновен.

Тя му се усмихна, красивата Ейвъри Мактавиш с уморените очи.

— Защо не поседнеш за няколко минутки?

— Днес трябва да действам бързо, като акула. — Тя захлупи капака на контейнера, прибра го и отиде да нагледа сосовете.

Той я наблюдаваше как работи. Тя сякаш винаги вършеше няколко неща наведнъж, като жонгльор, който постоянно подхвърля топки във въздуха и се опитва да ги задържи в движение.

Това смайваше подредения му ум.

— Най-добре да се връщам. Благодаря за кафето.

— Няма защо. Ако някой от работниците мисли да обядва тук днес, кажи му да изчака до един и половина. До тогава най-голямата навалица ще орее.

— Добре. — Събра нещата си, после спря за миг до вратата. —
Ейвъри? Какъв е този цвят? На косата ти.

— Това ли? Бакърено пени.

Той се ухили и поклати глава.

— Знаех си. До скоро.

ВТОРА ГЛАВА

Оуен запаса колана си с инструменти и сравни списъка си със задачи с този на Райдър.

— На третия етаж е пълно с жени — осведоми го Райдър с горчива нотка в гласа.

— Голи ли са?

— Едната е мама.

— Добре, забрави за голотата.

— Мама, Каролий, управителката. Клеър може още да е горе. Човече, истинска напаст са. Все някоя слиза тук и непрекъснато пита нещо. — Райдър грабна бутилката си с безалкохолно от кухненския плот, където бе разгънал чертежите и папките си, след като Хоуп го бе изритала от мястото на бъдещия ѝ офис. — Тъй като именно ти им отвори вратите, ти ще отговаряш на въпросите им. И къде се губиш, по дяволите?

— Пратих ти съобщение. Отидох при Ейвъри, за да проведе няколко телефонни разговора. Инспекторът ще мине да огледа третия етаж, за да разреши обзавеждането му. Ще прегледа и всичко останало, докато е на обекта. Мебелите за горния етаж са доставени, уговорено е да ги донесат сутринта. Слагането на щори на прозорците също е уредено. Ще започнат от горния етаж следобед. Искаш ли да чуеш и останалото?

— Ще ми докараш главоболие.

— Затова аз говоря по телефона. Мога да започна с первазите на втория етаж.

— Третият. — Райдър забодя пръст в гърдите на брат си. — Жените. Твои са, братле.

— Добре, добре.

Искаше да работи, да потъне в ритъма на чука, бормашината и теслата. Мъже. Но излезе отново навън, изруга студа, докато заобикаляше сградата, и изтича нагоре по стълбите.

И се озова в женското царство.

Усети ухание на парфюм и лосион, както и лимоновия аромат на препарат за почистване. Чу женски гласове над данданията, която се носеше от долу. Завари майка си на колене, заета да търка пода в душ-кабината в „Мансардата“.

Беше вдигнала на кок тъмната си коса и бе запретнала ръкавите на раздърпан сив пуловер. Обутите ѝ в джинси задни части се поклащаха плавно в ритъма на мелодията, която звучеше в слушалките ѝ.

Оуен заобиколи стъклената преграда и приклезна. Тя не се стресна, той никога не се бе съмнявал в думите ѝ, че има очи и на гърба си. Джъстин просто вдигна глава, усмихна му се, докато присядаше на пети, и свали слушалките от главата си.

Промълви само:

— Дявол да го вземе.

— Готова ли си за това, мамо?

— Отдавна. Ще го накараме да заблести, макар че бях забравила колко лепкава е мръсотията по строителните обекти. Разделихме се. Каролий е в стаята „Уесли и Лютиче“, а Хоуп се занимава със своя апартамент. Клеър ще ни отдели малко от времето си следобед.

— Тъкмо идвам от „Веста“. Ейвъри чака цял автобус туристи, а Франи е болна. И тя искаше да участва. — Оуен се загледа в кофата със сапунена вода. — Бог знае защо.

— Работата носи удовлетворение посвоему. Огледай се наоколо, Оуен. — Тя намести няколко разхлабени фиби в косата си и се озърна. — Виж какво направихте тук ти и братята ти.

— Какво направихме заедно с майка си — поправи я той и отново я накара да се усмихне.

— Много си прав за това. След като си тук, извади лавиците от онзи кашон. Едната трябва да се сложи тук, а другата — ето там.

Посочи с ръка.

— Тук има лавици?

— Ще има, когато ги монтираш. После може да хванеш някой от работниците да ти помогне и да сложите огледалото в спалнята. Когато си готов, ще ти покажа къде го искам.

— Почакай, дай да си запиша.

— Само сложи малките лавици, аз ще ти напомня за останалото.

Все пак му се удаде случай да използва инструментите си. Може би не точно както обичаше — със списъка, в който задачите бяха подредени по важност и можеше да ги отмята една по една — но все пак поработи с инструментите.

След като монтира декоративните лавици, повика един от работниците и заедно качиха горе голямото стенно огледало с пищна позлатена рамка.

Джъстин стоеше с ръце на кръста и ги направляваше в позиционирането му с реплики като „малко по-вляво, малко по-нагоре — не, надолу“. Оуен отбеляза мястото, отмери, проби дупка с бормашината, докато тя се зае отново с търкането на пода.

— Готово е — извика той.

— Само секунда.

Чу бълбукането на водата, когато майка му изсипа кофата. Когато излезе от банята, тя отново сложи ръце на кръста си.

— Страхотно!

Отиде при него и застана така, че и двамата да се оглеждат едновременно. Усмихна се широко и го прегърна през кръста.

— Идеално е. Благодаря ти, Оуен. Защо не идеш да видиш как се справя Хоуп? Тя знае какво трябва да се качи горе. Аз трябва да почистя още няколко декара плочки.

— Мога да наема фирма за почистване.

Тя поклати глава.

— Това е работа за семейството.

Явно Хоуп Бомон беше от семейството. Двете с майка му се бяха харесали взаимно, напомни си Оуен, докато пресичаше коридора. От самото начало.

Бившата кралица на красотата стоеше на малка табуретка в кухничката на апартамента и лъскаше вратичките на шкафовете. Беше вързала кърпа върху тъмната си коса, а от задния джоб на изцапаните ѝ с бяла боя джинси, които бяха почти напълно протрити на дясното коляно, висеше стар парцал.

Тя се обърна към него и издиша шумно, при което кичурите на бретона ѝ се разлюляха.

— Не изглеждаше чак толкова мръсно.

— Строителният прахоляк прониква навсякъде.

Зачуди се дали да ѝ каже, че ще трябва да го почиства и бърше дни наред. Може би дори седмици.

И сама щеше да разбере, реши той.

— Напредвате — каза вместо това.

— Така е. — Седна за миг на табуретката, взе бутилка вода от плота и отви капачката. — Наистина ли утре ще имаме мебели тук горе?

— Изглежда ми готово.

Тя пийна глътка вода, усмихна се.

Имаше плътен глас, който подхождаше на съблазнителната ѝ фигура, на големите тъмни очи и пухкавите красиви устни.

Оуен си каза, че не е никак зле да имат красавица за управител на хотела, но по-важното и много по-съществено за него бе, че нейните организационни способности и ефективност бяха равни на неговите.

— Ако имаш свободна минутка, мама каза, че има разни неща, които би искала да сложим на втория етаж.

— И на първия, ако успеем да отделим време. Колкото повече кашони разупакуваме, толкова по-лесно ще е за почистване, както и по-удобно при доставката на мебелите.

— Имаш право. — Тази жена говореше на неговия език, отбелязва мислено Оуен. — На твое разположение съм. Трябва ли да се направи нещо тук?

— Имам няколко лавици, които трябва да се окачат.

Е, какво пък, каза си той. Явно това бе Денят на лавиците.

— Аз ще ги монтирам.

— Би било чудесно. В другия апартамент са. Мога да ги донеса по-късно.

— Ще изпратя някого да ги донесе.

— Добре, стига да имаш свободен работник. Но можем първо да се заемем с нещата, които вече са на обекта. Имаме всичко, което Джъстин иска да окачим в „Джейн и Рочестър“.

Неговият език, помисли си той отново.

— Искаш ли палто? — попита я той, когато тя стана от табуретката.

— Няма нужда. Ще побързаме. — Но смъкна ръкавите на пуловера надолу към китките си. — Говорих с Ейвъри сутринта — продължи тя, докато вървяха към задната част на сградата. — Доста е

натоварена, след като много от служителите ѝ не са във форма. Надявах се да се отбия и да ѝ помогна довечера, но изглежда, ще останем тук до късно.

Когато излязоха навън, тя побърза да притисне с ръка кърпата на главата си, преди вятърът да я отнесе.

— Обзалагам се, че в тоя студ ще е затрупана с поръчки за вкъщи. Кой би искал да излиза в такова време?

Вмъкна се в стаята „Джейн и Рочестър“ и потърка ръце.

— Е, можем да започнем с „Уесли и Лютиче“. Или след като вече сме тук, да се движим отзад напред на втория етаж. Да започнем оттук с лавиците в банята и огледалото. — Чукна леко по грижливо надписаните кашони. — Огледало за банята.

Изреди му принадлежностите за всяка стая, като стигна чак до първия етаж.

— Това ще ми отнеме известно време. Да спестим малко разтакаване и да започнем от където сме.

— Добре. Ще ти покажа кое къде трябва да се сложи и после те оставям на мира. Можеш да пратиш някого да ме повика, ако имаш въпроси.

Извади сгъваемо ножче от джоба си и срязва допълнителната лепенка на кашона.

— Харесвам жените, които си носят собствен нож.

— Попълних куфарчето си с инструменти, след като се преместих тук. За малко да си купя и собствен пневматичен чук, но осъзнах, че това вече е прекалено. — Извади от кашона две извити медни лавици. — Затова компенсирах с допълнителни офис материали. Как да не се възползваш от новите папки и цветни лепящи се листчета?

— На мен ли го казваш?

Бъбреха си приятелски, докато тя определяше височината и разстоянието, а той мереше, отбелязваше и пробиваше дупки.

— Идеално е. Виж само как старото злато на рамката на огледалото изпъква върху плочките, а медната вана си подхожда с медните лавици. Почакай само Джъстин да го види. — Завъртя се и отново се отправи към спалнята. — Нямам търпение да наглася тази стая. Всичките. С камината и онова страхотно легло, което ще сложим тук, мисля, че това ще бъде една от най-търсените ни стаи.

Извади от джоба си бележник, отметна няколко точки, отбеляза си нещо.

— Хубаво е да има и някой от моя отбор, за разнообразие.

— Воденето на записки спестява време в дългосрочен план.

— Отново ще повторя, на мен ли го казваш.

Заедно събраха кашоните и ги изнесоха през вратата на верандата.

Хоуп се запъти към стаята „Ив и Рурк“ и за малко да се блъсне челно в Райдър.

— Мама иска да монтирам полилея. Къде е той, по дяволите?

— Нося го — обади се Оуен.

— Тогава ти го сложи.

— Така смятам да направя. Хоуп има някои неща в апартамента си, които ѝ трябват за жилището ѝ тук. Защо не отскочиш да ги донесеш?

— Аз мога да ги взема по-късно — подхвана Хоуп.

— Какви неща? Къде са?

— Лавици, стенни лавици. За банята и всекидневната. В надписани кашони в склада са. Във втората спалня — поправи се тя. — Използвам я за склад.

— Ще се погрижа.

— Ще ти трябва ключ — обади се тя, когато той тръгна да се отдалечава. Бръкна в предния си джоб и му го подаде.

Той го напъха в своя.

— В тези кашони ли са и онези закачалки с куки за вратите?

— Някои от тях — отвърна Оуен.

— Ами, закачи ги тогава, за бога. Не искам да чуя и думичка повече за тях. Къде е онази за стаята за хора със специални нужди?

Тъй като ръцете започнаха да я болят, Хоуп остави кашоните на пода.

— В „Джейн и Рочестър“, до стената, която гледа към църквата, в кашон, надлежно надписан „М и П, закачалка за дрехи“. Ако отиваш да я вземеш, най-добре свали долу и двата кашона в съседство, които са надписани „М и П, лавици за баня“. Но не ги монтирай, освен ако аз не съм там или майка ти. И ни трябва малка ъглова лавица до мивката в онази стая.

Тя извади бележника си и го прелисти.

— Това са размерите, как да изглежда горе-долу.

Райдър присви очи и погледна скицата, после и нея.

— Защо?

— Защото заради разпоредбите и изискванията за разположението в стаята за хора със специални нужди нямаме свободен рафт за нещо толкова елементарно като четка за зъби. Така ще имаме.

— Дай ми проклетата скица.

Хоуп откъсна страницата.

— Сигурно Оуен или Бекет, или някой от работниците може да се погрижи за това, ако ти си прекалено зает.

Той само натъпка листа в джоба си и се отдалечи.

— Сигурен ли си, че ти е роден брат? — измърмори Хоуп.

— Напълно. Малко е стресиран заради довършителните работи тук, за да спазим крайния срок, с надзираването на строежа на къщата на Бек, както и с приключването на проекта за пекарната в съседната сграда.

— Доста ангажименти — призна Хоуп. — Ти защо не си стресиран? Същите неща са и на твоята глава.

— Предполагам, че сме в различна категория. Аз не съм началник на обекта. Само преговарям за всичко. — Остави кашона на пода в банята.

Замислена, Хоуп разопакова малката стъклена лавица.

— Нещо съвсем дребно, детайл, който никой не забелязва в действителност.

— Освен ако не липсва.

— Като място, където да си оставиш четката за зъби. — Усмихна се и леко потупа стената. — Точно тук. Ако нямаш нужда от мен, ще се кача горе, докато ти потрябвам.

Пътьом се отби в „Уесли и Лютиче“ и завари Каролий да бърше пода в спалнята.

— Каролий, банята изглежда страхотно. Направо блести.

Сестрата на Джъстин със зачервени от усилията страни отметна русата си коса.

— Кълна се, че от години не съм търкала толкова здраво. Но си струва. Все си мисля, че ще работя тук! Ще идвам в тази стая непрекъснато. Трябвам ли ти за нещо, шефе?

Хоуп се засмя.

— Изпреварваш ме. Прекъснах за малко, за да покажа на Оуен къде да монтира лавиците и разни други неща. Ще се отбия да видя докъде е стигнала Джъстин и после ще бъда в апартамента си. В апартамента на *управителя*. О, за малко да забравя. Ако ти остане малко време в следващите няколко дни, искам още веднъж да прегледаме заедно програмата за резервации. Защото скоро ще почнем да правим такива.

— О, боже. — Каролий тържествуващо размахва ръце във въздуха. — О, боже, о, боже.

И тя се чувстваше по същия начин, каза си Хоуп, докато бързаше да се върне вътре. Не беше се вълнувала толкова за работата си, откакто бе започнала в хотел „Уикъм“ в Джорджтаун. И това сравнение не бе удачно, напомни си тя, като се има предвид как бе свършило всичко.

Но пък фиаското с Джонатан Уикъм и решението ѝ да си подаде оставка като управител ѝ бяха отворили вратите към хотела в Бунсборо.

Красива сграда, отлично разположена в очарователно градче, с двете ѝ най-добри приятелки наблизо. Не, никога досега не се бе вълнувала толкова много от работата си.

Надникна в „Мансардата“ и видя Джъстин, седнала на широкия перваз на прозореца в салона, загледана към главната улица.

— Правя си малка почивка — обади се Джъстин. — Тази баня е *огромна*, за което съм си виновна само аз.

— Аз ще я довърша.

— Готова е, но мисля, че ще е добре да я излъскаме още веднъж преди голямото парти за откриването. Седях си тук и си мислех как изглеждаше това място, когато за първи път домъкнах момчетата да го разгледат. Мили боже. И си мислех също колко доволен щеше да е Томи. И вероятно малко ядосан, че не е имал възможността сам да закове няколко пирона.

— Научил е синовете си как да ги коват, така че и той има голяма заслуга в изграждането на всичко това.

Погледът на Джъстин омекна.

— Много мило казано. И съвсем на място. — Протегна ръка и леко придърпа Хоуп към себе си. — Искан ми се да завали сняг. Искан

да видя как изглежда хотелът, покрит със сняг, после през пролетта и лятото, и през есента. Искам да видя как блести във всеки сезон.

— Ще го поддържам в идеална форма заради теб.

— Знам. Ще бъдеш щастлива тук, Хоуп. Искам да си щастлива и всички, които ще отседат тук, да са щастливи.

— Аз вече съм.

Беше много по-щастлива, отколкото се бе чувствала от много време, замисли се Хоуп, когато отново се зае да търка кухненските си шкафове. Имаше възможност да върши добра работа за добри хора.

Леко наклони глава и се загледа в шкафовете. И за да се възнагради за това, щеше да се отбие в магазина за сувенири и да си вземе онези разкошни купи, на които бе хвърлила око. Малък личен подарък за новия дом.

Райдър домъкна няколко кашона.

— Защо жените толкова харесват лавици? — попита той. — Колко линейни метра равна повърхност може да използва човек?

— Зависи — хладно отбеляза тя, — колко неща иска да изложи на показ този човек.

— Само събират прах.

— За някои само събират прах, а за други са спомени и израз на личен стил.

— Къде, по дяволите, искаш да имаш равна повърхност за твоите спомени и личен стил? Нямам цял ден за губене.

— Просто ги остави. Ще се оправя с тях по-късно.

— Чудесно.

Остави ги на пода и се обърна.

Майка му стоеше на вратата, скръстила ръце, и го гледаше с онзи поглед, от който раменете му увисваха, а коленете му все още леко се подкосяваха.

— Извинявам се от името на сина си, Хоуп. Явно е изгубил някъде добрите си маниери.

— Няма нищо. Райдър е зает. Всички сме заети днес.

— Заетостта не е извинение за ничия грубост. Нали така, Райдър?

— Не, мамо. С удоволствие ще окача лавиците ти — обърна се той към Хоуп, — стига да ми покажеш къде.

— Така е по-добре. — Джъстин го изгледа смразяващо за последен път и се върна в отсрещния апартамент.

— Е? — обади се нетърпеливо Райдър. — Къде да ги сложа?

— Мястото, което ми хрумва в този момент, съвсем не е на стената.

Усмивката му бе внезапна и широка и я изненада.

— Какво ще кажеш да измислиш друго място?

— Просто ги остави, където са, а ти... — тя му посочи вратата.

Той я огледа преценяващо и само затъкна палци в колана си с инструменти.

— Не се страхувам от теб, но от нея — да. Ако не закача тези неща, ще ми излезе през носа. Така че няма да си тръгна, докато не избереш място за монтирането им.

— Вече е отбелязано.

— Какво е отбелязано?

— Премерих лавиците, премерих стените. Отбелязала съм къде да се монтират. — Тя махна с ръка към пространството между прозорците на фасадата, после и към банята. — Мисля, че можеш да се справиш и сам.

Хоуп захвърли парцала, с който лъскаше, и се изнесе. Щеше да помогне на Оуен, докато сърдитият му брат приключеше.

Ейвъри следеше изкъсо какво се случва от другата страна на улицата, като си разменяше съобщения с приятелките си, както и благодарение на едно кратко посещение от страна на Клеър. Автобусът с туристи си бе заминал и тълпата бе оредяла, така че си позволи кратка почивка в задния салон, за да хапне набързо малко спагети.

Засега машините за видеоигри бяха тихи. Пресметна, че разполагаше с около час-два, преди хлапетата да се домъкнат след училище и да започнат да вдигат врява.

Но пък стотинките се трупаха, напомни си тя.

— Много ми се искаше да се отбия поне за минутка, да видя всичко. — Надигна бутилката си с безалкохолно. Енергия, каза си тя.

Нуждаеше се от допълнителни запаси, за да издържи до затварянето на заведението. — Хоуп ми изпрати няколко снимки от телефона си.

— И аз не можах да им отделя кой знае колко време. Туристите от автобуса ни обсадиха и нас. Господ да ги благослови до един. — Клеър се усмихна и бодна хапка от салатата си. — Бекет ми каза, че инспекторът е одобрил мебелирането. За цялата сграда.

— Цялата ли?

— Остават само няколко отделни детайла и той ще ги посети отново, но е казал, че могат да започват с подреждането на всичко. Хоуп не може да се премести, естествено, но можем наистина да се заемем с подреждането.

Ейвъри се нацупи и ядно бодна спагетите си.

— Не искам да стоя настрани!

— Ейвъри, ще отнеме дни. Дори седмици.

— Искам да съм част от събитието. — Издиша дълбоко. — Добре де, не точно сега, защото краката адски ме болят. Утре. Може би. — Натъпка още спагети в устата си. — Виж се само. Изглеждаш толкова щастлива.

— Все по-щастлива с всеки изминал ден. Йода повърна в леглото на Мърфи тази сутрин.

— Това е отлична причина да празнуваш.

— Категорично не е, но Мърфи дотича да повика Бекет. Беше прекрасно.

— Да, и аз бих се радвала да не ме търсят за почистването на кучешко повръщане.

— И това е важно — очите на Клеър сякаш танцуваха.

— Но онова, което наистина ме прави щастлива, е, че момчетата обичат Бекет, имат му доверие. Вече е един от нас. Омъжвам се, Ейвъри. Истински късмет е да обичам и да се омъжа за двама невероятни мъже в живота си.

— Мисля, че си взела и моя дял. Наистина трябва да ми отстъпиш Бек.

— Няма, ще си го запазя. — Русата ѝ конска опашка затанцува, когато поклати глава. — Избери си някого от другите.

— Може би трябва да взема и двамата. Два чифта ръце биха ми дошли добре тази вечер. А тепърва ме чака и предколедното пазаруване. Защо все си мисля, че ще имам повече време?

— Защото винаги успяваш да намериш начин да отделиш време. Говори ли вече с някого от семейство Монтгомъри за мястото отсреща?

— Не. Все още го обмислям. Нали не си казала на Бекет?

— Казах ти, че няма. Но ми е трудно. Свикнах да му казвам всичко.

— Любов, любов, луда любов. — Ейвъри въздъхна и размърда уморените си стъпала. — В подобни мигове и бездруго идеята ми се струва глупава. Но...

— Ти можеш да го направиш и ще бъде страхотно.

— Казваш го само защото е вярно. — Ейвъри се засмя и част от умората изчезна от лицето ѝ. — И ме обичаш. Трябва да се връщам на работа. Ще ходиш ли пак в хотела?

— Лори и Шарлийн ще се оправят в книжарницата. Мислех да помогна за около час. После трябва да ида да прибера момчетата.

— Изпрати ми още снимки.

— Добре. — Клеър стана и надяна вълнена шапка върху лъскавата си руса коса, след което загърна стройното си тяло в палтото. — Гледай да се наспиш, скъпа.

— Никакъв проблем. Веднага щом затворя тук, се качвам горе и се просвам по очи поне за осем часа. Ще се видим утре. Остави на мен — каза тя, когато Клеър посегна за чиниите. — И бездруго се връщам в кухнята.

Изпрати Клеър, раздвижи схванатите си рамене и се върна обратно на работа.

Към седем часа вече бе във вихъра си, пяхаще пици във фурната и ги изваждаше, опаковаше ги за доставка до вкъщи, подаваше ги на сервитьорите за клиентите на масите.

Заведението бе оживено — и това бе хубаво, напомни си тя. Сервираще спагети, бургери и пържени картофки и за миг погледна към момчето на плота, което играеше на електронната си игра, сякаш тя бе целият му свят.

Изтича към вътрешната кухня за още продукти тъкмо когато Оуен се появи на вратата.

Той се огледа наоколо и се намръщи, когато не я видя зад бара.

— Къде е Ейвъри? — попита той една сервитьорка.

— Тук някъде. Училищният хор решил да дойде за пица след репетицията. Затрупани сме с поръчки. Сигурно е отзад.

— Добре. — Изобщо не се замисли, просто отиде до касата, грабна един от бележниците за поръчки и се запъти към задния салон.

Когато се появи оттам, тя стоеше зад бара със зачервени от топлината страни и сипваше сос върху тестото.

— Поръчките от задния салон — каза ѝ той и остави бележките на мястото им. — Ще занеса напитките.

Тя добави моцарела, после и подправки, докато го наблюдаваше.

Човек можеше да разчита на Оуен, помисли си тя, в добри и лоши времена.

През следващите три часа тя просто правеше каквото трябва. Спагети на фурна, пица за шампиони, патладжани с пармезан, калцоне, сандвич с месо. Към десет часа сякаш бе в някакъв транс, докато прибираще касата, почистваше плотовете, изключваше фурните.

— Пийни една бира — каза тя на Оуен. — Заслужи си я.

— Защо не поседнеш?

— Ще седна, след като затворим.

Когато и последният от служителите ѝ си тръгна и заключи вратата подире му, тя се обърна. На плота я чакаше чаша червено вино редом с парче „Пеперони“. Оуен седеше на един от високите столове и пред него също имаше чаша и парче пица.

Господи, да, наистина можеше винаги да разчита на Оуен.

— Сега седни — нареди той.

— Сега ще седна. Благодаря. Наистина, Оуен, благодаря ти.

— Донякъде е забавно, стига да не се налага да го правиш всеки ден.

— Доста е забавно дори и тогава, през повечето време. — Ейвъри седна, отпи глътка вино. — О, боже, хубаво е. — Отхапа от пицата. — И това също.

— Никой не прави по-вкусна пица.

— Човек би си помислил, че ще ми втръсне, но все още е любимата ми храна. — Леко замаяна от изтощение, тя въздъхна и отхапа още веднъж. — Клеър ми каза, че имате разрешение за обзавеждането. Как се справи бригадата по почистването?

— Добре, много добре. Има още, но сме на финалната права.

— Бих отишла да видя, ако можех да вървя толкова.

— И утре ще бъде там.

— Всички, които минаха оттук днес, хората от града и околностите, говореха за това. Сигурно си много горд. Знам аз как се чувствах, когато бях на финалната права тук, когато окачвах картините по стените и разопаковах кухненските съдове и прибори. Бях горда и развълнувана, и малко уплашена. Това беше моето място. Наистина го правех. Понякога още се чувствам така. Не тази вечер — засмя се немощно тя. — Но понякога.

— Има с какво да се гордееш. Заведението е чудесно.

— Знам, че много хора смятаха майка ти за луда, задето се съгласи да ми даде мястото под наем. Питаха се как аз ще управлявам ресторант.

Той поклати глава и мислено отбеляза колко бледа е кожата ѝ, почти прозрачна. Липсата на обичайната ѝ кипяща енергия още повече подчертаваше изнемогата ѝ.

Щеше да поговори с нея, реши той, за да може да похапне. После щеше да я качи горе, за да може да поспи.

— Аз никога не съм я смятал за луда. Ти можеш да постигнеш всичко, каквото си наумиш. Винаги си можела.

— Не можах да стана рок звезда. Бях си го наумила.

Спомни си как тя свиреше шумно на китара. С повече ентусиазъм, отколкото умение, доколкото помнеше.

— На колко беше, на четиринайсет?

— На петнайсет. Мислех, че баща ми ще припадне, когато си боядисах косата в черно и си направих онези татуировки.

— Добре, че бяха временни.

Тя се усмихна, отпи още от виното.

— Не всички.

— О, така ли? Къде... Задръж си мисълта — каза той, когато телефонът му звънна. — Какво става, Рай?

Смъкна се от високия стол, заслуша се, отговори на брат си, загледан през стъklenите витрини към светлините на хотела.

Когато затвори и прибра телефона в калъфа му на колана си и се обърна, видя Ейвъри дълбоко заспала, облегла глава на скръстените си върху плота ръце.

Бе успяла да изяде почти половината пица и да изпие половината вино, забеляза той. Почисти плота, угаси лампите във вътрешната

кухня, върна се и угаси останалите светлини в салона, с изключение на аварийните.

После се загледа в нея.

Можеше да я занесе до горния етаж — не тежеше много — но не беше сигурен, че ще може да я носи и да заключва едновременно. Щеше да я занесе, реши той, после да слезе и да заключи.

Но когато понечи да я вдигне, тя рязко изправи глава и за малко да го фрасне по лицето с рамо.

— Какво? Какво става?

— Време е за лягане. Хайде, ще те заведа горе.

— Заключих ли?

— Отпред е заключено. Аз ще затворя отзад.

— Добре съм. Ще се справя.

Когато извади ключовете си, той ги взе от нея. Но сега му се струваше нелепо да я носи на ръце. Вместо това я прегърна през кръста и я поведе полузаспала редом с него.

— Затворих очи само за минутка.

— Продължавай в същия дух през следващите осем-девет часа. — Облегна я върху себе си и заключи. — Тръгваме нагоре — каза той и я задърпа по стълбите към апартамента ѝ.

— Малко съм замаяна. Благодаря за всичко и така нататък.

— Няма защо и така нататък.

Отключи входната ѝ врата и се постара да не потръпне при вида на все още неразопакованите напълно кашони — беше се преместила преди повече от месец. Остави ключовете на масичката до вратата.

— Трябва да заключиш след мен.

— Добре. — Усмихна му се, както стоеше и леко се олюляваше от изтощение. — Толкова си мил, Оуен. Бих избрала теб.

— За какво?

— За моя дял. Лека нощ.

— Добре. Заключи вратата, Ейвъри.

Остана отвън и изчака, докато чуе щракването на ключалката.

„Нейният дял от какво?“ — запита се той, после поклати глава и слезе долу към задния паркинг и пикапа си.

Погледна нагоре към прозорците ѝ, докато влизаше в колата. Още усещаше уханието на лимон от косата ѝ, от ръцете ѝ.

Усещаше го през целия път до вкъщи.

ТРЕТА ГЛАВА

В мига, в който успя да се откъсне от ресторанта, Ейвъри се загърна в платото си, надяна шапка върху главата си и хукна през улицата.

Забеляза камиона с мебели на паркинга и забърза крачка, както от вълнение, така и за да избяга от студа. Влезе и се озова наред шума от кипящия наоколо труд — работници, покачени на стълби, довършваха боядисването на стените, други работеха с пневматични чукове в салона и трапезарията, чуваше се и бормашина.

Мина под голямата централна арка и занемя, когато забеляза парапета на стълбището. Райдър надникна откъм прага на трапезарията.

— Направи ми услуга. Не се качвай оттам. Лутър работи по парапета.

— Много е красив — измърмори тя и прокара длан по извивките на тъмния бронз.

— Да, така е. Разположил е инструментите си на стълбището по-нагоре и е прекалено любезен, за да ти каже да заобиколиш. Аз не съм.

— Няма проблем. — Приблужи се към вратата на трапезарията и вдигна поглед. — Господи, разкошен е. Виж колко много лампи.

— Дяволски тежък е. — Но и той вдигна очи към големите кълба с форма на жълъд, стоящи върху дъбови клони с гравирани листа. — Изглеждат добре.

— Невероятни са. Както и аплиците по стените. Не съм идвала тук от няколко дни и виж какво става. Нямам много време, но искам да видя всичко. Хоуп тук ли е?

— Сигурно е на третия етаж, занимава се с мебелите.

— Мебели! — Ейвъри нададе тържествуващ вик и хукна обратно към фойето и навън.

Дъхът излизаше на облачета от устата ѝ, докато тичаше нагоре по стълбите към третия етаж. Отвори вратата на стаята „Уесли и Лютиче“ и остана на място за миг, докато гледаше с усмивка

запалената камина на стената, тъмните дървени щори на прозорците. Искаше да разгледа наоколо, да обърне внимание на всеки детайл, но повече искаше да се види с хората.

Хукна към вратата на верандата и побърза да влезе, ориентирайки се по гласовете, които идваха откъм „Мансардата“.

И остана с отворена уста.

Джъстин и Хоуп наместваха два леки фотьойла, тапицирани в коприна. Синьо-златните шарки на десена подхождаха на наситеното старо злато в дамаската на изящното канапе, върху което Каролий нагласяше декоративни възглавнички.

— Мисля, че трябва да... Ейвъри — Джъстин изправи гръб. — Иди до прозореца. Искам да проверя дали човек може да се движи свободно.

— Не мога да мръдна. Мили боже, Джъстин. Великолепно е.

— Но дали е функционално? Не искам гостите да се блъскат във фотьойлите или да се налага да ги заобикалят и да се промушват край тях. Представи си, че тъкмо си се настанила и сега искаш да минеш през стаята и да погледнеш през прозореца към църквата.

— Добре. — Тя вдигна ръце и за миг затвори очи. — Е, Алфонс, предполагам, че това ще ни свърши работа за тази нощ.

— Алфонс? — учуди се Хоуп.

— Любовникът ми. Тъкмо пристигаме от Париж. — Тя мина бавно през стаята и си придаде надменно изражение, докато поглеждаше през прозореца. Кое то мигновено се превърна в широка усмивка, когато се обърна и затанцува на място. — Прелестно е. Няма никакво блъскане и заобикаляне. Наистина ли ще разрешите на хората да седят по тези мебели?

— За това са предназначени.

Ейвъри погали с пръсти заоблената облегалка на канапето.

— Знаете, че няма само да седят по тях. Само отбелязвам.

— По-добре е да не мисля за някои неща. Искам една малка лампа за този скрин. Елегантен искрящ абажур.

— Видях подобна в магазина на Баст — увери я Хоуп. — Мисля, че ще подхожда.

— Отбележи си, става ли? Някоя от нас ще изтича и ще донесе няколко сувенира, за да видим как стоят.

— Забележително е — обади се Ейвъри. — Точно както е сега.

— Още нищо не си видяла. — Хоуп ѝ намигна. — Доведи Алфонс в спалнята.

— Любимото му място. Човекът е истинска машина.

Последва Хоуп навътре и щеше да се отбие първо в банята, но приятелката ѝ я дръпна за ръката.

— Първо това. — И Хоуп грейна от удоволствие като горда майка, когато Ейвъри зяпна.

— Леглото! Видях проектите, но те са нищо в сравнение с действителността.

— Много ми харесва дърворезбата. — Хоуп прокара пръсти по един от високите странични стълбове. — А със завивките вече наистина изглежда величествено. Кълна се, че Каролий се суети с бельото, възглавничките и завивките цял час.

— Обожавам ги — бежовите възглавнички изпъкват върху бялата завивка и одеялото.

— Кашмирено. За малко разкош.

— Определено. Нощните шкафчета, лампите. Ами тази тоалетка!

— Деликатният златист лак наистина подхожда тук. Искам да довърша целия апартамент тази вечер. С бележника, книгите, видеодисковете, всички дребни детайли. Трябват ни снимки за уебсайта.

— Много ми харесват малките плюшени табуретки и възглавнички в долния край на леглото. Всичко тук говори за лукс. Дори и Алфонс би се впечатлил.

— А бог ни е свидетел, че той не се впечатлява лесно. Момчетата от магазина на Баст тъкмо си тръгнаха. После ще донесат мебелите за стаята „Уесли и Лютиче“. Никак не е лесно да се домъкнат всички тези неща по стълбите.

— Радвам се, че няма да ги нося аз. Сега не мога да остана дълго, но Дейв се връща следобед, така че няма да съм на работа довечера. Мога да помогна.

— Наета си. Мислех да пренеса тук някои от вещите си, които не са ми крайно нужни за момента. Трябва да започнем и с избора на картините и произведенията на изкуството и съм хвърлила око на няколко неща в магазина за сувенири.

— Наистина се случва.

— Трябва ми твоето меню за папките за стаите.

— Ще ти го донеса. — Ейвъри излезе от спалнята и се озова в банята. — Сложила си разни неща! Сапунчета, шампоани и всякакви такива. Дребните неща.

— За снимките, или поне такова е оправданието ми. Наистина искахме да видим всичко подредено. Ще извадя и хавлиите, ще окача халатите. Райдър ще направи снимки. Явно го бива в това.

— Така е — потвърди Ейвъри. — Още си пазя една снимка, която ни направи на двамата с Оуен, когато бяхме тийнейджъри. Хубава е, забавна. Знаеш ли, че той дойде снощи и сервира по масите в ресторанта?

— Райдър ли?

— Не. Оуен. После се наложи направо да ме пренесе до горе. Бях изкарала две двойни смени, дойдоха цял автобус туристи, имаше импровизирано парти на училищния хор, временно беше блокирал компютърът и какво ли още не. Когато стана време за затваряне, бях като зомби.

— Много е мил.

— Да, през повечето време.

— Бекет — също. Какво му е на Райдър?

Ейвъри се засмя и прокара пръст по овала на една от мивките.

— О, той също е мил посвоему. Просто трябва да му влезеш под кожата.

— Мисля, че за целта ще са ми нужни експлозиви. Но върши чудесна работа. Можем да обзаведем страхотно това място, но нямаше как да стане без здрава основа. И обръща страхотно внимание на детайлите. Затова го уважавам. Както и да е, трябва да се хващам на работа.

— И аз. Би трябвало да се освободя към четири, най-късно — пет. Ще дойда да помогна.

— Говори се, че би трябвало да можем да подреждаме библиотеката по някое време днес. Поне някои от рафтовете. И вероятно стоят „Елизабет и Дарси“.

— Ще бъда тук. Хоуп! — Ейвъри подскочи леко, прегърна здраво приятелката си и отново подскочи. — Толкова се радвам за теб. Ще се видим после.

Ейвъри излезе тичешком и хукна надолу по стъпалата точно когато Оуен се появи на вратата между бъдещата пекарна и вътрешния

двор на хотела.

— Здравсти — викна му тя.

— Здравсти и на теб. — Стиснал папка в ръка, той се приближи към нея. — Изглеждаш по-добре.

— От какво?

— От някое зомби.

Тя леко го удари с юмрук в корема.

— Бих използвала повече сила, но съм ти длъжница. Забравих да те питам колко изкара от бакшиши.

— Не беше зле. Към двайсет и пет долара. — Инстинктивно посегна и закопча палтото ѝ. — Само ми кажи, че Франи и Дейв се връщат днес.

— Дейв, да, или поне би трябвало да дойде след малко. Франи — не. По-добре е, но искам да си почине още един ден. Току-що останах слисана от вида на „Мансардата“. Господи, Оуен, направо е прелестна.

— Не съм се качвал горе. — Вдигна глава. — Какво са докарали?

— Всичко. В салона, в спалнята. Сега ще докарат и нещата за „Уесли и Лютиче“, или поне след малко. И аз ще дойда по-късно да се включа в забавлението. Ти тук ли ще си?

— Изглежда, че все някой от нас или всички ще бъдем тук денонощно, докато приключим.

— Значи, ще те видя. — Но пристъпи обратно заедно с него, когато камионът с мебелите зави към паркинга. — О, толкова искам да остана. По дяволите, защо трябва да си изкарвам прехраната?

— И бездруго не бива да стоиш тук на студа. — Той хвана ръцете ѝ и ги разтри. — Къде са ти ръкавиците?

— В джоба.

— Мисля, че вършат повече работа, ако ги носиш.

— Може би, но тогава нямаше да получа разтриване. — Надигна се на пръсти и звучно го целуна по бузата. — Трябва да бягам, ще мина по-късно — каза тя и хукна като сърна.

Беше много бърза, отбеляза той. Открай време беше такава. Винаги се бе чудил защо не бе станала състезателка по бягане, вместо мажоретка. Спомни си, че когато я бе попитал, тя само го погледна насмешливо. Униформите били по-готини.

Трябваше да признае, че бе изглеждала адски готино в униформата си на мажоретка.

Зачуди се дали още я пази.

И се запита дали изобщо е редно да мисли за Ейвъри в униформата ѝ на мажоретка.

И тогава се зачуди защо, по дяволите, виси на студа и се пита каквото и да било.

Влезе вътре и работата го погълна.

Часовете отлетяха и когато работниците си тръгнаха, Оуен беше готов за бира.

Но не и майка му.

Вместо да надигне студена бутилка, сега мъкнеше кашони с книги нагоре по стълбите в хотела.

Джъстин стоеше най-отгоре, стиснала парцал, докато го гледаше, с ръце, опрени на хълбоците.

— Занеси ги направо в библиотеката. Момичетата са там и лъскат рафтовете. Двете с Каролий сме в „Ник и Нора“.

— Да, господарке.

Затътри се нагоре с пухтене, следван от Райдър, който също мъкнеше тежък кашон, а най-отзад се качваше и Бекет.

— Адски много книги — измърмори Райдър, когато майка му вече не можеше да чуе.

— Адски много рафтове за запълване — отбеляза Оуен.

В библиотеката миришеше на препарат за полиране и на парфюм. Ейвъри стоеше на малка табуретка в далечния край и бършеше най-горните рафтове на етажерките, които се намираха от двете страни на камината и полицата отгоре ѝ.

Той и братята му бяха направили всичко това в семейната работилница.

Спомни си колко труд бяха вложили — рязане, рендосване, лепене, лакиране. Много усилия, каза си, но и голямо удовлетворение.

Още повече сега, когато гледаше как дървото блести след търкането с парцалите.

— Изглежда прекрасно, дами — обади се Бекет, след като остави товара си. Обви ръцете си около Клеър и я придърпа към себе си, за да я целуне по врата. — Здравсти.

— Кой си ти? — Тя завъртя глава и се засмя. — О, да. Моят човек.

— Никакво натискане, докато не свършим. — Райдър посочи с палец към вратата. — Имаме още за качване.

— Има два кашона в „Джейн и Рочестър“. — Приклепнала, Хоуп бършеше вратичките под рафтовете. — Маркирани са с етикет „Библиотечни рафтове“.

— Готова съм с моята част. — Ейвъри скочи от табуретката. — Ще донеса единия. Ще ми помогнеш ли? — обърна се тя към Оуен.

— Разбира се.

Когато стигнаха до стаята, Ейвъри забеляза, че купищата кашони бяха намалели и изглежда, бяха препоредени.

— Останали са малко. Да не би да си подреждал наново?

— Така е по-лесно да се намери каквото и да било.

— Трябва да дойдеш да подредиш и моя апартамент. Тогава може и да намеря лилавия шал, който си купих от магазина за сувенири миналия месец.

— Може да ти е от полза, ако първо разопаковаш.

— Почти съм готова.

Той запази коментара си за себе си.

— Кашоните за библиотеката са ей там.

Заобиколи купчините, за да стигне до ъгъла пред банята.

— Какво ще правиш, когато приключите с това място? — попита го тя.

— Имаш предвид, освен работата по сградата на пекарната, къщата на Бек, поддържането на имотите, които даваме под наем, и започването на ремонта в кухнята на Лин Барни?

— Лин Барни ще прави ремонт в кухнята си? Не знаех.

— Не знаеш всичко.

— Почти всичко. Хората приказват, докато хапват пица или спагети. — Наведе се и взе един кашон, четливо надписан от Хоуп с печатни букви „Библиотечни рафтове“.

— Този е прекалено тежък. Вземи онзи.

— Какво ще кажеш за помещението под апартамента на Хоуп? Сегашният ѝ апартамент.

— Ще измислим нещо. Стъпка по стъпка.

— Понякога обичам да правя много стъпки наведнъж.

— Така може да се спънеш. — Той премести тежестта на кашона си и подпря вратата с бедро.

— Но стигаш по-бързо до целта.

— Не и ако се спънеш. — Затвори вратата след тях.

— Умея да балансирам нещата. Мястото си го бива — добави тя, докато той повтаряше упражнението и с вратата на верандата.

— Най-напред пекарната и къщата на Бек. Сградата няма да избяга.

Искаше да поспори. Защо да държат празно помещение на главната улица, ако могат да го запълнят? Но отклони поглед към стаята „Ник и Нора“, откъдето се чуваше гласът на Джъстин. Вероятно бе най-добре да се обърне към най-старшия в този случай, реши тя.

В библиотеката се зае да изпразва кашоните заедно с Хоуп и Клеър, подреждайки книги и разни дреболии по рафтовете. Любовни романи, криминалета, книги за местната история, класически произведения. Колекция от стари бутилки, стар модел на автомобил, който някога бе принадлежал на бащата на Оуен, както и железните свещници, направени от нейния баща.

— Мислех си, че имаме купища — отбеляза Хоуп. — Чудех се дали не са прекалено много. Но ни трябват още.

— Имам разни дреболии в книжарницата, а и винаги можеш да купиш още в магазина за сувенири.

— Ще сложим таблата с гарафата с уиски и чашите ето там, на долния рафт. — Хоуп отстъпи крачка назад и огледа всичко. — Но да, още няколко дреболии. Книгите са достатъчно. Справи се страхотно, Клеър.

— Беше ми забавно.

— Знаете ли какво му липсва? — Ейвъри се облегна на далечната стена. — Трябва да накараме всички работници да се подредят на предната веранда и да ги снимаме. Да сложим снимката в рамка и да я окачим тук. Екипът на хотел „Бунсборо“.

— Перфектно. Отлична идея. Всичко ще придобие завършен вид, когато сложим мебелите и картините. — Хоуп се озърна наоколо. — Бюрото ще е ето там, под прозореца, с лаптоп за гостите. И голямата, подвързана с кожа книга за гости. Страхотното кожено канапе, фотьойлите, лампите.

— Ще викна Джъстин и Каролий — обади се Клеър, — да видим какво мислят те.

Но тъкмо понечи да тръгне, когато откъм стълбите отекнаха бойни викове.

— Явно моите момчета са нахлули. Казах на Алва Райденур, че ще ида да ги взема и ще ги доведа за пица. Изглежда, тя е решила да ги докара при мен.

Сякаш цяло стадо бизони трополяха нагоре по стълбището. Жените излязоха тъкмо навреме, за да видят как тримата синове на Клеър тичат по коридора.

— Мамо! Госпожа Райденур каза, че тя и съпругът ѝ също искат пица. Дойдохме да видим хотела. — Хари, най-големият, се хвърли към нея за кратка прегръдка, после понечи да изтича нататък.

— Чакай, чакай. — Клеър го сграбчи за ръката и успя да обвие длан около кръста на средния си син, докато Лиъм прегръщаше краката ѝ. След като стисна леко ръката на Хари, тя вдигна Мърфи, най-малкия, и го опря на хълбока си.

— Здравсти! — Мърфи млясна звучно майка си. — Написахме си домашните и хапнахме закуска, и играхме на домино, а после нахранихме Бен и Йода и господин Райденур каза, че всеки ще получи по два долара, за да играем на „Мегатъч“, защото сме били послушни.

— Радвам се да го чуя.

— Искаме да видим хотела. — Лиъм вдигна глава. — Също и госпожа Райденур и господин Райденур. Може ли да идем, мамо? Може ли да разгледаме?

— Никакво тичане и никакво пипане. — Тя разроши вече рошавите златисти къдрици на Лиъм.

— Мисля, че чух момчетата.

— Бабо!

Хлапетата като един се втурнаха и заобиколиха Джъстин. Тя се наведе, прегърна ги и вдигнала грейналото си лице към Клеър.

— Аз съм баба. — Целуна всяко момче по бузките. — Най-великото нещо на света.

— Може ли да видим твоя хотел, бабо? — Мърфи използва ангелската си усмивка и големите си кафяви очи. — Моля те. Няма да пипаме нищо.

— Разбира се.

— Какво ще кажете да почнем от горе? — Бекет се подаде откъм стълбите и улови Клеър за ръката. — Рай е на долния етаж и показва трапезарията на семейство Райденур. След малко ще се качат.

— Ще дойдеш ли и ти, бабо? — Хари задърпа ръката на Джъстин. — Искаме да дойдеш с нас.

— Не бих пропуснала.

— Бекет казва, че можем да останем тук, след като всичко е готово. — Лиъм сграбчи другата ръка на Джъстин, докато Мърфи вдигна ръчички към Бекет. — И можем да спим в някое от големите легла. Ти ще останеш ли също?

— Така ще направим. Още първата нощ всички ще останем да спим тук.

Когато се отправиха към третия етаж, Ейвъри се облегна на Оуен.

— Не са ли прекрасна картинка? Нали са много, много сладки? Клеър и момчетата, Клеър и Бекет, Клеър и Бекет и момчетата. Майка ви с всички тях. — Тя се усмихна и сложи ръка върху сърцето си. — Разчувствах се.

— Това отнема натиска от мен и Рай. Шегувам се — добави той, когато тя го изгледа с присвити очи. — Мама е луда по хлапетата.

— Какви щастливци. Вече си имат три баби.

— Баща ми би ги обикнал.

— Знам. — С леко присвито сърце тя потърка с длан гърба му. — Винаги беше страхотен с децата. Помня всички онези барбекюта у вас и как той тичаше заедно с нас. Бях луда по него. Всеки път, когато идваше при баща ми, обичаше да казва: „Хей, Червенокоске, какво става?“. —

Тя въздъхна.

— Явно съм настроена сантиментално тази вечер. Ела, погледни какво сме свършили в библиотеката.

— Татко те смяташе за едно от своите деца.

— О, Оуен.

— Така е. Баща ти му беше като брат, така че и ти беше една от нас. Винаги ми повтаряше да се грижа за теб.

— Не е вярно.

— Да, вярно е. — Той леко дръпна късата ѝ червена конска опашка, преди да пристъпи в библиотеката. — Уха. Отлична работа —

и за толкова кратко време.

— Всичко беше организирано — каза тя и се засмя. — Както много добре знаеш. Има нужда от още малко запълване и ми хрумна, че може да направим снимка на всички работници на предната веранда. Ще я сложим в рамка и ще я окачим ето там. Вече е част от историята на това място.

— Права си. Ще се погрижим.

— Мога аз да я направя, особено ако успея да убедя Райдър да ми позволи да използвам неговия фотоапарат. Само ми кажи кога ще е удобно за всички и ще дойда. Къде е Хоуп? — зачуди се тя.

— Отиде в „Ник и Нора“ с Каролий, сигурно довършват там.

— Никога няма да приключи, освен ако някой не я принуди. Иди я накарай. — Тя го побутна с лакът. — Кажи ѝ да дойде на вечеря заедно с Каролий. Вие с Райдър сигурно сте готови да пийнете по бира и да хапнете нещо.

— Отдавна съм готов.

— Иди да я доведеш тогава. Теб ще те послуша. Аз по-добре да изтичам да предупредя моите хора, че ще имаме голяма компания за вечеря. Ще видя дали мога да ви запазя задния салон.

— За нас. И ти трябва да ядеш.

Развеселена, тя наклони глава.

— Пак ли се грижиш за мен?

— Аз съм послушен син.

— Когато ти изнася. Ще се видим после.

Разделиха се, но докато минаваше край стаята „Елизабет и Дарси“, Ейвъри чу гласове. Предположи, че някои от приятелите ѝ са вътре да разгледат. Тя леко отвори вратата.

В празната стая беше само Мърфи, застанал до отворената врата на верандата, и говореше оживено. Самичък.

— Мърф?

— Здравсти!

— Здравсти. Миличък, навън е студено. Не бива да отваряш вратите.

— Не бях аз. Не съм пипал нищо. Тя обича да излиза навън, за да разглежда.

Ейвъри предпазливо отиде до вратата, вдигнала рамене заради студа, докато се озърташе на едната и на другата страна на верандата.

— Кой обича да излиза?

— Дамата. Каза, че мога да я наричам Лизи, както прави Бекет.

— О. — Сега Ейвъри усети студ, който нямаше нищо общо с отворената врата. — О, боже. Хм... тя тук ли е?

— Ей там, точно до перилата. — Той посочи. — Каза ми да не излизам, защото мама ще се притесни.

— Има право.

— Тя чака.

— Така ли? Какво?

— Чака Били. Сега ще идем ли за пица?

— О... да, след мъничко. — Ейвъри подскочи като заек, когато вратата към коридора се отвори. После се засмя притеснено, когато Оуен се вторачи в нея. — Ние само... не знам. Мърфи, чувам гласовете на майка ти и Бекет горе. Качи се при тях, става ли? И ми обещавай, че ще останеш с тях.

— Добре. Само исках да видя Лизи. На нея ѝ харесва да има с кого да си приказва. Чао!

— Мамка му — отрони Ейвъри, когато момчето излезе. — Чух гласове... искам да кажа, чух някой да говори тук и надникнах. Видях само Мърфи и отворената врата. Но той каза, че дамата — Лизи — стои ето там отвън, до перилата. Той я вижда и си приказва с нея. Аз чух два гласа, Оуен, не само един. И...

— Задръж малко, поemi си въздух.

Той влезе, затвори вратата на верандата.

— Но тя е навън. Не трябва ли да изчакаш да се прибере вътре?

— Мисля, че тя ще се оправи.

— А може и да е вътре. — С широко отворени очи Ейвъри се облегна на вратата. — Това беше толкова... толкова готино! Мърфи Брустър — Говорещия с духове. Каза ми, че тя чака някого на име Били. Задължително трябва да остана да преспя в тази стая. Може би ще имам близка среща — само че така се казва за извънземните, нали? Уха.

Този път Оуен постави длани върху раменете ѝ. Тя цялата потръпваше като навита пружина.

— Сега си поemi дълбоко въздух.

— Добре съм. Толкова е вълнуващо и леко стресиращо, но все пак е страхотно. Ти защо си толкова спокоен?

— Ти поглъщаш цялото възмущение. Чака Били, така ли?

— Така каза Мърфи, а той явно черпи информация от първоизточника. Може този Били да е съпругът ѝ или любовникът ѝ.

— Съпрузите обикновено са любовници.

— Знаеш какво имам предвид. И тя го чака тук през всички тези години. Чака своя Били. Толкова е романтично.

— На мен ми звучи трагично.

— Но и романтично. Любов, която е вечна, която остава, защото това рядко се случва в действителност, нали?

— Не знам за това — обади се той, но тя продължи да бърбори.

— Държи я тук, защото тази любов е *силна*. Магическа. Тя е най-важното нещо. Тя е...

Вратата зад гърба ѝ се отвори рязко и я бутна право в ръцете на Оуен. Той я прегърна здраво, за да ѝ даде опора, докато тя наведе глава назад и го погледна в очите.

— ... всичко — довърши тя.

Той не проговори. Стояха там, притиснали тела, докато вратата опираше в гърба ѝ, а отвън по коридора се чуваше трополенето на тичащи крака и смях.

Оуен изруга мислено. *Какво толкова, по дяволите?*

И тогава устните му се озоваха върху нейните, а пръстите ѝ се вплетоха в косата му.

Гореща и ярка — такава я виждаше той, така почувства сега целувката. Гореща и ярка, пълна със светлина и енергия. С Ейвъри.

Всичко се завъртя в лудешки танц, задъхан и с остра, режеща нотка на копнеж в центъра, като сгорещен поток под кожата му. Изгуби представа за всичко останало, освен за вкуса ѝ и нейните движения, настоящите ѝ устни, уханието на лимони и орлови нокти.

Тя се надигна на пръсти и сякаш залепна здраво за него, докато тръпката и чудото на усещането я заливаше като буйна река. Тя се остави да я понесе като бурно и неудържимо течение, което я отнасяше към неизвестното, докато същевременно я приковаваше към мига.

Той се откъсна пръв, загледан в нея като човек, който излиза от транс.

— Какво беше това? Какво *беше*?

— Не знам. — Ейвъри не беше убедена, че я интересува, не и щом ръцете му отново стегнаха прегръдката си около нея. Остави се на

този трепетен миг и се приближи към него.

Някой затропа по вратата.

— Оуен? Ейвъри? — извика Бекет. — Какво става? Отключете проклетата врата.

— Изчакай. — Оуен внимателно пусна Ейвъри. — Чакай — повтори той този път на нея. Пое си въздух и отиде до вратата. Която се отвори съвсем леко.

— Какво, по дяволите?... — викна Бекет, после се вторачи в отворената врата на верандата. — О!

— Няма нищо. Всичко е наред. Аз ще се погрижа.

— Мърфи каза, че двамата с Ейвъри сте тук. — Бекет хвърли око през рамо, за да се увери, че хлапетата не са наблизко. — Добре ли сте?

— Да. Супер. Ние, хм, отиваме за пица.

— Добре. Постарай се да затвориш вратата.

— Веднага. — Ейвъри внимателно затвори вратата към верандата и пусна резето.

— Чудесно. Ще се видим във „Веста“.

Бекет им хвърли още един поглед, преди да излезе.

Загледан в Ейвъри, Оуен остана на мястото си, стиснал дръжката на отворената врата.

— Предполагам, че беше малко странно — подхвана тя. — Не беше ли странно?

— Не знам.

— Предполагам... след всички тези приказки за романтична любов... Просто са провокирали нещо.

— Да. Сигурно. Добре.

Тя си пое дълбоко въздух, отиде до него.

— Не искам да е неловко.

— Добре.

— Сигурно е най-добре да се махнем оттук. От тази стая, искам да кажа.

— Добре.

— Ще ида да помогна на Дейв.

— Добре.

Тя го бутна с пръст в гърдите.

— Само това ли ще кажеш? Добре, добре?

— Засега ми се струва най-безобидно.

— Безобидно друг път. — Тя въздъхна шумно. — Няма да се чувстваме неловко и недей да казваш „добре“.

Излезе навън и тръгна надолу по стълбите.

— Добре — измърмори той под нос.

Затвори вратата. Когато направи крачка встрани, му се стори, че чува тих женски смях иззад вратата.

— Да, много смешно — измърмори той. Напъха ръце в джобовете си и намръщен тръгна да слиза.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Студът скова зимата в задушаваща желязна прегръдка. Под ясното синьо небе всеки полъх бе режещ. Оуен забеляза, че нов скреж бе заледил бетонните плочи на вътрешния двор, докато слизаше по външното стълбище, следван от Бекет и Райдър.

— Не ми се слуша за никакви промени, вдъхновени хрумвания или вероятности — измърмори Райдър.

— Нека само хвърлим едно око тук. — Бекет ги поведе към „Джейн и Рочестър“.

— Страшно много кашони са останали. — Райдър напъха ръце в джобовете си. — Изглежда, че мама е купила достатъчно лампи, за да освети половината град.

— Най-добре да свалим някои неща за „Ник и Нора“ на връщане. — Оуен посочи към съответния ъгъл. — Какъв е проблемът тук, Бек?

— Не знам дали има такъв, но това е горе-долу единственото усамотено кътче в цялата сграда точно сега, а от снощи непрекъснато сме заобиколени от хора — освен това ти хукна от пицарията на Ейвъри, преди да успея да те приклящя. И така, какво, по дяволите, е станало с Елизабет?

— За бога. — Райдър свали шапката си и прокара пръсти в гъстата си тъмнокестенява коса. — Домъкна ни тук, за да си говорим за духове?

— Мърфи е бил в онази стая — напомни му Бекет. — Самичък, вратата към коридора била затворена, а тази към верандата — полуотворена. Едва наскоро навърши шест години. Клеър вече не се плаши толкова от Лизи. Ако Лизи не беше написала съобщението си в замъгленото с пара огледало в банята в онази стая — и само бог знае как е успяла да го направи — за да ни предупреди, можеше и да не стигнем навреме, когато Фриймънт нападна Клеър. И все пак Мърфи е само едно малко момче.

— Добре. — Брат му отново си нахлупи шапката. — Да, прав си за това. Но цялата история с този дух е дразнеща.

— Теб и пейка в парка може да те подразни, когато не си в настроение.

— Зависи дали искам да седна, или не.

Бекет само поклати глава.

— Научихме по-голямата част от Мърфи. Хлапето не млъква. Решил да я посети и влязъл вътре. Разказал ѝ за кученцата, за училище. Тя го попитала за семейството му.

— Значи, Мърфи е водил светски разговор с един дух — отбеляза Райдър. — Трябва да има свое шоу по телевизията — „Мърф на гости при духовете“.

— Много смешно — иронично подхвърли Бекет. — Тя излязла навън, но му казала да не я следва, защото на майка му нямало да ѝ хареса. Щяла да се притесни. И му казала още, че обича да стои навън. Че чака Били. Сега, когато хотелът се ремонтира и навсякъде има светлини и хора, смятала, че ще му бъде по-лесно да я намери.

— Кой е Били? — попита Райдър.

— Там е въпросът. Мърфи не е разбрал.

— Защо гледаш мен? — възмути се Оуен. — Не съм бил свидетел на нищо от това. Когато аз отидох, Ейвъри вече беше вътре и бе до Мърфи. Изпратихме го при Клеър, за да не се притеснява за него.

— Да, и той се разприказва за Лизи и как вие с Ейвъри сте там. И аз не можах да отворя вратата. Не помръдваше.

— Значи, си е правила шегичка. — Оуен сви рамене, опитвайки се да си придаде небрежен вид, но се получи рязко движение. — Не е за първи път.

— Няма да е и за последен — подхвърли Райдър.

— Не, не е за първи, нито за последен път — съгласи се Бекет. — Но когато ти отвори вратата отвътре, изглеждаше, сякаш някой здравата те е фраснал с тъп предмет по главата. Искам да знам какво се е случило между момента, в който сте изпратили Мърфи горе, и онзи, в който отвори вратата.

— Нищо особено.

— Глупости. — Райдър изсумтя. — Изобщо не те бива да лъжеш. И ако не е било нищо особено, защо беше толкова мрачен и замислен във „Веста“? Все едно се бе насадил върху пачи яйца, а после подхвърли нещо за някакви си документи и изчезна. — Широко ухилен, Райдър кимна на Бекет. — Нещо особено е било.

— Изплюй камъчето, Оуен — подкани го Бекет.

— Добре. Добре. Ейвъри ми предаде какво й беше казал Мърфи. Беше много развълнувана и замечтана. Заради историята с духа и чакането на Били. Все едно е извадена от някой телевизионен сериал. Романтична любов, която не е подвластна на смъртта и тем подобни. Знаете каква е Ейвъри, когато подхване някоя тема.

— Не съвсем. — Райдър вдигна рамене. — Никога не съм имал романтичен разговор на тема „вечната любов“ с нея. А ти? — обърна се той към Бекет.

— Доколкото си спомням, не. Но пък именно Оуен беше първото й гадже.

— Престанете. — Едновременно притеснен и ядосан, Оуен пристъпи от крака на крак. — Тогава тя беше на пет или шест. На колкото е Мърфи. Боже.

— Казваше, че ще се омъжи за теб — напомни му Бекет, който също едва сдържаше смеха си заедно с Райдър. — И ще имате три кучета, две котки и пет бебета. Или беше три бебета и пет кучета.

— Ти й даде пръстен, братле.

Притиснат в ъгъла, Оуен се озъби на братята си.

— Беше от автомат за пластмасови играчки. Само си играехме. И аз бях дете, за бога.

— Целуна я по устните — спомни си Бекет.

— Просто се случи! Онзи твой ухаещ на орлови нокти и раздразнителен дух бутна и отвори вратата на верандата, докато Ейвъри се облягаше на нея. Докато се усетя, тя вече ме прегръщаше и...

С вдигнати вежди Бекет леко наклони глава, докато изучаваше лицето на Оуен.

— Говорех за времето, когато беше на пет години.

— О!

— Но гледай да ни осведомиш за настоящето — настоя Райдър. — Целунал си малката червенокоса фурия?

— Просто се случи — повтори той. — Вратата я бутна към мен.

— Да, щом някоя жена се спъне, и аз й се нахвърлям да я целувам.

— Я се разкарай — ядоса се на Райдър Оуен.

— Явно е била страхотна случайна целувка — замислено отрони Бекет. — Съдейки по вида ти, когато отключи вратата.

— Не съм *отключвал* вратата, защото не беше *заклучена*. Тя го направи.

— Червенокоска ли?

— Не, не Ейвъри. Елизабет. После се засмя.

— Ейвъри?

— Не! — Оуен бе готов да заскубе косите си, докато крачеше между кашоните. — Елизабет. След като Ейвъри се ядоса и си тръгна, я чух да се смее.

— Ейвъри се е ядосала, защото си я целунал? — попита Бекет.

— Не. Може би. Откъде, по дяволите, да знам какво може да ядоса една жена? — Раздразнението го разтърсваше на талази. — Никой не знае, защото може да бъде всяко проклето нещо. Това е неразгадана мистерия. А на другия ден същото нещо си е съвсем наред и вече е нещо друго. Никой мъж не знае — мрачно заключи Оуен.

— Не е далеч от истината — отбеляза Райдър. — Добре. Задръж малко. — Той пхна палци в джобовете си. — Тя отвърна ли на целувката ти? Мъжете разбират това, братле.

— Да, отвърна.

— Инстинктивно или сякаш те предизвиква?

— Участваше активно — измърмори Оуен. — Не беше някаква си приятелска целувка.

— С език?

— Господи, Рай.

— Не си единственият, който държи на детайлите. — Райдър кимна на Бекет. — Определено е била с език.

— Нали казах вече, че участваше активно? После Бек задумка по вратата и всичко беше някак сюрреалистично. Тя не искаше да се чувстваме странно, нали се сещаш? Затова казах „добре“. Каза, че щяла да иде да помогне на Дейв, и аз повторих „добре“.

— Ти си идиот. — Райдър съчувствено поклати глава. — Би трябвало ти да си умникът. Ти си умникът, Бекет е добрият, а аз съм красивият брат. А ти явно си идиот. Сега прецака всички ни, човече.

— Защо? Защо да съм идиот?

Бекет вдигна длан.

— Остави на мен. Целувал си се с тази жена, докато си останал без дъх, и ако информацията ти е вярна, и тя е била също толкова увлечена. А после единственото, което си могъл да кажеш, когато тя очевидно се е опитвала да разбере какво се случва, е било „добре“? Наистина си идиот.

— Тя не искаше да е неловко. Опитвах се да не го превърна в такова.

— Значи, някаква мъртва жена я бутва към теб и ти се озоваваш преплел език със старо гадже, докато духът залоства вратата? Това си е дяволски странно — заключи Райдър.

— Тя не ми е старо гадже. Беше на пет!

Вече съвсем дружелюбно, Райдър сложи ръка върху рамото на брат си.

— Жените никога не забравят. Не бива да чакаш да стане по-странно, отколкото е сега, трябва да поговориш с нея. Горкичкият.

— Ейвъри е била права — замислено отрони Бекет. — Лизи е романтичка. Първият път, когато целунах Клеър, беше в тази сграда — и то след като, според мен, Лизи ни подтикна към това. Поне отчасти.

— Тогава ти говори с нея! — подкани го Оуен. — Кажи ѝ да стои настрана.

— Явно целувката с Червенокоска е изпържила част от мозъчните ти клетки — отсече Райдър. — Можеш да кажеш на една жена какво да направи и ако правилно си изиграеш картите, има вероятност, *някаква* вероятност, тя все някога да го направи или поне нещо подобно. Това се отнася за всяка жива жена. Колкото до мъртва, предполагам, че шансовете клонят към нулата.

— По дяволите.

— По-добре поговори с Ейвъри — посъветва го Бекет. — И го направи по-скоро, гледай да не оплескаш нещата.

— По дяволите.

— Е, след като проведохме този задушевен разговор, дами, да се връщаме на работа. — Райдър отиде до вратата и рязко я отвори. — Имаме хотел за ремонтиране.

Не би могъл да я избегне — не че би искал. Не точно. Но не можеше, не и покрай всички довършителни работи с мебелирането,

почистването и почивките за хранене. По принцип се виждаше с Ейвъри поне веднъж седмично. Откакто бяха започнали ремонта на хотела, се виждаха почти ежедневно. А сега, когато бяха на финалната права, пътищата им се пресичаха по няколко пъти на ден.

Но — тъй като все пак не беше *идиот* — съзнаваше, че никой от тези случаи не включваше усамотението, изискващо се за разговора, който трябваше да проведат.

Дори и да успееше да намери кътче, където да не минават поне няколко души наведнъж, все се намираше кой да го прекъсне на всеки десетина минути.

Затова реши да действа според единствения удачен в случая метод. Държеше се, сякаш нищо не се е случило. Разговаряше с нея, носеше ѝ кашони, поръчваше храна от ресторанта ѝ, както си беше обичайно, в продължение на следващите няколко дни.

Тъй като и тя се държеше по съвсем същия начин, той реши, че проблемът е решен.

Като последна задача за деня — и с малко повече късмет за цялата седмица, помисли си той — Оуен понесе кашона с електрически крушки към „Ник и Нора“. Възнамеряваше да мине поред през всички обзаведени стаи, да сглоби лампите, да сложи подходящите крушки.

Поколеба се само за миг, когато забеляза Ейвъри да окачва стъклени висулки на една настолна лампа.

Тя го погледна за миг.

— Имаше нужда от допълнително сглобяване — обади се тя.

— Изглежда ми добре.

— Окачвам ги по свой начин. Харесва ми повече, отколкото показаното в схемата. Джъстин каза, че и на нея така ѝ харесва повече.

— Съгласен съм. — Забеляза, че нощните лампи с основи от няколко стъклени сфери една върху друга вече са сглобени до таблата на леглото.

— Тази вечер съм Момчето с лампите — подхвърли тя.

Той понечи да се пошегува, че той пък е Момчето с крушките, но размисли.

По дяволите. Наистина беше неловко.

— Аз нося крушките, така че да бъде светлина. — Извади една крушка от кашона. — Виж, Ейвъри...

— Вижте! — Хоуп се втурна вътре, все още облечена с палто и с шал. — Не е ли страхотна?

Носеше малка статуя на мъж и жена в стил Деко.

— Страхотна е! Това са Ник и Нора Чарлс. — Ейвъри се завъртя, за да я види по-добре.

— Невероятните хора от магазина на Баст ни я дадоха.

— О. Сега още повече ми харесва.

— Просто идеално! — След мигновено озъртане наоколо, Хоуп я постави върху резбования капак, който Оуен бе направил над радиатора в стаята. — Перфектно! Много ми харесва тази настолна лампа. Мека светлина и много блясък и стил. О, когато приключиш тук, Ейвъри, би могла да ни помогнеш с мнението си относно „Джейн и Рочестър“. Оуен, опитваме се да решим къде да сложим плетените на една кука салфетки на баба ти, които майка ти вече е поставила в рамки. Толкова са красиви. Тя е била истински майстор.

— Ако имаше достатъчно прежда, би могла да изплете и копие на Тадж Махал.

— Вярвам ти. Спрели сме се на две подходящи места. Трябва ни още едно мнение, Ейвъри.

— Ще имате моето. Това е последната висулка. Слава богу. — Отстъпи крачка назад и кимна. — Отлично.

— Хайде тогава. Трябва да решим това и приключваме за тази вечер.

— Хубаво, защото трябва да изтичам отсреща и да се погрижа за някои неща.

— След това ела в моя апартамент — покани я Хоуп. — Родителите на Клеър са взели децата на гости, а Бекет има служебна вечеря с клиент. Ще пийнем малко вино, аз ще сготвя нещо.

— Става. Само още две минутки.

Хоуп излезе, а Ейвъри се наведе да събере опаковките от лампата.

— Още по-хубави са, като светнат — отбеляза тя, когато Оуен тества лампите.

— Да. Е, Ейвъри... помежду ни всичко е съвсем добре, нали?

След напрегнат миг тишина тя го погледна в очите.

— Пак тази думичка.

— Стига, Ейвъри.

Все още приклепнала, тя го изгледа вторачено и продължително изпод вдигнатите си вежди.

— Аз съм добре. Ти добре ли си?

— Да, само...

— Явно сме добре. Това не беше първата ми целувка, Оуен.

— Не, но...

— Дори не беше първата ми с теб.

Той премести кашона с крушките на другия си хълбок.

— Това беше...

— Така че няма проблем.

— Няма проблем — съгласи се той, но усещаше нещо съвсем различно. — Аз ще взема тези неща. И без това имаме да изнасяме куп боклуци.

— Става. — Тя тръгна да излиза. — О, и ако имаш време, би могъл да окачиш огледалото, онова с лъчите и многото огледалца по тях. Хоуп е отбелязала мястото на стената.

— Разбира се.

— Приятен уикенд, ако не те видя.

— Да, и на теб също.

Той се намръщи на картонените опаковки, намръщи се на огледалото и на празната рамка на вратата.

— По дяволите — изруга той и отиде да си вземе бормашината.

— „Добре ли е всичко?“ — Ейвъри махна ядно с чашата с вино в ръка. — Тъпак.

Сгушена на дивана във всекидневната на Хоуп, Клеър се усмихна на приятелката си.

— Просто не знае как да постъпи.

Тъй като съвсем не бе склонна да го оправдава, Ейвъри само изсумтя.

— Но пък отлично знаеше какво да прави с мен онази вечер.

— Бекет се държеше много сковано и леко стреснато с мен, след като почти се целунахме първия път. Може да е семейна черта на братята Монтгомъри.

— Но след като се целунахте, вече не беше скован.

— Вярно е. — Клеър се усмихна топло. — Съвсем вярно. И все пак, предвид вашата история...

— Глупости на търкалета.

— Каква история? — Хоуп излезе от малката си кухня с табла с плодове и сирене. — Още не съм имала възможността да науча всички подробности. Побутвания от призраци, страстна целувка, неловко държание от страна на Оуен в последствие.

— Това обобщава случката.

— Каква е историята? Има ли нещо, освен това, че се познавате открай време? Клеър и Бекет са се познавали години наред, преди да станат двойка.

— Аз бях с Клинт — напомни ѝ Клеър. — Двамата бяхме гаджета от самото начало, така че нямам общи спомени с Бекет, освен като случаен познат.

— А ти си имала нещо повече с Оуен? — подтикна я Хоуп. — Какво съм изпуснала?

— Били са сгодени. — Ухилена до уши, Клеър вдигна чашата си към Ейвъри.

— Какво? — Тъмнокафявите очи на Хоуп се разшириха от изненада. — Кога? Защо не съм го знаела? Това е нещо *сериозно*.

— Бяхме деца. Мисля, че аз бях на пет — почти на шест. Бащите ни бяха много близки, затова често бяхме заедно. Аз си падах по него.

— И затова му е предложила — или по-точно обявила, че ще се оженят, когато пораснат.

— О, колко сладко.

Ейвъри леко омекна и сви рамене.

— Сигурно е било безкрайно притеснително за него. По това време трябва да е бил на около осем години. Но се държа много мило. Беше търпелив — спомни си тя и още повече се размекна. — Увлечението ми по него продължи няколко години.

— Много дълго за тази възраст — изтъкна Хоуп.

— Склонна съм към постоянство. После той почна да се мотае с Кърби Андерсън. — Това беше краят на размекването и сега очите ѝ станаха като камък. — Онази десетгодишна никаквица. Оуен Монтгомъри ми разби сърцето с онази нафукана кукла, която краде чуждите гаджета.

— Би трябвало да спомена заради Хоуп, че същата Кърби Андерсън сега е омъжена, майка на две деца и активен природозащитник и че живее в Арлингтън, Вирджиния.

— Надраснала го е. — Ейвъри сви рамене. — Но склонността ѝ да краде чужди мъже може още да се таи дълбоко в нея. Както и да е, след това се отказах от момчетата, докато не влязох в пубертета.

— Но си простила на Оуен — подкани я да продължи Хоуп.

— Разбира се. Нямах намерение да тъна в скръб. Освен това първото ти гадже не може да е и последно, нали? — След като размаха ръка, тя си отрязва парче гауда и отхапа голям залък. — Особено ако се държи като задник.

— Не бъди прекалено сурова с него. — Клеър се пресегна и потупа ръката на приятелката си. — Сигурно е объркан, не знае как да се държи. Знаеш, че означаваш много за него. За всички тях.

— Да, да. — Но въздъхна тежко. — Беше страшно готина целувка. Научил е доста, откакто беше на осем — или аз съм научила. Всъщност важи и за двамата. Нямам нищо против пак да го целуна.

— Така ли? — Хоуп проточи възклицанието си, докато гризваше резенче ябълка.

— Разбира се. На глупачка ли ти приличам? Той се целува страхотно — както вече ми е известно. И е много хубав.

— Би ли спала с него? — зачуди се Хоуп.

— Хмм. — Ейвъри се замисли и междувременно се пресегна да си вземе от леко стипчивото зелено грозде. — В момента и двамата сме необвързани, възрастни хора. Може би. Да, може би, стига и двамата да сме наясно какво правим. На Оуен може да се има доверие. Това е много важно — да знаеш, че си с някого, на когото можеш да се довериш. — Тя захапа гроздето, ухили се. — И който е много хубав.

— Като слушам всичко това, много се радвам, че съм извън играта. — Доволна от себе си, Хоуп се отпусна на стола си с чаша вино в ръка.

— Няма да е задълго. — Ейвъри поклати глава. — Ти си прелестна, умна, интересна — и от плът и кръв.

— Точно сега не се интересувам от мъже. Не само заради Джонатан. Всъщност сега, като се замисля, съвсем не е заради онзи нещастник. В момента искам да се посветя изцяло на хотела, на това да бъда най-добрият управител на света и да поддържам това красиво

място в перфектен вид. Мъже, срещи, секс? Просто не са в графика ми на този етап.

— Внимавай — предупреди я Клеър. — Нали знаеш какво казват и за най-добрите планове?

— Но аз съм много добра в планирането.

Оуен не спа добре, което беше крайно дразнещо. *Винаги* спеше спокойно. Смяташе това за едно от уменията си, също като дърводелството или събирането наум на колони с числа.

Но вместо да заспи като пън, след като бе имал тежък ден, беше се изпотил добре след цял час във фитнеса и след това се бе отпуснал в горещата вана, бе спал на пресекулки.

Беше си обещал да не работи през уикенда, но когато човек е буден още преди изгрев-слънце, какво да прави после цял ден?

Къщата беше подредена. Което бе така по принцип, а сега и заради дългите часове работа покрай хотела през последните няколко седмици се беше прибирал тук, само за да спи. Дори и той не можеше да намери с какво да се захване.

Двамата с Бекет заедно бяха проектирали къщата, която бе само на няколко хвърлея от тази на майка му, от дома на Райдър, както и от къщата на Бекет, която той най-сетне довършваше. Харесваше му да е близо до семейството, но все пак се радваше на усамотението си наскред залесения парцел.

Мястото го устройваше и подхождаше на практичната му натура с отворената си кухня и трапезария, които служеха и като гостна и място за развлечения, когато канеше приятели. Отляво имаше перално помещение и килер, който изпълняваше функцията и на сервизно помещение и антре.

Оуен вярваше в многофункционалността дори и по отношение на къщите.

Сега, облут само с широк памучен панталон, той стоеше до стъклените врати на антрето, водещи към широкия и покрит с плочи вътрешен двор, и пиеше кафе, смляно и сварено в модерната и много практична машина, която си бе подарил сам за последния си рожден ден.

Райдър я наричаше Хилда, твърдейки, че нещо толкова лъскаво и сложно, не може да не е от женски пол.

Обикновено тази първа чаша силно кафе му доставяше удоволствие, настройваше го за предстоящия ден. Но точно сега изобщо не му помогна да се отърве от раздразнителността си.

Тя се държеше странно, каза си той, както го бе правил безброй пъти през дългата и неспокойна нощ. Беше казала, че не иска да се чувстват странно, а после именно тя се държеше така. Опитваше се да го накара да се чувства гузен, реши той, макар да нямаше за какво.

Всичко беше много глупаво и трябваше да го забрави. Защото нямаше никакво намерение да си губи съня през още една нощ.

Замисли се за закуска, но не му се приготвяше. Не че имаше нещо против готвенето по принцип. Особено когато ставаше дума за закуска през уикенда и можеше да се натъпче с бекон и яйца, да седне до кухненския плот и да си поиграе с айпада.

Сега не му се занимаваше и с айпада, което просто беше немислимо. Винаги обичаше да ровичка в него.

Значи, щеше да поработи все пак. Щеше да отдели малко време в работилницата на полицата над камината в спалнята на Бекет. Може би дори щеше да я завърши, за да може Бекет да лакира дървото.

Нямаше смисъл да се мотае цял ден вкъщи, след като нямаше да изпита удоволствие от мързелуването. Освен това майка му обикновено ставаше рано, каза си той, докато се качваше по централното стълбище, което беше направил заедно с братята си. Тя щеше да му направи закуска, а сигурно би могъл лекичко да я поразпита — деликатно — за Ейвъри.

Не че би казал на майка си цялата история — беше прекалено... добре де, странно. Но му беше ясно, че никой не можеше да разгадае по-добре другите от Джъстин Монтгомъри.

Влезе в спалнята си, включи малката газова камина, вградена в стената, с цвят на мока, после занесе кафето си в банята. След като се изкъпа и обръсна, облече работни дрехи и си obu здрави ботуши с метални носове.

Оправи си леглото — изпъна чаршафите, застла бялата пухкава покривка, подреди възглавниците в кафяви калъфки.

Взе телефона от зарядното устройство, закачи го на колана си, взе си джобния нож, малко дребни, както и портфейла от таблата на

скрина. Извади чиста триъгълна кърпа от чекмеджето.

Остана неподвижен за миг, намръщен незнайно защо. Прекалено е тихо, осъзна той. Къщата и дворът му бяха точно такива, каквито ги искаше, имаше много работа, която го удовлетворяваше. Но просто беше прекалено тихо.

Време е за куче, каза си той. Крайно време бе сериозно да се замисли да си вземе куче. Може би кръстоска с лабрадор — като на майка му, или вярно улично псе като на Райдър.

Беше си обещал да си вземе куче, но покрай напрегнатата работа с хотела бе отложил това във времето.

По-добре да изчака до пролетта, замисли се сега, докато слизаше по стълбите. По-лесно е да научиш малко кученце на хигиенни навици в топло време. Или пък би могъл да осинови от приюта по-възрастно куче — стига да извади поне малко от късмета, който Рай имаше с Глупчо.

Извади работното си палто от килера, нахлузи на главата си плетена шапка, сложи си ръкавици и грабна ключовете от купата до вратата.

Всеки мъж има нужда от куче, мислеше си той. Именно това липсваше в живота му. Едно добро куче.

Би могъл да се отбие в приюта, след като закуси с майка си и след като поработи известно време в работилницата.

Кимна доволно и се качи в пикапа си. Планът си го биваше, а той много обичаше добрите планове.

Потегли и зави покрай малкия навес, който бе построил, за да приюти джипа и снегорина, които използваше в района, след което пое по главния път. Отново зави, тръгна по алеята към дома на майка си, който се извисяваше на върха на хълма.

Кучетата заскачаха пред колата — Къс, съкратено от Атикъс, стиснал в зъби една от много си сдъвкани до неузнаваемост топки и с дива радост в погледа. Брат му Финч го блъсна с цяло тяло, при което и двете кучета се търколиха и почнаха да се боричкат.

Да, ухили се Оуен, определено му трябваше куче.

Зави по алеята и за миг се учуди, че вижда пикапа на Уили Би, паркиран до колата на майка му.

Беше раничко за посещение, отбеляза Оуен, дори и за бащата на Ейвъри. Но пък Уили Би се отбиваше често, както му бе добре

известно, а сега, когато бе един от местните занаятчии, чиито творби се излагаха в магазина за сувенири на майка му, вероятно наминаваше и още по-често да ѝ покаже някое свое ново произведение.

Истински късмет, каза си Оуен, докато паркираше. Вероятно би могъл да изкопчи малко информация или поне нещо, което да му помогне да разбере по-добре Ейвъри, от Уили Би — много деликатно, разбира се.

Спря само колкото да вдигне топката, която Къс умолително бе пуснал пред краката му. Захвърли я надалеч колкото можеше, за да хукнат подире ѝ кучетата, докато той побърза да влезе през задната врата.

Чу музиката още отдалече и поклати глава. Типично за майка му, която никога не бе викала на синовете си да намалят проклетата музика.

Тя винаги бе слушала силно своята музика.

Бутна рязко вратата, долови миризмата на бекон, на кафе. Ухили се и си помисли, че е дошъл точно навреме.

И тогава очите му за малко да изскочат от орбитите.

На печката се пържеше бекон. Майка му стоеше пред тигана.

Както и Уили Би, в целия си ръст от метър и деветдесет, само по бели боксерки и с ръце върху задника на майката на Оуен, докато устните му бяха впити в нейните.

ПЕТА ГЛАВА

Сигурно бе издал някакъв звук, който бяха чули въпреки гърмящата музика и зашеметяващата целувка. Надяваше се, че не е надал писък, поне не и гласно.

Но майка му, наметнала халат върху късите червени шорти на пижамата си и тънката — прекалено тънка — бяла тениска, отстъпи крачка назад. Очите ѝ срещнаха тези на Оуен и примигнаха.

После тя се засмя.

Засмя се.

Уили Би поне се притесни страшно и лицето му почервения в тон с рошавата му коса и добре оформената брада.

— Какво? — успя да изтърси Оуен, шокиран до мозъка на костите си. — Какво... вие... *Какво?*

— Правя закуска — спокойно обясни Джъстин, като усмивката не слизаше от устните ѝ. — Май трябва да разбъркам още няколко яйца.

— Ти... Но... Какво? Мамо.

— Опитай се да кажеш пълно изречение, Оуен. Пийни малко кафе. — Тя се пресегна за чаша.

— О... Аз трябва да... — Все така червен като домат, Уили Би размърда нервно огромните си стъпала. — Да си обуя панталон.

— Да! — Оуен усети, че размахва безцелно ръце, но не можеше да се спре. — Това е. Панталон. Ти. Мили боже.

Уили Би издаде някакво неразбираемо ръмжене и се затътри като мечок към леговището си.

— *Мамо.*

— Да, аз съм — Безкрайно развеселена, Джъстин му отправи сияйна усмивка. — Седни, скъпи. Изпий си кафето.

— Какво...

Джъстин взе щипки, с които да извади бекона върху попивателна хартия.

— Този път го довърши! Аз ще започна вместо теб. Какво...?

— Какво... — Наложил му се да преглътне тежката буца, заседнала в гърлото му. Не мина лесно. — Какво правиш? Тук. С него. Гола.

С високо вдигнати вежди Джъстин погледна надолу към тялото си.

— Не съм гола.

— Почти.

Явно борейки се с поредната усмивка, Джъстин загърна халата си и завърза колана му.

— По-добре ли е така?

— Да. Не. Не знам. Главата ми. Да не би да се е пръснала на парченца? — Той потупа главата си с ръце.

Без капчица притеснение Джъстин извади яйца и мляко от големия хладилник.

— Щях да приготвя бъркани яйца, но предвид обстоятелствата, ще хапнем пържени филийки. Ти много ги обичаш. Не си закусвал, нали?

— Не. Мамо, не разбирам.

— Какво точно не разбираш, мили?

— Нищо. Всичко това.

— Добре, нека ти обясня. Когато хората пораснат, често имат нужда от близост помежду си. Най-хубаво е, когато истински се харесват и уважават. Важна част от тази близост е сексът, което означава...

— Мамо. — Топлина се разля нагоре по врата му, но не бе сигурен какви чувства предизвикваха тази реакция. — Престани!

— Значи, разбираш тази част. Двамата с Уили Би наистина се харесваме и уважаваме, и понякога правим секс.

— Недей, недей, не споменавай Уили Би и секс с теб в едно и също изречение.

— Тогава не мога да ти обясня, нали? Преглътни го, Оуен — посъветва го тя и му предложи парченце бекон.

— Но... — Взе бекона. Не можеше да проясни мислите си, за да изрече свързано изречение.

— Обичах баща ви. Толкова много. Бях на осемнайсет, когато го видях за първи път — в първия ден от работата ми за „Уилсън Контрактърс“. Забелязах го, покачен на онази стълба, с прокъсани

джинси, големи ботуши, колан с инструменти и без риза. О, мили боже. — Тя сложи ръка върху сърцето си. — Не бях на себе си цял ден. Том Монтгомъри. Моят Томи.

Извади купа и се зае да бърка яйцата и млякото с вилица.

— И през ум не ми мина да се преструвам на свенлива, когато ме покани да излезем. Никога не съм излизала с никого друго след първата ни среща. Никога не съм искала друг. Не съм обичала друго като баща ви.

— Знам, мамо.

— Имахме хубав живот. Той беше толкова добър човек. Умен, силен, забавен. Добър човек и толкова добър баща. Изградихме заедно компанията, защото искахме да имаме нещо свое. И тази къща, цялото семейство — всичко носи отпечатъка на Томи. Вие всички го носите в себе си — в характера и във външността си. Ти имаш неговата уста, Бекет — очите, а Райдър — ръцете му. И много повече. Ценя това.

— Съжалявам. — Докато я гледаше и слушаше, сърцето му се сви. — Съжалявам. Не плачи, мамо.

— Това не са сълзи на горест. А на благодарност. — Добави захар, малко ванилия, щедро поръси канела. — Имахме прекрасен, интересен и наситен с преживявания съвместен живот, а после той почина. Не знаеш — никога не съм ви позволявала да видите — колко му бях ядосана, задето почина и ме остави. Бях бясна седмици и месеци наред. Трябваше да останем заедно завинаги, а той си бе отишъл. Отиде си, Оуен, и ще ми липсва до сетния ми ден.

— И на мен.

Тя се пресегна през плота и сложи длан върху ръката му, после се обърна и взе филия хляб.

— Уили Би обичаше Томи. Двамата бяха толкова близки, колкото сте вие с братята ти.

— Знам, мамо.

— Нуждаехме се един от друг, когато Томи умря. Всеки имаше нужда от някого, който го е обичал и който да споделя историите за живота му. Някого, на когото да се облегнеш, да поплачеш на рамото му, да се посмееш с него. И това беше всичко, което правехме, *всичко* — много дълго време. После, преди няколко години, ние... да кажем просто, че започнах да му приготвям закуска понякога.

— Няколко... години.

— Може би трябваше да ви кажа. — Тя сви рамене, докато потапяше хляба в млякото и яйцата. — Но сякаш не бях сигурна, че искам да говоря за сексуалния си живот с порасналите си синове. А и истината е, че Уили Би е стеснителен.

— Ти... влюбена ли си в него?

— Обичам го, разбира се, че го обичам. От години, както го обичаше и Томи. Той е добър човек, знаеш го. Добър баща е, а се наложи да отгледа сам-самичък Ейвъри, след като майка ѝ си тръгна просто така. Сякаш целият е изтъкан от доброта. Дали съм влюбена? — Напоеният с яйчената смес хляб се озова в тигана. — Двамата се забавляваме, Оуен. Харесва ни да бъдем заедно, когато имаме време. Всеки има своя дом, своя живот и своето семейство. Щастливи сме и това би трябвало да е достатъчно за всички. Сега мога ли да му кажа да слезе и да закуси?

— Да, разбира се. Може би трябва да си вървя.

— Стой си на мястото. Направих достатъчно яйчена смес, за цяла армия.

Тя излезе от кухнята, сложи ръце на хълбоците си и извика високо:

— Уили Би, вече сигурно си обул панталон, така че слез да закусиш.

Пристъпи обратно, изпържи още една филийка, сложи в чинията парче бекон и сервира двете чинии на плота.

Докато Уили Би се дотътри, вече бе сложила поредната филия в тигана.

— Сядай и яж — нареди тя. — Не оставяй храната да изстине.

— Изглежда много вкусно, Джъстин — мърморейки под нос, Уили Би седна на високия стол до Оуен.

Джъстин хвърли на сина си *онзи поглед*.

— Хм, значи... как вървят нещата, Уили Би?

— О, нали знаеш.

— Да. — Тъй като нямаше особен избор, Оуен се зае да сипва кленов сироп върху филията си.

— Хм... хотелът изглежда много добре — осмели се да каже Уили Би. — Определено е забележителна гледка на площада. Баща ти щеше да е много доволен и горд.

— Така е. — Оуен въздъхна. — Жените са подредили наоколо някои от твоите работи. Изглеждат съвсем на място.

— Можеш ли да си представиш?

Обърната към печката, Джъстин продължи да се занимава с филийките, докато двамата мъже непохватно се опитваха да поддържат любезен разговор, докато закусваха.

Някак си успя да го преживее. Още не бе сигурен какво да мисли, но преживя закуската с майка си и нейния... с Уили Би. Кучетата го последваха към работилницата, като Къс, вечният оптимист, мъкнеше една от топките си.

Оуен светна лампите, включи радиото, нагласи климатика. И след трийсетина минути размотаване се предаде. Мозъкът му просто не можеше да се включи и не искаше да рискува да се заеме с по-деликатните задачи.

Намали термостата на климатика, изключи радиото, угаси лампите. Кучетата послушно го последваха навън. За да зарадва Къс, той изрита силно топката и после се качи в пикапа си.

Нуждаеше се от тежък физически труд, реши той и се запъти към къщата на Бекет. Нямаше нужда да напруга особено мозъка си, докато се занимава с дърводелство в допълнителните стаи, които бяха се заели да правят за момчетата на Клеър.

Забеляза пикапите на братята си, когато паркира отзад, и се зачуди дали изпитва облекчение, или по-голямо притеснение.

Какво да им каже? Дали изобщо да каже нещо?

Разбира се. Трябваше да им каже — освен това, така нямаше само той да е объркан и притеснен.

Чу ударите на чука и стъргането на трион, както и музиката от айпода на Бекет, докато изваждаше колана си с инструменти от камиона.

Работата по къщата напредваше, замисли се Оуен, особено като се има предвид, че действаша тук, когато можеха да отделят време от ремонта на хотела. Бяха успели да сложат покрив на допълнителната постройка, която бяха прибавили към основната, което бе истинска благословия, предвид времето навън. Прозорците изглеждаха много добре, отбеляза той, и щяха да откриват страхотна гледка. Верандите и площадките с плочи, които щяха да предлагат удобства навън, трябваше да почакаят до пролетта, но ако успееха да приключат с

останалото до края на април, Бекет и новото му семейство можеха да се пренесат тук веднага след сватбата.

Влезе през вратата, която щеше да води към кухнята, и направи кратка обиколка, преди да се качи по временните стълби към втория етаж.

Къщата беше направо огромна, каза си той, но явно така и трябваше за семейство от петима. В просторната родителска спалня имаше съвсем прилична камина, каквато момчетата бяха казали на Бекет, че майка им винаги е искала. Голяма баня свързваше други две спални. Имаше и още една баня, както и две спални, които се намираха на втория етаж, напомни си той.

Докато се приближаваше към шума, Глупчо излезе да го посрещне. Кучето седна, вторачило очи в лицето на Оуен. Тропна няколко пъти с опашка.

— Нямам нищо. — Оуен му показва празните си ръце, преди да го погали. Избягваше да произнася думите „храна“ или „ядене“, така че Глупчо да не таи напразни надежди.

Влезе в една от спалните, където Бекет работеше с триона, докато Райдър ковеше обшивката на дрешника.

— Не се обаждайте, не пишете — надвика шума Оуен.

Бекет се изправи с усмивка на лице и свали предпазните си очила.

— Рай просто се отби. Трябваше да се досетя, че и ти ще се появиш. Оценявам го.

— Няма ли понички? — попита Райдър и Глупчо размаха опашка.

— Не нося.

— Клеър ще отвори книжарницата тази сутрин, после ще вземе хлапетата от родителите си около обяд — има да свърши някои неща. Може да ни донесе някакви сандвичи или каквото искате. И бездруго ще дойдат да помагат.

— Горкичкият.

Бекет само сви рамене при забележката на брат си.

— Татко често ни учеше какво да правим, докато работеше на някой обект, когато бяхме на техните години.

— Тогава не знаех достатъчно, за да го съжалявам. И като стана дума, можеше да си спестиш много време и усилия, като намалиш броя

на спалните. За какво са ти пет, за бога? Освен ако Клеър не желае да спи с теб.

— По една за всяко дете — обади се Оуен, — родителска спалня, стая за гости.

— Разтегателен диван в семейната стая на долния етаж би бил достатъчен за всеки гост, който иска да преспи. Или пък такъв в кабинета.

— Всъщност ще имаме нужда от пет. Ще имаме още едно дете.

Оуен спря за миг да съблича палтото си.

— Клеър е бременна?

— Още не. Изчакаме, докато се оженим наистина, и след това ще действаме с пълна пара.

— Деца не се правят с пара — изтъкна Райдър, след което остави чука си. — Четири деца? Наистина ли?

— Само още едно към наличните три.

Оуен поклати глава.

— Мисля, че когато работата опре до деца, броят им нараства пропорционално. Но какво пък толкова. Вие се оправяте чудесно с три, сигурно ще се справите и с четири.

— Мама направо ще откачи от радост при мисълта за още едно внуче. — Райдър извади няколко пирона.

— И като заговорихме за мама. Мислех да свърша малко работа в работилницата, затова се отбих в къщата й тази сутрин.

— За да си изпросиш закуска — заключи Райдър.

— И това влизаше в сметките. Та, както и да е, Уили Би беше там.

— Още един, който си проси закуска. — Бекет си сложи отново очилата и посегна към триона.

— Не го включвай още. — Човек лесно можеше да остане без пръст, помисли си Оуен.

Брат му се намръщи и свали очилата.

— Има ли някакъв проблем с мама?

— Не. Не знам. Не. За нея поне това не е проблем.

— Какво не е проблем? — поиска да уточни Райдър.

— Просто ме оставете да довърша, по дяволите. Влязох в кухнята, а мама вече приготвяше закуска и Уили Би беше там. Само по боксерки и те... нали се сещате.

Сега и Райдър остави чука си настрани.

— Те какво? По-точно?

— Ами те... — Оуен описа кръг с ръцете си. — Само че неговите ръце бяха върху задника на мама, а тя беше с халат, но той беше отгърнат и не носеше почти нищо от долу. И не искам да говоря за тази част.

— Позволил си е да я докосне? — бавно отрони Райдър. — Добре. Едър е, но е стар. Мога да се справя с него.

— Чакай. — Бекет рязко протегна ръка и избута Райдър назад. — Да не би да казваш, че мама и Уили Би са...

— Точно това казвам. И това е така от няколко години вече.

— Шибана история — изруга под нос Райдър.

— Не го казвай, докато той ми обяснява за мама и Уили Би. Не искам да чувам тази дума и тези две имена едно след друго. — Бекет отиде в другия край на стаята, грабна литровата бутилка кока-кола, която бе донесъл, и отпи направо от гърлото ѝ. — Всички да си поемат дълбоко въздух, ясно. Значи, казваш, че мама и Уили Би са... имат връзка.

— Тя казва, че са... че имат отношения от време на време. Обясни ми го подробно, докато той се качи горе, за да си обуе панталона. Приятели са открай време. И двамата обичали татко. Знаете, че той обичаше татко, това не е измислица.

— Да бе, да.

— Рай — смъмри го Бекет.

— Добре, мамка му. Да, вярно е, че бяха близки. Не е измислица. Но щом това е толкова добро за мама, защо са били потайни?

— По-скоро са били дискретни, мисля, или поне с такова впечатление останах, когато тя ми го обясни. Разказа ми как се е чувствала, когато татко почина, как е плакала.

— По дяволите. — Райдър отиде до прозореца и се загледа навън.

— Двамата с Уили Би се разбират отлично, знаем го. Разчитали са един на друг, когато татко почина, това също го знаем. Предполагам, че след известно време...

— Са започнали да разчитат един на друг голи.

— Проклет да си, Рай. — Бекет притисна пръсти до очите си. — Престани да рисуващ тези картини в главата ми.

— Вече са в моята, така че могат да се настанят и в твоята. Все пак ми се иска да ида и да го фрасна — поне веднъж. Заради принципа.

— На нея няма да ѝ хареса. — Оуен сви рамене. — А и говорим за Уили Би, така че ти е ясно, че той ще те остави да го удариш, ако наистина се нуждаеш от това.

— По дяволите, наистина ще го направи. Така няма полза. Трябва да помисля. — Стиснал здраво зъби, Райдър грабна чука си, хвана един пирон и замахна здраво.

— Май всички трябва да помислим. — Бекет си сложи предпазните очила и включи отново триона.

Оуен само кимна и запаса колана си с инструменти.

Най-добре да пороботят, реши той, да преглътнат този странен ден, заобиколени от дървени стърготини и ударите на чука.

Когато Клеър и момчетата пристигнаха с провизиите, вече бяха приключили с работата по дървената конструкция на втория етаж и се бяха заели с долния.

— Толкова сте бързи! — Клеър се запъти към бъдещия си кабинет — личния ѝ домашен кабинет — в съседство с кухнята.

— Имаме си система. — Бекет я прегърна през рамо, докато момчетата трополяха по голия дървен под.

— Бива си я. Е, дойдохме да помагаме, стига да можем. А за награда съм сложила във фурната телешко задушено. Мъжка вечеря за мъжки момчета.

— Навит съм — обади се Оуен.

— Съжалявам, че ще пропусна, но имам среща. — Райдър подхвърли парче от сандвича си във въздуха. Глупчо улови високата топка като истински ветеран на игралното поле.

— Можеш ли да научиш Бен и Йода да го правят? — попита Лиъм. — Повечето пъти храната просто ги удря по носа.

— Моят Глупчо просто е роден да улавя храна във въздуха, но да, можем да ги научим.

— Не в къщата — разсеяно ги смъмри Клеър, докато разглеждаше чертежите.

Райдър само се ухили на момчето и откъсна нов залък.

— Давай, потренирай малко с Глупчо.

— Това е съкратено от Глупав задник — обади се Мърфи, — но не бива да казваме „задник“. Това е лоша дума.

— Зависи, нали така?
 — Как така?
 — Да видим. — Райдър се замисли, измъкна молив от колана си с инструменти и се зае да рисува по дървения под. — Какво е това?
 — Магаре. Рисуваш хубаво.
 — Неее, това е задник на магаре.
 — Мамо! Райдър нарисуваше задник на магаре на пода!
 — „Нарисува“ — поправи го Клеър и изгледа укорително Райдър.
 — И аз обичам да рисувам. Може ли да рисувам на пода?
 Райдър му подаде молива.
 — Давай смело, дребосък.
 Щастливо ухилен, Мърфи седна на пода и нарисова квадрат с триъгълник над него.
 — Това ще е нашата къща, когато се оженим.
 Лиъм изтича към Оуен.
 — Трябва ми още храна, за да подхвърля на Глупчо.
 Оуен му подаде голямо парче от сандвича си.
 — Ти ще си ни чичо.
 — Така разбрах и аз.
 — Значи, ще трябва да ни купуваш подаръци за Коледа.
 — Предполагам, че да.
 — Имам списък.
 — Супер. Къде е?
 — На хладилника у дома. Остават само десет дни до Коледа.
 — Значи, е най-добре да не губя време.
 Лиъм погледна към другия край на стаята, където Бекет учеше Хари да кове пирони.
 — И аз искам да кова с чука.
 — Тогава ми помогни да довърша дървената конструкция на килера.
 — Какво е килер?
 — Мястото, където майка ти ще прибира храна.
 — Това е хладилник.
 — Не всичко се побира в хладилника, хлапе. Ами кутиите с консерви и супа?
 — Обичам пилешка супа със звездички.

— Че кой не обича? Хайде да се хващаме на работа.

Въпреки неспирния порой от въпроси, на Оуен му харесваше да работи с хлапето, да му показва как да премери, как да отбележи и как да държи чука. И сметна, че явно симпатиите бяха взаимни, след като Лиъм издържа близо час, преди да се присъедини към Мърфи на пода с купчина фигурки на екшън герои.

Трябваше да отбележи и приноса на Клеър. Тя носеше разни неща, преместваше други, дори сама закова няколко пирона — и междувременно наглеждаше децата си.

Спомняше си как майка му вършеше почти същото, докато пристрояваха нови помещения към къщата им.

Баща му винаги работеше по някакъв нов проект.

След като приключиха за деня, той се почувства поласкан, когато Лиъм помоли да се вози с него. Преместиха столчето му за кола в пикапа на Оуен и си сложиха коланите.

— Къде е твоята къща? — попита Лиъм.

— Надолу по пътя — или направо през гората, ако вървиш пеша.

— Може ли да я видя?

— О. Разбира се, защо не.

Нямаше да се отклонят много. Оуен направи завой, после мина по алеята към дома си.

Беше закачил няколко светещи гирлянди, имаше елхичка пред един от прозорците на фасадата — всички светлилки бяха с таймер, така че сега примигваха в декемврийския сумрак.

— Нашата е по-голяма — отбеляза Лиъм.

— Да, сигурно. Вие сте повече хора.

— Ти самичък ли живееш тук?

— Да.

— Защо?

— Защото... това е моята къща.

— Но няма с кого да си играеш.

Не беше помислял за това.

— Май имаш право, но пък Райдър живее ей там, съвсем наблизо, а когато вашата къща бъде завършена, и вие всички ще сте ето там.

— Мога ли да идвам да си играя в твоята къща?

— Разбира се. — И за това не се бе замислял, но какво пък, можеше да е забавно. — Да.

— Добре.

Оуен направи обратен завой и потегли към главния път.

— Ще си взема куче.

— Кучетата са страхотни. — Лиъм закима мъдро. — Можеш да си играеш с тях, но трябва да ги храниш и да ги учиш да седат. Те пазят от лоши хора. Един лош човек влезе в нашата къща, но кучетата бяха съвсем малки.

Оуен се зачуди как да отговори на това. Не беше сигурен какво точно знаеха хлапетата за Сам Фриймънт.

— Имате добри кучета.

— Сега са по-големи, но още са кутрета. Но ще пазят от лоши хора, когато пораснат. Онзи лош човек дойде и изплаши мама.

— Знам. Но тя е добре, а лошият човек е в затвора.

— Бекет дойде и го спря. И ти и Райдър също дойдохте.

— Така беше. — Щом Лиъм имаше нужда да говори за това, явно нещо го тормозеше, реши Оуен. — Няма за какво да се притесняваш, Лиъм. Ние ще ви пазим.

— Защото Бекет и мама ще се женят.

— Заради това, да, но и просто така.

— Ако лошият човек пак се опита да влезе у дома, а Бекет го няма, тогава аз и Хари ще се хвърлим срещу него, докато Мърфи се обажда на полицията, а после на Бекет. Говорили сме за това. Упражнявахме се.

— Много умно.

— А когато кучетата станат големи, ако пак се опита да влезе, тогава ще го ухапят. — Лиъм погледна крадешком към Оуен. — По тъпия задник.

Оуен се засмя гръмко и леко перна момчето по главата.

— Адски си прав.

След вечеря, когато Клеър помъкна момчетата на горния етаж, за да се изкъпят, Оуен предаде разговора им на Бекет.

— Щели да го ухапят по тъпия задник. Хлапетото има дар слово. Двамата с Клеър поговорихме с тях след случилото се. Постарахме се да не ги плашим, но не скрихме почти нищо. Но все пак бяха чули

разни приказки в училище. Затова Хари свикал „военен съвет“ и се обърнаха към мен.

— Да не забъркваме жените в това?

Бекет вдигна поглед към стълбището.

— Може и да не е много правилно от гледна точка на равноправието или изобщо на правото, но ми се струва уместно в случая. Те трябва да знаят, че са в безопасност и че им имам доверие, че могат да защитят майка си.

— И ние щяхме да направим същото.

— Да, щяхме. И като стана дума, успях да споделя с Клеър за ситуацията, докато се прибирахме. Ако усилиш радиото до едно ниво, а снижиш глас малко повече, може да водиш почти нормален разговор, който да не се чува от задните седалки. Освен това използвахме доста кодирани фрази.

— Какво каза тя?

— Какво очакваш. Че мама има право на личен живот. Че е много жизнена, а Уили Би е добър човек. Все от този род. Знам, че има право, но все пак.

— Нали не е видяла своята майка и Уили Би почти голи в кухнята.

Бекет въздъхна и затвори очи.

— Много ти благодаря за тази нова картинка, която ще прибавя към растящата си колекция.

— Можем да почнем да си ги разменяме — като картички с лицата на спортисти.

Това предизвика поклащане на глава и усмивка.

— Колкото до предишната тема... Когато говорех с Клеър за това, тя сякаш не бе изненадана.

— Какво искаш да кажеш? — Оуен остави настрана бирата, която бе решил да пийне след вечеря. — Мислиш ли, че вече е знаела?

— Или е знаела, или по-скоро е заради вродения им женски радар. Стане ли въпрос за нещо такова... Направо са като прилепи. Както и да е, щях да я питам, но тогава Хари и Мърфи почнаха да вдигат врява и това сложи край на нормалния разговор.

Мисълта го накара да се замисли.

— Щом Клеър е знаела, значи, Ейвъри... Мамка му.

— Може да е бил женският радар.

— И Ейвъри е жена. Има такъв радар. И тя е същият прилеп като останалите. Освен това говорим за нейния баща, който опипва майка ни.

— Престани. Спри. — Бекет закри ушите си с длани.

— Ако е знаела, трябваше да ми каже. — След като идеята заседна в главата му, пусна дълбоки корени. — Аз щях да ѝ кажа.

— Сега знаем. И явно ще трябва да свикнем с това.

Оуен понечи да отвърне нещо, но Хари притича при тях, чистичък след банята и в пижама на Ексмен, след което мигновено обяви началото на турнир по видеоигри.

Хванат натясно, Оуен им отдели час. Обичаше децата, харесваше видеоигрите, но просто не можеше да се отърси от представата, че Ейвъри е била наясно с положението и не му е казала.

Предъвкваше мисълта през целия път към дома си, после остана в пикапа да помисли още. След което направи обратен завой и се върна в града. Влезе във „Веста“ през задния вход.

— Здравсти, Оуен! — Франи стоеше зад плота и режеше голяма пица. — Какво да бъде за теб?

— Ейвъри тук ли е?

— Тъкмо я изпусна. Излезе да занесе няколко доставки по домовете. Тази вечер имаме повече доставки, отколкото клиенти в заведението. Аз ще затворя, така че тя ще се качи направо в апартамента си, когато се върне. Мога да ѝ се обадя, ако е нещо важно.

— Не. Нищо важно. Ще я видя после. Как си ти?

— Вече съм добре. Наистина ли ще отворите хотела другия месец?

— Да.

— Ще кажа на всички.

— Непременно. Довиждане, Франи.

Излезе от задната врата и след кратък размисъл тръгна нагоре по стълбите, вместо надолу.

Тя все трябваше да се прибере по някое време.

Замисли се над факта, че има ключове, нали все пак беше собственик на сградата. Но това означаваше да премине границата.

Вместо това седна на пода пред вратата на апартамента ѝ и извади телефона си. Зае се да убива времето в четене и отговаряне на писма в електронната поща.

Погледна колко е часът и се зачуди къде ли е отишла на доставка. В Португалия може би?

Щеше му се да беше помолил Франи за едно кафе. Опита се да се разсее, като поиграе на „Ядосаните птички“^[1].

Затвори очи само да си почине за минутка и тогава безсънната нощ си каза думата. Заспа на пода, стиснал в ръка верния си телефон.

[1] „Енгри бърдс“ — популярна компютърна игра. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Помъкнала тежки пазарски торби, Ейвъри бутна с рамо вратата към стълбището, после намести товара си. По навик спря за миг на площадката, за да провери дали е заключена задната врата на ресторанта, след което се отправи нагоре към апартамента си.

И спря, мръщейки се на картинката, която представляваше Оуен, облегнат на вратата ѝ, със затворени очи и с телефон в ръка.

— Какъв е този номер? — попита тя и когато той не отговори, разбра, че е дълбоко заспал. — Мили боже — измърмори под нос, пристъпи по-близо и го подритна.

— Ох! Какво? По дяволите.

— Какво, за бога, правиш тук?

— Чакам те. — Ядосан, той потърка хълбока си, където го бе улучила с върха на обувката си — този път патешкожълта. — Къде, по дяволите, се губиш?

— Имах доставки, после се отбих до магазина. Случайно се видях с една приятелка и... — Тя спря и го изгледа гневно. — Защо ти давам обяснения? Ти защо спиш на пода пред апартамента ми?

— Защото те нямаше у дома. Не спях. Просто... мислех. — Изправи се на крака и примигна насреща ѝ. — Косата ти е мокра.

— Прехвърча мокър сняг. Няма ли да мръднеш? Торбите ми тежат.

Той отново примигна, после се пресегна и взе чантите. Тя отключи вратата и влезе покрай него.

Той прекоси всекидневната, отиде направо в кухнята и остави чантите на плота. Тя го наблюдаваше, докато сваляше палтото си и развиваше шала от врата си.

— Колко време си стоял навън?

— Колко е часът?

Докато той гледаше часовника си, тя само вдигна вежди.

— Точно време да разбере какво, по дяволите, става. — Ейвъри метна палтото и шала си на облегалката на един стол, докато отиваше

към кухненския плот.

— Точно това искам да знам.

— Ти си този, който спи на прага ми — изтъкна тя и се зае да прибира покупките си. За разлика от всекидневната, която той смяташе за разхвърляна, а тя просто наричаше „обитаема“, кухненските й шкафове и хладилникът бяха педантично подредени.

— Не спях. Може да съм задрямал за секунда, но това не е важно.

— А кое е важно?

— Знаела си. Знаела си какво става и не си ми казала.

— Не ти казвам много неща. — Изгледа го с присвити очи и започна да вади яйцата от картонената им опаковка и да ги подрежда в хладилника. — Бъди по-конкретен.

— Знаела си, че баща ти спи с майка ми.

Яйцето се изплъзна от пръстите й и плъосна на пода като малка бомбичка.

— *Какво?*

— Добре де, не си знаела. — Оуен пхна ръце в джобовете си. — Е, вече знаеш.

— Я повтори това, което каза!

— Моята майка, твойт баща... — Объркан, той просто извади ръце и ги размаха във въздуха.

— Я, стига. Сериозно ли? Не. — Тя се засмя леко, откъсна няколко листа домакинска хартия и ги намокри, за да почисти счупеното яйце. — Сънувал си някакъв странен сън, докато си лежал пред вратата ми.

— Да, двамата са... не, не съм.

Тя продължи да клати глава, докато мокреше поредната кърпа, за да изтърка плочките.

— Откъде ти хрумват такива неща? Да не си мръднал до някоя паралелна вселена?

— От мен самия. Лично. Видях ги със собствените си очи. — Изпъна два пръста и посочи към очите си. — Отидох в къщата тази сутрин. Заварих ги.

Ейвъри остана със зяпнала уста и бавно се изправи.

— Заварил си майка си и баща ми? В *леглото*?

— Не. Слава богу. Бяха в кухнята.

— Исусе! — Тя преглътна сухо и отстъпи крачка назад. — Правили са секс в кухнята!

— Не. Млъкни. — Ужасен, Оуен притисна длани върху лицето си. — Сега наистина разбирам какво имаше предвид Бекет, като говореше за живи картини в главата си. О, боже.

— Говориш пълни безсмислици. Пълни.

Трябваше да започне отначало, скастри се той мислено, защото тя беше права.

— Отидох в къщата, те бяха в кухнята. Баща ти беше по боксерки. Майка ми беше с някаква... такава, прозрачна... сецаш се. И те двамата бяха... ръце, устни, езици.

Тя остана зяпнала за миг, после вдигна показалец. Обърна се, отвори един шкаф, извади бутилка отлежало уиски и две ниски чаши. Без да продума, сипа по два пръста във всяка чаша и подаде едната на Оуен.

Изгълта своята на екс, внимателно си пое въздух.

— Още веднъж. Родителите ни спят заедно.

— Това ти казвам.

— И ти си ги заварил, оскъдно облечени, да се целуват и опипват в кухнята на майка ти.

— Нали ти казвам. — Сега и той изгълта уискито си наведнъж.

Когато тя започна да се смее, Оуен предположи, че е изпаднала в истерия, но само след миг разпозна истинския смях.

— Мислиш, че е смешно ли?

— Отчасти. Заварил си ги? — Тя притисна корема си с ръка. — О, о! Ще ми се да бях там, за да видя лицето ти. Сигурно е било... — Тя изобрази на лицето си преувеличен шок и ужас, после отново избухна в смях.

Оуен имаше ужасното подозрение, че е отгатнала съвсем точно. За да компенсира това, той оголи зъби в зловеща усмивка.

— Ти сигурно щеше да им подвижнеш да сложат още малко бекон в тигана и за теб.

— Тя е приготвяла закуска. Много мило.

— Мило ли? Мислиш, че е мило?

— Да, определено. Ти не мислиш ли?

— Не знам какво да мисля.

Ейвъри кимна леко и се върна към подреждането на продуктите.

— Нека те попитам нещо. Смяташ ли, че майка ти трябва да остане сама до края на живота си?

— Тя не е сама.

— Оуен. — Ейвъри извърна глава и го погледна кротко.

— Не знам. Не. Не. Просто никога не съм мислил за това — за нея — по този начин.

— Сега, след като вече си помислил, смяташ ли, че тя има право да има близък човек в живота си?

— Аз... да. Сигурно.

— Имаш ли нещо против баща ми?

— Знаеш, че нямам. Уили Би... е страхотен.

— Несъмнено — съгласи се тя. — Тогава защо не си доволен, че майка ти е с най-страхотния човек?

— Аз... — Той млъкна объркан. — Щом искаш да гледаш на това напълно рационално и уравновесено...

— Извинявай. В този случай се налага. Те са добри приятели от много време, най-добри приятели при това. Затова си подхождат чудесно. — Усмивката, тя сгъна пазарските си торби. — Няколко пъти се опитвах да му уреждам срещи. Никога не се получи. Не ми беше приятно да знам, че си няма никого. Майка ми му погоди такъв номер.

Важеше и за двама им, помисли си Оуен.

— Мама ми каза, че двамата са... — Той отново размаха ръце във въздуха. — От няколко години.

— Няколко години? — Ейвъри отново поклати глава и наля уиски в чашите. — Уили Би, толкова си потаен. Кой би могъл да предположи? Нямах никаква представа. Как така не съм разбрала?

— Никой от нас не е знаел. Бях започнал да си мисля, че ти си знаела и не си ми казала.

— Щях да ти кажа, освен ако не ме бяха помолили да не го правя.

— Ясно ми е. — Той вдигна чашата с уиски и се загледа в напитката.

— Какво каза баща ми, когато влезе там?

— Че е най-добре да иде да си обуе панталон.

Тя се задави от смях, после отметна глава назад и здравата се разсмя. Оуен усети, че се усмива.

— Вече е малко по-лесно да видя смешната страна на положението.

— Ти направи ли пак онази физиономия? — Тя повтори своята интерпретация на неговия шок и ужас. — И сигурно си заекнал, нали? „Мамо! Какво! Ти!“

Оуен се опита да я измери с хладен поглед, макар че тя отново бе улучила в десетката.

— Може да съм изпаднал в моментно недоумение.

— Моментно недоумение.

— Поне не ударих баща ти по лицето. Райдър искаше да го направи, когато казах на него и Бекет.

Ейвъри леко вдигна рамо.

— Той си е такъв по природа, но не би ударил баща ми. Рай може да пребие всеки негодник или хулиган, но обича Уили Би.

— И мен ме обича, но ме е удрял.

— Е, Оуен, понякога се държиш като негодник.

Каза го с мила усмивка, после леко чукна чаша в неговата.

— За нашите родители.

— Добре. — Той отпи от уискито. — Странен ден беше — въздъхна той. — Вече не си ми ядосана.

— Не ти бях ядосана. Не много. А сега ми стана ясно, че имаш проблем със секса.

— Какво? — Изражение много близко до нейната имитация на шок и ужас премина по лицето му. — Нямам такъв. Защо?

— Видя ли? — Тя вдигна показалец от чашата си и го насочи към него. — Само споменах думата и ти вече настръхна. Имаш проблем.

— Нямам проблем със секса. Вярвам в секса. Харесвам го. Много.

— Странно. Целуваш ме и мигновено замръзваш. Видял си родителите ни да се целуват и си изпаднал в паника.

— Не. Да. Може би. По дяволите, това няма нищо общо с проблема. Всеки нормален човек би имал...

— Моментно недоумение.

Много хитро, отбеляза мислено той. Такава си беше открай време.

— Всеки би реагирал, ако види майка си да се целува страстно с дългогодишен семеен приятел. А ние двамата? Знаеш, че онова беше

много неочаквано.

— Всъщност на мен не ми се струва толкова неочаквано. Но пък аз нямам сексуални проблеми.

— И аз нямам сексуални проблеми.

— Хмм. — Тя отпи глътка от чашата си и бавно отиде до прозореца. — О, снегът се е засилил. Красиво е. Господи! Трябва да довърша коледното си пазаруване. Най-добре е да си тръгнеш, преди да натрупа.

— Чакай малко.

Тя погледна през рамо.

— Какво да чакам?

— По дяволите, Ейвъри, не може да изтърсиш подобно нещо и после просто да ми кажеш да си вървя.

— Само изразих мнение. — Когато той заобиколи кухненския плот, тя взе чашата от ръката му. — Не бива да пиеш повече. Знам, че носиш на алкохол, но все пак. Уиски, шофиране и сняг не са най-добрата комбинация.

Той повтори с цялото търпение и убедителност, които успя да събере:

— Нямам сексуални проблеми.

— Още ли сме на тази тема? Добре, сбъркала съм. Ти нямаш никакви сексуални проблеми.

— Не се опитвай да ме умилоставиш.

— Господи, Оуен, какво искаш от мен? — Очите ѝ го пронизаха като лазери, когато я сграбчи за лактите и я повдигна на пръсти. — Внимавай — предупреди го тя.

— Сега го очакваме — заяви той и рязко я дръпна.

Знаеше кои са слабите му места и как да ги използва — и можеше да си признае, че го е направила. Нямаше нищо против да го подразни толкова, че да я целуне. Искаше да повтори преживяването по един или друг начин, за да види как ще реагират и двамата.

— Добре. — Бавно постави ръце на врата му. — Сега го очакваме.

Тя направи първата крачка, преди той да е размислил и да се отдръпне.

Този път нямаше експлозия, помисли си тя, по-скоро дълго и бавно пропадане, което набираше скорост. Ръцете му се спуснаха от

лактите към талията ѝ, после сантиметър по сантиметър се придвижиха нагоре по тялото ѝ. С нарастването на напрежението той я завъртя така, че тя се озова притисната между тялото му и плота.

Беше го манипулирала — Оуен го знаеше, но нямаше нищо против. Вкусът на уиски по езика ѝ, уханието на лимон от косите ѝ, горещият пулс на тялото ѝ, притиснато в неговото, всичко това атакуваше сетивата му и се превръщаше в гореща нужда.

Леко погали с длани външната страна на гърдите ѝ, нежно докосна с пръсти зърната ѝ и усети как пулсът ѝ се ускори под дланите му.

Дишането ѝ стана накъсано със задълбочаването на целувката.

Леко се отдръпна и се помъчи да проясни мислите си, докато тя го гледаше вторачено със замъглените си сини очи.

— Сексуални проблеми, друг път.

По лицето ѝ за миг се изписа развеселено изражение и тя се засмя.

— Объркала съм се.

— Е... какво сега?

Тя въздъхна и обхвана с длани страните му, остана така за миг.

— Оуен — прошепна тихо тя, после се плъзна встрани и се отдръпна.

— Оуен, какво?

— Какво сега? — Тя отново вдигна чашата си с уиски. Нали нямаше да шофира, по дяволите. — Разкъсваме си взаимно дрехите и се хвърляме в леглото. Доколкото мога да преценя, сексът ще бъде изключителен. Но след като питаш, явно вече обмисляш и многобройните „ами ако“, както и „ами след това“ в допълнение към „каково сега“ — държиш се рационално и отговорно. Затова си върви у дома и обмисли добре всички варианти и последици, докато накрая измислиш всичко.

— Вариантите и последиците са важни, Ейвъри.

— Прав си. Абсолютно си прав.

— Ти си важна. Двамата с теб — всички ние — сме важни.

— Знам. Фактът, че мислиш за това, вместо да разкъсваш дрехите ми в момента, е част от онова, което те прави Оуен, и също така е причината, която щеше да ме накара да ти разреша да ми разкъсаш дрехите.

Сега в главата му имаше нови картини и той откри, че не му се иска особено да се държи рационално и отговорно.

— Ти си много сложен характер, Ейвъри.

— Не съвсем. Просто мога да оценя по достойнство факта, че ти обмисляш важните неща, и въпреки това да съжалявам, че не изчака с мисленето, докато приключим с изключителния секс.

— Обичам те.

— О, господи, знам. — Тя се извърна, мъчейки се това да изглежда съвсем нормално, ужасена, че сълзите ѝ ще бликнат и че той ще ги види. — И аз те обичам.

— Знам какво мисля по този въпрос и какво да правя. Не знам какво да правя и какво да мисля, след като те желая толкова силно. Ужасно силно те желая.

Ейвъри си пое внимателно въздух, обърна се и се усмихна.

— Това е добре, много добре. Голяма промяна е. Никога не си гледал на мен по този начин.

— Не бих казал „никога“.

— Наистина ли? — Вече по-уверена, тя го изгледа над ръба на чашата си. — Така значи?

— О, по дяволите, Ейвъри, естествено, че съм мислил за това понякога. Ти си прелестна.

— Не, не съм. Хоуп е прелестна. Аз съм симпатична и мога да изглеждам страхотно, ако разполагам с малко време и нужните средства. Но благодаря. И какво сега? — Тя седна на облегалката на фотьойла и го загледа. — Ти се прибираш у дома, преди снегът да натрупа прекалено много и правиш онова, което е в природата ти. Обмисляш всички страни. И аз ще помисля.

— Добре. — Той отиде до нея, наведе се и леко докосна с устни нейните. — Ако беше някоя друга, щях да остана. И това не прозвуча никак добре. Искях да кажа...

— Знам какво искаше да кажеш, за твой късмет. Върви си у дома, Оуен.

Той спря до вратата и погледна назад, докато я отваряше.

— Ще се видим скоро.

— До скоро.

Тя остана да седи, заслушана в стъпките му, заглъхващи по коридора. Стана, отиде до прозореца на фасадата и се загледа в

падащия сняг.

И за миг ѝ се стори, че през леката бяла пелена вижда жена, застанала на прозореца на хотела, загледана навън също като нея.

Дали чакаше някого, зачуди се тя. Това ли правеше и тя самата в момента? По природа не беше от онези, които стоят и чакат, а от тези, които вършат нещата, действат.

И все пак... може би беше точно така в известен смисъл, през цялото това време. Беше чакала Оуен. Тази мисъл я порази — беше сладостна, дразнеща и объркваща едновременно.

И какво сега, замисли се тя отново. Явно имаше да мисли за повече неща, отколкото бе предполагала.

Снегът валя цяла нощ и цяла сутрин. Оуен бе зает почти през целия ден с разчистването на собствената си алея, както и тези на майка му и на братята му. Работата му харесваше — поне в началото на зимата — ръмженето на джипа, натискът на снегорина, стратегията, която бе нужна, за да изтика снега в подредени купчини и подравнени просеки.

Докато разчистваше алеята към дома на Райдър, забеляза как брат му се мъчи с ръчната снегочистачка да проправи пътека навън пред вратата. Една отпред, отбеляза мислено Оуен, до мястото, където Райдър беше паркирал пикапа си, и една отзад, за да може Глупчо да изтича навън и да си свърши работата далеч от къщата. Двамата само си махнаха за поздрав и всеки продължи със задачите си, докато накрая Оуен спря машината си на разчистеното място до пикапа на брат си и изключи мотора.

— Това стига.

— Достатъчно е — съгласи се Райдър и прибра своята ръчна машина под навеса. — Искаш ли бира?

— Как да не искам?

Заедно заобиколиха къщата и влязоха в стаята, която служеше и за игрална зала, и за домашен фитнес на Райдър. Изтръскаха ботушите си и ги оставиха на плочките до входа. После всеки съблече дебелиите си зимни дрехи и ги окачи на съответните куки по стената.

Глупчо се появи, за миг се отърка в крака на Оуен, после се загледа очаквателно в Райдър.

— Да, пътеката ти е разчистена. — Райдър му отвори вратата. — Това куче се търкаля в снега, тича из него, яде проклетия сняг, но не иска да мине през него, за да иде по голяма нужда. Ако не му разчистя пътека, върши работата си до вратата. Защо го прави?

— Заслужава си името.

— Да, вярно е. Само дето аз съм този, който мръзне навън да чисти снега.

Качиха се по стълбите към кухнята, където Райдър отвори две бири.

— Как мина срещата? — попита го Оуен.

— Значи, тя е адвокат, нали така? Умна е. Харесвам умни жени. С убийствено тяло. — Райдър отпи голяма глътка от бутилката. — Даже умее да води разговор за спорт, което е голям плюс. Та, питам се аз, защо не искам да стигнем докрай?

— И отговорът е?

— Момичешко хихикане. Разбрах го снощи. Тя се кикоти. Често. Мисля, че го смята за очарователно, но всъщност е адски дразнещо.

— Нейният кикот е голямата пречка?

— Непоносимо е, човече. — Райдър разроши с пръсти косата си, както правеше винаги, когато имаше нужда от подстригване. — Все едно някой да стърже с нокът по черната дъска. И се замислих, ами ако тъкмо сме се озовали разгорещени в леглото и тя се изкикоти? — Той вдигна показалец и после го сви надолу. — Знам, че ще стане така, затова защо да си го причинявам?

— Помислил ли си за тапи за уши?

— Добро предложение, но няма да се получи. Ще усетя кикота ѝ или ще се питам дали няма да се изкикоти. Не си струва.

— Строг си, но справедлив. — Оуен се чувстваше като у дома си, затова безцеремонно се настани на един от столовете до кухненската маса с черен плот. — Имаш ли нещо за ядене?

— Имам сандвичи за микровълновата. — Той отвори един шкаф. — Имам и чипс и салса сос.

— Считай това за заплащане на услугите ми.

— Готово. — Райдър се зае да рови във фризера. — С пилешко месо или пържола?

— Пилешко.

След като пхна няколко от замразените сандвичи в микровълновата, Райдър подхвърли пакета с чипс на масата, сложи в купичка от соса. Откъсна няколко листа хартия от кухненската ролка, извади чинии и сметна, че всичко е готово.

— Ти си истинска Марта Стюарт^[1] в панталон — отбеляза Оуен.

— Кухнята е моят храм. — Райдър отиде до вратата, за да пусне кучето вътре, после се отпусна тежко на стола срещу брат си.

— Мисля за секс с Ейвъри.

— Каква е цялата тази истерия с връзките между семействата Монтгомъри и Мактавиш? — Рай метна парче чипс на кучето, преди да топне следващото в соса.

— Предпочитам да не намесваме мама и Уили Би. Още съм разстроен.

Райдър отпи глътка от бирата си.

— Какво мисли Ейвъри по въпроса за секс с теб?

— Освен ако не е променила мнението си от снощи насам, тя е навита.

— Тогава защо не правиш секс с нея?

— Защото говорим за Ейвъри.

След като топна ново парче от чипса в соса, Райдър леко го размаха във въздуха.

— Искаш ли първо аз да правя секс с нея? Нещо като тест драйв?

— Много щедро от твоя страна, Рай — иронично отбеляза Оуен.
— Но мога да се справя и сам.

— Само се опитвам да помогна на брат си. — Когато таймерът на микровълновата изписука, Райдър стана и метна сандвичите в чиниите. — Моят съвет е да действаш.

— Защо?

— Освен очевидните причини ли? Защото говорим за Ейвъри. Винаги си си падал по нея.

— Не съм... добре де, може би.

— И тя винаги си е падала по теб, иначе щеше да ми се хвърли на врата много отдавна. — Райдър се ухили и ухапа сандвича си. — Затова действай и виж дали става дума за нещо по-голямо. Какво имаш да губиш?

— Ами ако нещата се объркат? Ако това развали отношенията ни?

Райдър поклати глава, даде на Глупчо последната четвърт от сандвича си и посегна за нов.

— Това е Ейвъри, човече. Може нещата да се объркат. Случва се често. Но това няма да развали отношенията помежду ви.

— И защо не?

— Защото и двамата сте прекалено разумни и се харесвате достатъчно много. Може да има някой и друг препъникамък, но ще го преодолеете. Междувременно ще си правил секс с горещата Червенокоска.

Оуен загреба от соса.

— Тя не се кикоти.

— С това приключвам аргументите си.

— Ще си помисля.

Райдър се извъртя назад, отвори хладилника и измъкна още две бири.

— Гледай само колко съм шокиран.

Независимо дали го обмисляше, или не, имаше работа за вършене. През цялата следваща седмица Оуен ковеше корнизи, помагаше в довършването на боядисването, окачваше огледала. Разопаковаше кашони, сглобяваше лампи, подписваше се за доставки и се катереше по стълбите сякаш до безкрай.

Майка му го дръпна настрани и го накара да влезе в стаята „Елизабет и Дарси“.

— Открих перфектната малка картина в магазина за сувенири. Искам да я окачиш в банята.

— Но нали нямаше да окачваме картините, докато...

— Това е различно. Имам на разположение всичко необходимо, за да довършим изцяло тази стая. Огледалото ще стои ето там. — Тя посочи тясната стена между двата прозореца към верандата. — Плетените покривчици на баба ти ще сложим там, а тази чудесна малка картина ще стои точно тук.

Тя пристъпи в банята и почука на стената.

— Хоуп ще донесе всички принадлежности за банята, кърпите и халатите, както и всички останали дреболии, които сме избрали.

Искаме да видим как изглежда. Искаме да видим поне една стая завършена.

— „Мансардата“...

— Липсват й картините по стените, така че не е напълно готова. Всички картини и дребни произведения на изкуството за тази стая са вече тук. Затова ще я подредим изцяло.

Тя се обърна към леглото, чиито табли бяха тапицирани с лавандулов брокат.

— Окачи я, докато аз оправя това легло.

— Остават ни цели три седмици до партито за откриването... — подхвана той и си заслужи строг поглед. — Добре, добре.

Изрови кукичка за окачване, молива си, после мина през обичайното „по-нагоре, по-надолу, надясно“, което явно щеше да го съпътства всеки път, щом майка му искаше нещо да се окачи.

Но призна, че е направила добър избор с малката картина, която му се стори очарователна и много английска, мечтателно пастелно платно.

Хоуп влезе с лека стъпка, понесла огромна кошница с кърпи, тоалетни принадлежности и всякакви дреболии, на които се бяха спрели.

Сега имаше две жени, които да го насочват нагоре-надолу, докато накрая останаха доволни от мястото. Докато той ковеше кукичката, те се занимаваха с постелките и спалното бельо.

Слушаше с половин ухо как си приказват за партито за откриването, за вече направените резервации, за допълнителните неща, от които имаха нужда или искаха, или вече бяха поръчани.

— Джъстин, прекрасни са. — Хоуп излезе от банята и се възхити на сложените в рамки плетени покривчици.

— Наистина. — Джъстин спря за миг да подрежда декоративните възглавнички на леглото и кимна. — И тя щеше да е много доволна да ги види тук, както и в „Джейн и Рочестър“.

— Мисля, че е чудесно, че използваш част от семейните ви вещи. Така отношението е по-лично.

— Цялата сграда е нещо много лично. — Джъстин се протегна и потърка рамото на Оуен. — Само окачи и това огледало и ще те пусна да си вървиш.

— Ще погледнеш ли за миг дали ти харесва как съм подредила тук? — обърна се Хоуп към Джъстин.

Оуен реши да се възползва от възможността, докато майка му е в банята с Хоуп, да окачи огледалото, без да се съобразява с настойчивите им указания.

Премери, отбеляза мястото и отново одобри избора на майка си — рамката на огледалото бе морава, за да подхожда на дамската на фотьойла, но все пак бе много изискано.

Мислите му бяха заети с настоящата задача, както и със следващите от списъка му, затова и не забеляза лекия полъх с ухание на орлови нокти. Започна да си тананика, докато ковеше, и неволно подхвана мелодията, която звучеше тихичко в ухото му.

Взе огледалото, окачи го на кукичката. И верен на себе си, измъкна от колана си с инструменти мъничък нивелир, за да провери дали го е поставил правилно.

И я видя.

За миг я зърна да стои там — в гълъбовосива рокля, скръстила ръце пред колана на дългата си до земята пола. Русата ѝ коса бе сресана назад, прихваната в нещо като мрежичка на тила, а няколко нежни кичурчета се бяха отскубнали и леко потрепваха край страните ѝ.

Тя му се усмихна.

Той се извърна рязко и видя Хоуп, чиято черна коса бе хваната на тила с шнола, забеляза парцала, който висеше от джоба на джинсите ѝ, и тъмните ѝ очи, които бяха разширени от ужас върху пребледнялото ѝ лице.

— Видя ли това? — попита той.

— Аз...

Но тя не гледаше него. Беше се вторачила във вратата към коридора. В Райдър.

— Когато свършиш да си играеш на домакинство с жените, имам малко истинска работа за теб — обади се Райдър.

— *Видя ли?* — повтори Оуен. — Тя беше тук.

— Коя тя? Вече са навсякъде. — Той погледна за миг към Хоуп, докато говореше, после се намръщи. — Седни — нареди ѝ той.

Когато тя продължи да го зяпа втренчено, той отиде до нея, хвана я за ръка и я замъкна да седне на красивия нисък фотьойл.

— Мамо! Твоята управителка се нуждае от помощ.
Джъстин излезе тичешком, хвърли един поглед и мигновено коленичи пред Хоуп.

— Скъпа, какво има? Райдър, донеси й малко вода.

— Не, не. Добре съм. Аз просто...

— Мили боже, някой друг видя ли я? — Объркан и ядосан, Оуен размахва ръце във въздуха.

— Къде, по дяволите, е... — Бекет замълча, когато влезе в стаята. — Какво има?

— Видях я. Беше точно тук. Ти видя ли я?

— Кого? Хоуп? В момента я гледам. — После очите на Бекет се присвиха. — Елизабет? Видял си Лизи?

— Стоеше ето там.

— Видял си я? Защо пък ти? Това май ме дразни — реши Бекет.

— Ти видя ли я? — Без да обръща внимание на брат си, Оуен се обърна към Хоуп. — Беше ето там. И после ти беше там.

— Аз...

Райдър рязко измъкна бутилка от колана си и я тикна в ръцете й.

— Пий.

— Ще ти донеса чаша — обади се Джъстин, когато Хоуп само зяпна бутилката.

— Не. Добре съм. — Но вдигна бутилката и отпи голяма глътка.

— Добре съм. Просто ме стресна.

— Значи, си я видяла.

— Да. И не. За секунда ми се стори, че я виждам, но беше по-скоро усещане. Звучи налудничаво. — Погледна право към Райдър. — Тя чака.

— Какво?

— Аз... не съм сигурна.

— Усмихна ми се. Окачвах огледалото и я зърнах в него. Отражена в него. Сива рокля, нещо като мрежичка за коса на тила. Руса е, красива. Млада. — Когато Хоуп вдигна бутилката, за да я върне на Райдър, Оуен я грабна и я довърши. — Уха.

— Тя си тананикаше — обади се Джъстин. — Чух тананикане и усетих миризмата на орлови нокти. За миг останах на мястото си и се зачудих дали... но не я видях. Хайде, мила, ще те заведа на долния етаж.

— Добре съм — повтори Хоуп. — Тя просто... Преживяването е необичайно, но не ме е страх от нея. Усещала съм присъствието ѝ и преди. Този път беше по-осезаемо.

— Сградата е почти завършена. А тази стая? — Бекет се озърна наоколо. — В общи линии е готова. Има картини по стените, чаршафи на леглото, кърпи на поставките — отбеляза той. — Мисля, че ѝ харесва.

— След като вече удовлетворихме нашия дух, може би е време да се заемем със списъка със задачи.

— Никаква романтика няма в душата на Рай — тъжно отбеляза Бекет. — Всички ли са добре?

Хоуп кимна.

— Аз съм...

— Добре — довърши Райдър. — Колко пъти трябва да го каже? Да се хващаме на работа. — Но на прага се спря и погледна за последен път към Хоуп. — Тук изглежда много добре.

— За това поне е прав. Почини си минутка, ако имаш нужда — обърна се към брат си Бекет, после тръгна след Райдър.

— Видях я. — Оуен се ухили, докато го изричаше. — Супер. Тя ми се усмихна — добави той и излезе с широки крачки.

— Имаш ли нужда от малко чист въздух, кратка почивка?

Хоуп поклати глава и погледна Джъстин.

— Не, но ти благодаря. Райдър беше прав — имах нужда от малко помощ. Предполагам, че подобни мигове ще се повтарят. — Хоуп се надигна на крака. — Бих казала, че стаята ѝ харесва.

— Няма как иначе. — Джъстин продължи да разтрива рамото на Хоуп. — Ако си във форма, можем да започнем да подреждаме „Титания и Оберон“.

— Хайде.

Какво преживяване, мислеше си тя, докато вдигаше празната кошница. Оуен имаше право. Елизабет наистина му се бе усмихнала — за миг. Но Райдър бе този, който бе предизвикал онзи внезапен изблик на чувства, онази горчиво-сладка смесица от радост и тъга, толкова силна, толкова *истинска*, че Хоуп бе усетила как собствените ѝ крака омекват под напора на чувствата.

Каквото и да означаваше това, предположи, че ще разбере, щом веднъж се настани да живее в хотела.

[1] Телевизионна водеща на кулинарно шоу в Америка, наричана „Кралицата на домакините“. Шоуто и книгите, които издава, я превръщат в гуру в лайфстайла. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Животът ѝ беше пълен хаос и нямаше кого друго да вини, освен себе си.

В ъгъла, който преди бе служил за работен кабинет на Бекет и който тя почти бе превърнала в свое работно кътче, Ейвъри седеше наред кашони, опаковъчна хартия, мека хартия, ленти и панделки.

Лудост.

Обещавахе си всяка година да се справи по-добре. Да почне с пазаруването по-рано — и по списък — да държи опаковъчната хартия, лентите и панделките и всичко останало в техните кутии и да ги прибира обратно след всеки опакован подарък.

Да подходи към купуването, съхраняването, опаковането и подреждането на коледните подаръци като разумен възрастен човек.

И имаше намерение да направи точно това.

Следващата година — със сигурност.

Знаеше как да се организира и да поддържа ред, но ѝ се струваше, че всичките ѝ организационни умения се изчерпват с работата и нямат никакъв допир с личния ѝ живот.

Затова, както обикновено, само три кратки дни преди Коледа тя се ровеше в кутиите с подаръци, омотаваше се в купища панделки и ленти, паникьосваше се всеки път, щом не можеше да намери нещо, което знаеше, че е оставила точно *тук* само преди минутка, и най-общо казано, бе на ръба на изтощението.

Обичаше Коледа.

Обичаше коледните песни, за които другите хора казваха, че ги подлудяват, докато големият ден най-сетне настъпи. Обичаше светлините, цветовете, тайното очакване и вълнението.

Обичаше пазаруването и опаковането, и радостното усещане да види подаръците — ярки и красиви — прилежно подредени на купчинки. Тогава как така ставаше, че *винаги* се налагаше да върши всичко наведнъж в последната минута?

Но тази година поне бе решила да не прекарва последните часове и минути на Бъдни вечер в стресиращ вихрен маратон. Щеше да опакова, подреди и прибере в съответните торби всичко още тази вечер.

Или най-късно утре.

Беше се отказала да работи на плота — просто имаше прекалено много неща там, затова седеше на пода, заобиколена от кутии, листовے хартия и ролки с панделки и ленти. Другата година непременно щеше да подреди най-напред работния си плот и да си купи повече кутии за разните му там панделки и други такива. И да ги надпише, както правеше Хоуп.

Проклетата да е Хоуп.

И като се замисли за нея и за отвратителната ѝ ефективност и подреденост, Ейвъри се възхити на обещаните, които бе купила за приятелката си. *Отлична покупка*, поздрави се тя сама. Отново ги прибра в кутиятата, избра сребристо фолио, къдрава червена панделка, подходяща картичка. Поклащаше глава в такт с Брус Спрингстийн и неговата „Дядо Коледа идва в града“, докато внимателно режеше нужното парче от хартията, преди да подгъне прецизно стърчащите крайчета.

Можеше и да ѝ липсва организация, призна си тя, но Бог ѝ бе свидетел, че подаръците ѝ щяха да са красиво опаковани.

Пресегна се за тиксото, дръпна крайчето и се оказа, че това е последното парченце, останало на ролката.

— По дяволите.

Няма нищо, каза си тя. Беше купила нова ролка.

Сигурна беше.

След петнайсетминутно търсене с нарастващо раздразнение, леки пристъпи на паника и много ругатни, тя си призна, че е имала намерение да купи още тиксо.

Какво пък, нямаше проблем. Просто щеше да изтича да купи.

Погледна часовника си и отново изруга.

Кога бе станало почти полунощ?

Трябваше ѝ тиксо.

Това, реши тя, си бе солидна причина да живееш в Ню Йорк, където човек можеше да си купи всичко, по всяко време на деня или

нощта. Когато ти свърши тиксото, докато си затънал в опаковане на подаръци, просто можеш да си купиш още от проклетото тиксо.

Пое си дълбоко въздух, каза си, че трябва да престане да се държи като идиотка, и огледа щетите наоколо.

Търсенето ѝ бе объркало напълно всичко наоколо, като дори бе изровило на повърхността потенциални подаръци, които бе купила в пристъп на желание за ранно пазаруване, което я бе връхлетяло предното лято.

Лоша работа, каза си тя, но нищо фатално. А и долу в ресторанта имаше тиксо.

Грабна ключовете, остави лампите да светят и музиката да звучи и хукна надолу да отключи ресторанта. След като включи осветлението, тя се запъти към бара, претърси чекмеджето под касата.

— Аха! — Измъкна кутийката с тиксо тържествуващо. После помръкна, когато забеляза, че на ролката е останало съвсем мъничко.

Затършува за допълнителната ролка — в чекмеджета, шкафчета, задния килер. Когато осъзна, че ровичка във фризерите, се отказа и си сипа чаша вино.

Седна до бара, подпря глава на ръката си и се замисли как всичките ѝ добри намерения можеха да се провалят заради липсата на една ролка тиксо.

Почукването на вратата я стресна здраво и за малко щеше да разлее виното си на плота.

Оуен стоеше под светлината на аварийните лампи и се взираше в нея през стъклената врата.

Ню Йорк, определено, каза си тя. Човек не можеше дори тайничко да страда заради едно тиксо в Бунсборо.

Отиде до вратата и вдигна резетата.

— Затворено е.

— Тогава защо си тук, седиш си на бара и пиеш вино?

— Опаковам коледни подаръци.

— Странно, наистина ми се стори, че седиш в празната пицария и пиеш вино.

— Свърши ми тиксото. Мислех, че съм купила ново, но се оказа, че не съм, а тук долу няма достатъчно. Прекалено късно е да си купя тъпото тиксо, защото не сме в Ню Йорк.

Той я изгледа изучаващо. Карирани памучни панталони, които явно използваше като пижама, тениска с дълъг ръкав, дебели чорапи. Косата ѝ бе хваната назад с една от онези шноли, които винаги му напомняха за нещо с огромни зъби.

— Пак си чакала да опаковаш всичко наведнъж.

— И какво?

— Само отбелязвам.

— Защо си тук? Защо не си у дома и не опаковаш подаръци? Защото всички са опаковани — горчиво довърши тя. — Чинно опаковани и прибрани в торби според това, за кого са предназначени. И със сигурност знам, че вече сте раздали подаръците на работниците си, защото видях суитшъртите с логото на хотела.

— Искаш ли един?

— Да.

— Сипи ми чаша вино и ще ти донеса утре.

— Защо да не ти сипя, след като и бездруго не мога да опаковам подаръци. — Отиде зад бара, взе бутилката и още една чаша. — Защо си тук?

— Видях да светваш лампите и да тичаш като луда вътре. Бях отсреща — обясни той. — Правех последна проверка по списъка си. Приключихме.

— С какво?

— С хотела. Е, не сме пренесли всички мебели, но строителните работи приключиха. Готови сме.

— Я стига.

— Готово е — повтори той и вдигна тост. — Последната инспекция е утре.

— Оуен! — Настроението ѝ се смени за миг и лицето ѝ грейна. — Успяхте преди Коледа.

— Успяхме. Би трябвало да получим разрешението за ползване без проблем. Хоуп може да се нанесе. Ще пренесем и останалите мебели, ще излъскаме всичко. След като тя поживее там една-две седмици, ще можем да изгладим всичко до последния детайл преди откриването.

— Поздравления. Хоуп ми каза, че сте почти готови, но не знаех, че сте толкова близо.

— Има още много неща за правене, но всичко се подрежда. Когато работниците се съберат отново след празниците, ще започнат с проекта на пекарната.

Тя отиде до вратата и се загледа насреща.

— Красив е. Всеки път, щом го погледна, и ми става хубаво. Хоуп каза, че вече имате направени резервации.

— Ще има и още, когато качим всички снимки на сайта и когато се разчуе. Хоуп ще даде няколко интервюта другата седмица. Ще разведе журналистите наоколо, ще им направи презентация. И ние ще се включим. Нали е семеен бизнес все пак. Звучи добре за медиите.

— Звучи добре като цяло. Наздраве — добави тя и чукна леко чашата си в неговата. — Ще мина сутринта, преди да отворя тук. И след като съм се отбила да купя тиксо.

— Имам тиксо в пикапа си.

Тя снижи чашата си, присви очи.

— Имаш тиксо в пикапа си?

— В жабката, естествено. И преди да направиш някоя остроумна забележка, си спомни, че ти се нуждаеш от него, а аз го имам.

— Щях да отбележа, че е много разумно да имаш тиксо в жабката на пикапа си. — Тя му се усмихна мило.

— Друго щеше да кажеш, но добре се измъкна. Ще го донеса.

— Аз ще отида. Паркирал си зад хотела.

— Да, и навън е леденостудено. Къде ти е палтото, обувките?

— Горے са, но само ще притичам през улицата.

Изобщо не се съмняваше, че ще изтича през улицата по пижама и чорапи през декември, и то в полунощ, замисли се той.

— Аз ще ида. Ти заключи. Ще се видим отзад.

— Благодаря ти. Наистина.

Подаде ѝ чашата си и излезе от предната врата.

Тя заключи отново, занесе празните чаши в кухнята. Угаси осветлението, излезе на стълбите и тръгна надолу да отключи задната врата. Чу щракването на ключалката.

Той имаше ключ, естествено.

Нали беше собственик на сградата.

Посрещна го на средата на стълбите, взе тиксото.

— Още утре ще ида в магазина и ще си купя сто такива.

— Всичко е на сметка, когато пазаруваш на едро.

Тя се засмя.

— Обзалагам се, че имаш резервни ролки в пикапа, у дома и в работилницата.

С високо вдигнати вежди над спокойните му сини очи Оуен я изгледа втренчено.

— Това някаква остроумна забележка ли е?

— Само наблюдение. Не, комплимент — реши тя. — И ще се постарая да последвам добрия ти пример по отношение на запасите от тиксо.

Той стоеше на по-долно стъпало, затова лицата им бяха на едно ниво и без да откъсва очи от нейните, бръкна в джоба си.

— Започни отсега.

— Донесъл си ми резерва. Наистина си имал две ролки тиксо в пикапа. — Тя се засмя и взе втората.

Имаше три, каза си той, но кой ти брои.

— Мога да ти помогна с опаковането.

Тя вдигна вежди.

— Тогава ще имаш желанието да сипеш безброй остроумни забележки относно вида на работното ми място за опаковане — и то, едва след като те съживя след припадъка, който ще получиш, когато го зърнеш.

— Виждал съм и друг път така нареченото ти работно място.

— Не и това. По-зле е от когато и да било. Сега имам повече пространство за създаване на хаос. — Забеляза движението в очите му и леко се премести. — Оуен, мислех си за това.

— За хаоса ли?

— В известен смисъл. За онова, което и двамата си мислим да направим точно сега. Отначало се питах, защо не сме мислили да направим онова, което и двамата мислим сега. После си казах, по дяволите, нека просто да го направим. И тогава ми хрумна, че не сме го правили, защото това може да обърка отношенията ни. Сериозно, Оуен, ти си много важен за мен. Означаваш толкова много.

— Странно, и аз си мислех за онова, за което и двамата си мислим. И бях стигнал до частта, в която се опасявах, че ще развалим отношенията си. Райдър казва, че няма да се случи.

— Райдър ли?

— Потърсих мнението му. Не ми казвай, че не си го обсъждала с Клеър и Хоуп.

Тя преглътна автоматичното си раздразнение.

— Напълно си прав. Защо Райдър смята, че няма да объркаме нещата?

— Защото означаваме много един за друг и защото не сме глупави.

Тя леко наведе глава.

— Съвсем вярно. И още нещо, сега, след като се замислихме...

— Тя постави ръцете си, в които стискаше ролки тиксо, на раменете му. — Може да не изпитаме същата тръпка като преди. Бихме могли да проверим.

Той сложи длани върху талията ѝ.

— Нещо като тест.

— Звучи логично, нали? Защо да отделяме време да мислим за онова, за което и двамата мислим, ако изобщо не си струва да го мислим? Но пък ако си струва мислене то, тогава...

— Млъкни, Ейвъри.

Наведе се към нея, леко погали с устни нейните. Като тест. Притегли я към себе си още малко, отново леко докосване. И видя как ясните ѝ сини очи бавно се притварят.

Тя издаде онзи нисък гърлен звук, докато устните ѝ се разтваряха, ръцете ѝ го стискаха по-силно и цялата онази нейна кипяща енергия се стремеше към него.

Разтърси го — този внезапен изблик на нужда — негов, както и неин. Къде беше се крил досега? Как не бяха го забелязали?

Тръпчив и изгарящ като лимони и огън — всичко бе изпълнено с копнеж, плам и открита нужда.

Той я повдигна и без изобщо да се замисля, тя уви крака около кръста му. Ейвъри се отдаде напълно на целувката, доверявайки му се абсолютно, докато той, залитайки, се отправи нагоре към стълбищната площадка и опря гърба ѝ на стената.

Тя понечи да сграбчи косата му — господи, колко обичаше косата му — и го фрасна по главата с ролките тиксо.

Разсмя се и отпусна глава на рамото му.

Той изохка пресилено и я разсмя още повече.

— Извинявай, извинявай. — Прегърна го и леко го гризна по шията. — Оуен. — Въздъхна и мислено си повтори — с повече топлина и нежност — Оуен, преди да вдигне глава и да го погледне. — Определено си струва да помислим.

— Радвам се, че го каза. Така не се налага да те пусна да паднеш на главата си.

— Най-добре ме пусни все пак.

— Мога да те кача горе. И да опаковаме подаръци.

— Ако се качим горе, съвсем няма да опаковаме подаръци.

— Говорех образно.

— О. — Въпреки това тя бавно свали крака, докато застана на пода. — Мисля, че трябва да си дадем няколко дни, да обмислим нещата. Не че искам да омаловажа мнението на Рай, но ако си дадем няколко дни, няма да е просто някакъв импулс.

— А пък аз тъкмо си мислех, че не съм бил достатъчно импулсивен.

— Аз съм била прекалено импулсивна, така че нещата се уравниават. — Ако не обмисляше да спи с него, осъзна тя, би могла направо да го попита дали се вижда с някоя жена или дали спи с друга. Но ако сега попиташе, щеше да изглежда като изискване.

И все пак...

— Сигурно имаш среща за новогодишната нощ.

— Всъщност нямам.

— Нямах ли?

— Бяхме доста заети. Още не съм мислил за тогава.

Ейвъри забеляза съвсем ясно, че сега мислеше — и то вероятно за същото като нея.

— Ти имаш ли среща?

— Нещо такова. С Хоуп. Вие всички решихте, че ще работите в хотела през деня срещу Нова година. Затова се разбрахме да се помотаем заедно, да гледаме женски филми и да си повтаряме как не ни пука, че нямаме уговорена среща.

— Можем двамата да излезем на среща.

Много мило, помисли си тя. Секси. И за съжаление невъзможно.

— Не мога да зарежа така Хоуп, не и в такава важна нощ.

— Ще организирам парти. У дома.

Ейвъри го изгледа, сякаш току-що бе проговорил на чужд език.

— За тази новогодишна нощ ли говориш? Която е само след седмица?

— Разбира се.

— Оуен, това се нарича спонтанно решение. Ти дори не си запознат с концепцията на подобно нещо.

— Мога да бъда спонтанен.

— На теб са ти нужни шест месеца да планираш едно парти. Правиш таблици и строго разписание. Такова спонтанно решение? Може да се нараниш.

— Парти — твърдо заяви той, без да обръща внимание, че думите ѝ бяха самата истина. — У дома. В новогодишната нощ. И ще останеш до сутринта. С мен.

С него. В новогодишната нощ.

— Дадено. И ако наистина успееш да се справиш с това, не само ще остана, а дори ще ти приготвя закуска.

— Става. — Отново я прегърна здраво и я зацелува, докато краката ѝ омекнаха. — Аз ще заключа отзад.

— Добре. — Опитва се да си събере ума, докато той слизаше по стъпалата. — Оуен?

Той се обърна, усмихна ѝ се и сърцето ѝ бавно се разтопи. Чудно ли беше, че се бе увлякла по него още когато беше на пет?

— Благодаря ти за тиксото.

— Няма защо.

Ейвъри чу щракването на ключалката, докато бавно се качваше с разтреперани колене нагоре. Сега нямаше да има никакъв проблем с опаковането на цял куп подаръци, помисли си тя, въпреки късния час. Не само имаше достатъчно тиксо, но и изобщо не би могла да заспи, докато Оуен Монтгомъри бе в главата ѝ.

Явно цялата кръв се бе оттекла от главата му към слабините. Иначе, мислеше си Оуен, докато се прибираше от Хагерстаун следобед във виелицата, никога не би казал, че ще направи парти в новогодишната нощ.

Предстоеше му откриване на хотел, посрещане на Коледа, нов проект в начален етап. Как, по дяволите, можеше да организира парти само за седмица?

Явно скоро щеше да разбере.

Спря на светофар и извади телефона си, за да си отбележи каква храна и напитки да купи. Провери си съобщенията. Две от Райдър, отбеляза той, в които питаше — в общи линии — къде, по дяволите, се губи.

Тъй като бе само на две минути път от хотела, реши, че няма смисъл да отговаря.

Докато шофираше, мислите му се пренасочиха от едното към другото парти. Тържественото откриване на хотела бе много по-важно от импровизираното му новогодишно празненство. Повечето детайли вече бяха уредени — а и майка му, леля му и Хоуп се бяха заели с основните неща.

И все пак в куфарчето си имаше дебела папка за случая, както и няколко таблици в компютъра си. И, добре де, също и график.

Замисли се да направи един и за собственото си празненство, уверявайки себе си, че това не е израз на някаква мания. Просто беше практично. Спестяваше време и енергия.

Малко педантичен подход към спестяването на време и енергия, но какво от това?

Погледна към „Веста“ и се замисли за Ейвъри, докато завиваше към църквата. Защо просто не бе предложил да излязат заедно на вечеря и после да скочат в леглото, запита се той, докато паркираше зад хотела.

Защото тя бе повдигнала въпроса за новогодишната нощ, а неговият мозък не функционираше правилно. Тогава му се бе сторило напълно логично.

Излезе от пикапа и за миг остана да стои на студа, загледан във вътрешния двор, в изящните извивки на верандите и перилата им.

Цялата тази елегантност и чар, отбеляза мислено той, не бяха постигнати лесно. Спомни си мръсотията, калта и натрошените летви. Припомни си и отвратителния кошмар с курешките на гълъбите — и му се прииска да не беше си спомнял за това.

Но бяха върнали сградата към живот. И още как. Щом можеше да постигне това, значи, можеше да се справи с някакво си проклето тържество.

Влезе през централното фоайе и спря да се полюбува усмихнат на голямата полирана маса под централния полилей, на бледожълтите

фотъйоли пред стената с голите тухли.

Справили се бяха и още как, отново си каза той и мина под арката към трапезарията, откъдето се чуваха гласове.

Завари Райдър и Бекет да наместват огромния резбован бюфет под прозореца с каменните первази, докато майка му и Хоуп местеха наоколо красивите дървени масички.

Глупчо лежеше в далечния ъгъл, но вдигна глава и тупна с опашка по пода, когато го видя.

Оуен се зачуди дали кучето не гледа на него като на огромна поничка.

— Къде, по дяволите, се губиш? — викна му Райдър.

— Имах разни задачи. Изглежда страхотно.

— Така е. — Джъстин грейна, докато нагласяше стол до една масичка. — Ще сложим голямото огледало ето там. Нали се сещаш, онова старинното. И си дадохме сметка, че ще ни е нужна още една помощна масичка. Може да стои ето там, под онзи прозорец. Ще премеря мястото и ще изтичам до магазина на Баст да видя дали нямат нещо подходящо.

— Имаме онази масичка, която купи от лъскавия френски магазин във Фредерик — напомни ѝ Райдър.

— Крива е. — Лицето на майка му мигновено се вкамени. — Единият крак е по-къс от другите три. Изобщо не биваше да купувам нещо от онова място.

— Казах ти, че съм скъсил другите крака. Ако сложиш разни неща отгоре, няма да си личи.

— Бяха много груби с нас — намеси се и Хоуп. — Всеки магазин, който отказва да вземе обратно очевидно дефектна стока, не заслужава изобщо да е в бизнеса.

— Вече е платена, аз я поправих. Преживейте го най-сетне.

— Беше купена за фоайето — настоя Хоуп. — Вече намерихме друга за онова място в магазина на Баст.

— И ако не беше такъв трън в задника, щях да я поправа за фоайето.

Джъстин го измери със строг поглед.

— За чий точно задник говориш, Райдър, тъй като аз бях тази, която купи дефектната стока, която сега е в мазето?

— Където я поправих — измърмори той. — Ще ида да я донеса. Помогни ми — обърна се той към Бекет.

Крайно нетърпелив да се махне от огневата линия, Бекет тръгна към мазето.

— Ако не става за това място, ако не ви харесва как стои, просто ще я махнем — обеща Оуен. — Масичката изглеждаше добре.

— Дефектна е и не си струва парите. Увлякох се — призна си Джъстин и потърка зад ушите кучето, което се приближи към нея. — Е, добре, ще видим. Хоуп, това сигурно е Каролий с още от кухненските принадлежности — добави тя, когато чу стъпки по стълбите. — Може би е добра идея двете да извадите таблите за топло сервиране, както и голямата кана за кафе. Нека да видим как изглежда всичко.

— Разбира се.

Оуен понечи да отвори уста, но само един поглед от страна на майка му го спря да предложи помощта си. Джъстин сдържа езика си, докато стъпките на Хоуп заглъхнат по коридора.

— Искях да излезе от стаята за малко. — После тя скръсти ръце, докато Райдър и Бекет носеха навътре поправената масичка. — Райдър Томас Монтгомъри.

Оуен добре познаваше този тон, този поглед. Макар да не бе насочен към него — този път — усети как изтръпва вътрешно.

С наведена глава и подвита опашка Глупчо се върна обратно в ъгъла.

— Да, майко.

— Не съм те възпитавала да бъдеш груб с хората, да ръмжиш на жените, нито пък да се сопваш на свои служители. Очаквам да бъдеш любезен с Хоуп, независимо дали си съгласен с нея, или не.

Той пусна масичката.

— Добре. Но...

— Но? — Дори и тази единствена сричка отекна, наситена с предупреждение и предизвикателство.

Райдър стоеше, пъхнал палци в колана си и с най-любезното си изражение на лицето.

— Ами, нали ни каза да се отнасяме с нея като с член от семейството. Е, искаш да съм любезен с нея или да я третирам като роднина?

Джъстин не каза нищо в продължение на един дълъг и наситен с напрежение миг. Бекет се дръпна настрани от брат си, когато тя тръгна към него. Пресегна се нагоре и го хвана и за двете уши.

— Мислиш се за голям умник, нали?

— Да, госпожо. Метнал съм се на майка си.

Тя се засмя и завъртя главата му на едната и на другата страна.

— Копие на баща си, това си ти. — И го сръчка в корема. — Внимавай с тона.

— Добре.

Джъстин кимна и направи крачка назад, опряла ръце на кръста си.

— Този плот е крив, Рай.

— Малко, да. Лоша изработка и прекалено скъп, но става — не е чак толкова зле. Ще изглежда по-добре, когато сложите онези големи медни подноси отгоре му.

— Може би, да. Яд ме е. Грешката е моя.

— Да, така е. — Рай сви рамене. — Обзаведе триетажен хотел от сапунерките, та до леглата с балдахин и това е единствената ти грешка, нали? Никак не е зле, мамо.

Тя го погледна косо.

— Наистина си умник. Може пък и да приличаш на мен.

Обърна се и видя Хоуп да влиза с огромен кашон, следвана от Каролий с друг подобен.

— Дай на мен. — Райдър пристъпи към нея и взе кашона от ръцете на Хоуп. — Държа се любезно.

— Заболя ли те?

— Още не. Може да ме заболи по-късно.

Бекет взе кашона от Каролий, докато Оуен остана малко по-назад, загледан в тях. Разопаковаха кашоните, извадиха масивната кана за кафе, съдовете за топло сервиране, поставките, след което избутах настрани кашоните и опаковките — по-късно щеше да ги изнесе.

Каролий обясняваше нещо за винените чаши, докато майка му си оправяше ластика на косата. Бекет и Райдър обсъждаха да донесат и огледалото, за да могат после да идат отсреща и да се присъединят към работниците си.

Оуен изчака, докато трите жени огледат резултата от подреждането на масичката.

— Не си личи, но аз ще знам, че е крива. — Хоуп приглади косата си. — Това просто ме вбесява. — Премести погледа си към Райдър. — Ще го преживея.

— Чудесно. Хайде да донесем огледалото на мястото му и да се махаме оттук, преди да са измислили още нещо за пренасяне наоколо.

— Първо искам вниманието ви за минутка. Бързо съвещание — обяви Оуен.

— След като приключим — понечи да възрази Райдър.

— Трябва да стане сега. — Оуен нарочно си придаде кисело изражение. — Става дума за разрешението за ползване.

— Господи, не ми казвай, че ще ни създават проблеми с разрешителното. Инспекторът се подписа.

Оуен въздъхна в отговор на репликата на Райдър и бавно поклати глава.

— Да. Отидох до Хагерстаун, за да видя дали не мога да придвижа нещата. И... го взех.

Бекет го посочи с пръст.

— Взел си разрешителното за ползване.

Ухилен до уши, Оуен му отвърна също с насочен показалец.

— Взех разрешителното.

— О, мили боже. Мили боже! Каролий. — Джъстин стисна ръката на сестра си.

Оуен тупна Райдър по рамото, после се ухили на Хоуп.

— Готова ли си да се нанесеш? Можем да пренесем останалата част от багажа ти. Би могла да спиш тук още тази вечер.

— Готова съм и още как. Оуен! — Тя се засмя и го прегърна развълнувано, след което го целуна по устните. — Нанасям се тук. — След като подскочи и прегърна майка му, след това и леля му, Хоуп се хвърли към Бекет и също го целуна шумно.

После спря рязко пред Райдър.

— Аз какво ще получа? Сърдечно ръкостискане?

Тя отново се засмя, поклати глава и го целуна съвсем целомъдрено по бузата.

— Същото е — оплака се той.

Но прегърна с една ръка Оуен през рамо, а другата метна върху рамото на Бекет.

— Мамка му. Направихме го.

Очите на Джъстин се напълниха със сълзи и преляха.

— Момчетата ми — измърмори тя. Разтвори широко ръце в опит да прегърне и тримата си синове. За миг просто остана така, притискаше ги здраво, докато Глупчо се опитваше да смуши нос и да се присъедини към груповата прегръдка.

— Добре. — Джъстин отстъпи крачка назад, кимна и избърса сълзите си. — Ще обядваме тук. Аз черпя. Бекет, виж дали Клеър ще може да дойде. Оуен, обади се на Ейвъри, поръчай ни храна и я помоли да я донесе — и да се присъедини към нас, ако може. Хоуп, отвори една — не, две — от бутилките шампанско, които купихме за гостите.

— О, непременно.

— Не съм измила още всички чаши! — Каролий се втурна към кухнята.

— Шампанско? — възкликна Райдър. — На обяд?

— Точно така, шампанско.

— И като стана дума за шампанско... — Оуен потърка челюстта си. — Рай, имаш ли среща за новогодишната нощ?

— Да. С госпожица Кикот. Но ще я отменя.

— В новогодишната нощ? — възмути се майка му.

— Вярвай ми, само да я чуеш как се кикоти, ще ме разбереш. Защо? — попита той Оуен. — Да не ме каниш на танци?

— Ще правя парти.

— За тази Нова година ли? — обади се майка му, разтворила широко очи.

— Да, да, за тази. Господи! Нищо особено. Просто парти. Празнично събиране на близки хора. С много храна и напитки. Ти ще дойдеш, нали?

Джъстин си пое въздух и продължи да го гледа.

— Разбира се.

— Рай?

— Защо не?

— Клеър идва насам — обяви Бекет, докато прибираше телефона в джоба си.

— Новогодишно парти в моята къща. Навит ли си?

— За коя година? — попита Бекет.

— Добре, тази шега вече се изтърка. Идваш или не?

— Щяхме да си останем у дома. Момчетата искат да видят по телевизията как пада топката на площада, но само Мърфи има шанс да устиска буден. Ще питам Клеър дали иска да си вземем детегледачка.

— Става. — Оуен извади бележника си. — Обяд — каза той и Глупчо тропна нетърпеливо с опашка. — Давайте поръчките си. Ще ида да ги взема.

Докато записваше всичко, чу отварянето на бутилка шампанско в кухнята.

— Вече е официално. — Той се усмихна широко на близките си. — Добре дошли в хотел „Бунсборо“.

ОСМА ГЛАВА

Тъй като Хоуп ѝ имаше доверие — а и вероятно щеше да пренареди нещата и бездруго — Ейвъри подреждаше шкафовете в новата кухня на приятелката си. Харесваше ѝ спретнатото и функционално помещение, както и всичко ново, ново, ново.

— Страшно е забавно, нали? — Все още облечена с работните си джинси и тениска с логото на „Веста“, Ейвъри весело подреждаше плитките чинии в съответното чекмедже. — Клеър изпуска много.

— Случва се, когато имаш деца — извика Хоуп откъм банята, където подреждаше гримовеите си.

— Да, така е. Някога мислила ли си да имаш свои?

— Разбира се. Някой ден. Ами ти?

— Естествено. Особено след като прекарам известно време с момчетата на Клеър. Човек може да се пристрасти към тях. — Тя затвори чекмеджето и се зае със следващото.

— Но раждането на деца обикновено се предшества от брак, а това е сериозна пречка.

— Прекалено си романтична, за да гледаш на брака като на пречка.

— Лесно е да гледаш романтично на чуждия живот — няма риск, няма опасност от провал лично за теб. Както и да е, ти самата започваш ново приключение и това е първата ти нощ. Нали не се притесняваш да останеш сама тук?

— Не. — Хоуп подаде глава откъм вратата на банята. — Но си мислех, че и ти би искала да останеш. Избери си стая.

— Хиляди дяволи! — Стиснала здраво в ръце вилици и лъжици, Ейвъри тържествуващо ги размаха във въздуха. — Мислех си, че никога няма да ми предложиш. Сигурна ли си, че няма проблем?

— Абсолютно сигурна. Джъстин ми предложи да използвам подред всяка от стаите през следващите две седмици. Така бих могла да забележа, ако има потенциални проблеми с водопровода или електричеството, или просто с разположението на стаите. А тази нощ

предпочитам да остана в моя апартамент — все пак е първата ми нощ. Така че можеш да бъдеш първият ми гост.

— „Титания и Оберон“. Ще бъде първата, която да се потопи до уши в огромната медна вана. Не, чакай. „Джейн и Рочестър“. Така ще имам и камина, и медна вана. Или...

Хоуп се разсмя и излезе от банята.

— Голям проблем, нали?

— И още как. Може би е най-добре да хвърлям ези-тура. Няма как да сбъркам. Оуен вече избрал ли си е стая за нощта на откриването?

— Искан да е в „Ник и Нора“.

— Добре, ще изключа нея като вариант, тъй като вероятно дотогава вече ще спя с него и ще имам възможност да пробвам стаята в нощта на откриването.

— О, така ли?

— Да. Двамата решихме да изчакаме няколко дни, за да се уверим, че не е просто някакъв лудешки импулс. — След като затвори и другото чекмедже, тя се обърна. — Не ми се струва лудост.

— И защо да е лудост? Той е страхотен човек, красив, умен, мил. Двамата се разбирате чудесно.

— Това са част от колебанията. Наистина се разбираме чудесно. Сексът променя динамиката в отношенията.

— Мисля, че и двамата ще се приспособите без проблеми.

— Надявам се, и в този ред на мисли искам да те помоля за огромна услуга. Ами, снощи той ми услужи с малко тиксо и от дума на дума...

Сега Хоуп сви юмруци и ги опря на хълбоците си.

— Вече си спала с него и сега се чудиш как да ми го кажеш?

— Не. Почти се случи, но не. Но докато решавахме, че ще изчакаме няколко дни, аз го попитах дали има среща в новогодишната нощ. Искан най-вече да разбере дали се вижда — тоест дали спи — с някоя друга.

— Логично.

— Трябваше просто да го попитам, но се оплетох и тогава той ме попита дали имам среща и му казах, че двете с теб имаме уговорка.

— Ейвъри, ако искаш да излезеш на среща с Оуен в такава важна вечер, нямам нищо против. Абсолютно, категорично. Знаеш го.

— Знам, както и ти знаеш, че бих се мразила, ако ти вържа такъв номер. Ти не би ми го погодила.

— Бих могла, ако Оуен ме покани. — Хоуп изпърха пресилено с клепачи.

— Избери си друг от братята Монтгомъри. Остана само един.

— Може би бих могла да взема назаем Оуен. Да го тествам заради теб.

— О, каква добра приятелка си имам. — Ейвъри се престори, че бърше сълза от окото си, и прегърна здраво Хоуп. — Не. Както и да е, на Оуен му хрумна да направи парти в неговата къща, което е крайно нетипично за него, тъй като няма време да планира всичко седмици наред или месеци, за предпочитане. Така че всички ще посрещнем новата година при Оуен.

Хоуп се замисли, докато отваряше шкафовете да види как ги е подредила приятелката ѝ.

— Ейвъри, нямам си кавалер. Не искам такъв, но да си без кавалер на новогодишно парти, си е притеснително.

— Не и за жена с твоята външност. Освен това няма всички да са по двойки. Мога да ти изброя почти всички от списъка с гости на Оуен, така че мога да ти гарантирам, че ще има и други необвързани — и от двата пола. Той наистина прави страхотни партита. Ще се запознаеш с нови хора — продължи да я изкушава Ейвъри. — Създаването на връзки с местните жители е важно за новия управител на хотела.

Хоуп завъртя дръжката на една от чашите съвсем леко наляво.

— Сега вече си търсиш причини.

— Да, но все пак е вярно. Клеър и Бек ще си вземат детегледачка, вече я питах. И могат да те приберат на връщане. Освен ако не решиш да подивееш и не хукнеш с някого.

— Няма да има никакво дивееие, обещавам ти. — Хоуп въздъхна тежко. — Но вероятно не е добра идея да отказвам покана от страна на шефовете си, поне не в самото начало.

— Ще се забавляваш. Ще видиш. — Развълнувана, Ейвъри я прегърна. — Благодаря ти.

Все още с ръка около раменете на приятелката си, тя се обърна и огледа всекидневната.

— Много мило от страна на Райдър да пренесе коледното ти дърво.

— Оплака се от многото украшения.

— Но все пак ги е прибрал, донесъл ги е и ги е окачил отново.

— Добре де, беше мило от негова страна, макар че сигурно Джъстин го е накарала.

— Както и да е, сега елхичката ти е в новия ти апартамент. Много ти подхожда да си тук. Всичко е напълно в твоя стил. Щастлива ли си?

— Щастлива съм и съм много развълнувана. Нямам търпение да...

И двете се стреснаха, когато бравата изтрака, и зяпнаха втренчено към отварящата се врата.

— О, господи, Клеър! Следващия път — предложи й Ейвъри, — направо ни застреляй.

— Съжалявам. Децата заспаха. Бекет ми връчи ключа от колата и ми каза да дойда за няколко часа. Знае колко много ми се искаше да съм тук. — Озърна се наоколо, докато сваляше ръкавиците си. — О, вече сте направили толкова много! Изглежда...

— Като дома на Хоуп — довърши Ейвъри.

— Да, така е. С какво да помогна?

— Кухнята си е моя.

— Тъкмо приключих с банята — обади се Хоуп. — Май трябва да се заемем със спалните.

— Тогава... — Клеър отново отвори вратата и внесе картината, която бе оставила подпряна на стената отвън.

— Моят подарък за новия апартамент! О, обожавам я.

— Маделин каза, че може и да си промениш мнението — обади се Ейвъри, — ако не подхожда на жилището, след като вече се настаниш. Можеш да я смениш в магазина за сувенири с друга картина или каквото си харесаш.

— Точно тази искам. Прекрасна е и всеки ден ще е пролет, когато погледна към тези цъфнали вишни. Благодаря ви. И на двете. Знам точно къде я искам, в спалнята, за да мога да се събуждам с пролетно настроение всяка сутрин.

Хоуп взе картината и я задържа на ръка разстояние.

— Веднага ще я окача.

В спалнята Клеър се зае да оправя масивното дървено легло с красиво заоблени табли в горния и долния край, което Хоуп си бе избрала, изпъна чаршафите, бухна възглавниците, докато самата Хоуп — педантична като Оуен — мереше, отбелязваше и подравняваше картината.

— Идеално. Точно на мястото си — измърмори Хоуп.

— Както и ти. Струва ми се, че си на идеалното място тук. Точно на място.

— Иска ми се да е така.

— Кухнята е готова. — Ейвъри се появи на вратата, влезе и се усмихна към картината. — Беше права. Напомня за пролетта дори и в нощ като тази. Добре дошла у дома, Хоуп.

По-късно, след като Клеър си бе тръгнала, а Ейвъри изтича отсреща да си вземе нещата за пренощуване, Хоуп направи една обиколка на сградата самичка.

Наистина се чувстваше добре тук, замисли се тя. Като у дома.

Докато се качваше обратно към апартамента си, долови уханието на орлови нокти, сладко като лято.

— Тук съм — каза тя, — и ще остана дълго. Явно никоя от нас вече няма да е сама.

На другата сутрин Ейвъри слезе и завари всички от семейство Монтгомъри вече на обекта, а Хоуп в кухнята, заета с приготвянето на закуска.

— Още не сме подредили кухнята тук — отбеляза тя.

— Справям се. Искам да опитам някои неща, а това е идеална възможност.

— Ще ти помогна.

— Не. — За да подсили категоричния си тон, Хоуп вдигна ръка.

— Никаква помощ. Ти си гост на хотела. Върви в трапезарията.

— Има ли кафе там?

— Има. Ейвъри? Как беше в „Джейн и Рочестър“?

— Като сън. Липсваше само лудата на тавана, което обаче би го превърнало в кошмар все пак. Първо кафе, после подробен доклад.

Тя влезе вътре, сипа си кафе от масивната медна кана и се замисли. Може би това бе най-удобният момент, каза си тя. Всички бяха щастливи, развълнувани. И един от най-важните им проекти бе завършен — и то по забележителен начин. Оставаха им още няколко дни работа, естествено, и още някой и друг детайл за изпипване, но в общи линии бяха приключили.

Оуен се появи в трапезарията.

— Чух, че си била първият ни гост.

— Имах тази чест.

— Но всички ще получим закуска. Хоуп изпрати съобщения на всички тази сутрин. — Седна срещу нея. — Как беше?

— Прекрасно. Пълен доклад, след като всички се съберете. Ти в салона ли беше?

— Мама иска още един малък шкаф в ъгъла до вратата. Рай окачва едно огледало, а Бек слага няколко рафта в килера отатък. Изглеждаш добре — добави той.

Тя го изгледа над кафето си.

— Така ли?

— Точно така. Отпочинала, но кипяща от енергия. Ще работиш ли днес?

— Чак след четири часа. Аз ще затворя ресторанта.

— Защо си на крак толкова рано?

— По навик. И сигурно съм усетила подсъзнателно, че някой друг готви.

Каролий влезе с поднос с пухкави гофрети и стаята се изпълни със сладкия им аромат, преди да ги сложи в един от съдовете с капак. Намигна на Ейвъри и племенника си, преди да хукне навън. Хоуп донесе голяма стъклена купа с горски плодове и кана със сок.

— Хоуп, аз мога да...

Хоуп я накара да замълчи.

— Ти си гост — каза тя и отново излезе.

— Наистина ми се иска да изпробвам онази нова печка — измърмори Ейвъри. — Толкова е лъскава.

Донесоха голямо плато с бекон, както и друго с пухкави бъркани яйца.

— Повикаха ни. — Бекет влезе спокойно и подуши въздуха. — Мирише на закуска. — Повдигна капака на едната табла. — Прилича

на закуска. — И си открадна парченце бекон. — О, да. Има вкус на закуска. Хей, гофрети.

— Гофрети? — Райдър се появи и се запъти право към таблите. — От онези големите и пухкавите?

— Заповядайте. — Хоуп побутна Джъстин да влезе в трапезарията. — Ако желаете нещо, моля, кажете. И бъдете откровени, ако обичате. По-добре е да разбере, че нещо не е както трябва сега, отколкото след като отворим.

Тя остана до стената, докато всички си напълниха чиниите и седнаха по местата си.

Райдър захапа първата сиропирана гофрета.

— Не си уволнена — каза ѝ той.

— Голяма похвала.

— Прекрасно е, Хоуп. — Джъстин хапна от яйцата. — И масите изглеждат много свежо, точно както ги искахме. Сядай.

— Имам да свърша още няколко неща, но много искам да чуя какво мисли Ейвъри за нощувката си в „Джейн и Рочестър“.

— Все едно съм спечелила голямата награда. Най-голямата — поправи се тя. — И съм наистина много чиста, защото снощи опитах ваната, а тази сутрин си взех душ. И двете са невероятни. А тоалетните принадлежности са просто прелестни. — Тя протегна ръка към Оуен. — Помириши ме.

Той го направи.

— Хубаво е.

— Определено. Кърпите са меки и пухкави — и, боже, ами топлите плочки на пода, топлите поставки за кърпите? Това си е същинско попадение! Всичко в банята те кара да се чувстваш обгрижен, отпуснат, доволен.

— Такава е целта. — Джъстин ѝ се усмихна топло. — Право в десетката.

— И искам един такъв халат за себе си. Камината е толкова красива, особено когато си в онова великолепно легло. И нека добавя, че това е най-удобното легло, в което някога съм имала удоволствието да спя. Страхотно е, че има толкова много възглавници с различна дебелина и мекота. Включих телевизора, радиочасовника, прочетох няколко глави от „Джейн Еър“, продължих с филма на дивиди. Ако имах десет палеца, щях да вдигна одобрително всичките. Стаята е

просто превъзходна. Много съм благодарна, че имах възможността да я тествам.

— Това исках да чуя. Ще дойда при вас след няколко минути — каза Хоуп и се върна в кухнята.

— Някакви въпроси, оплаквания или предложения? — обърна се Джъстин към Ейвъри.

— Имам едно предложение. Не променяйте нищо в тази стая. Няма нещо, което да не харесвам.

— Добре. — Джъстин кимна доволно и се облегна на стола си. — Едната вече е готова.

— След като всички сте тук, има нещо, за което искам да поговорим. Нещо, свързано с хотела, макар и не пряко — добави Ейвъри.

— Говори — подкани я Райдър, докато ставаше. — Искam още гофрети. Чакай, къде е Глупчо?

— Пред рецепцията, до камината. Не може да влиза тук заради храната, Райдър — обясни майка му.

— Но...

— Няма да му даваш храна от масата. Хоуп вече му даде няколко кучешки бисквитки и той се чувства прекрасно на мястото си. Хайде, Ейвъри, за какво става дума?

Сърцето ѝ биеше ускорено, но си каза, че моментът е настъпил.

— Предполагам, че когато имате гости в хотела, някои от тях ще седнат във „Веста“ за обяд, за вечеря или да пийнат по бира. Други може да пожелаят нещо различно от семейния ресторант и да идат с кола до Саут Маунтин или до Шепърдстаун. Много жалко, че ресторантът на ъгъла не се задържа дълго.

— Не ми напомняй — измърмори Оуен.

— Съгласна съм — продължи Ейвъри, — но работата е там, че още един ресторант в града ни ще е добре дошъл, място с малко по-изискана кухня от семейни италиански рецепти и пица.

Кожата ѝ сякаш изтръпна от нервно напрежение. Мразеше да е изнервена и се съсредоточи върху това гласът ѝ да звучи делово.

— А и често се случва някой да влезе при мен и да попита къде може да изпие чаша вино. Естествено, и ние предлагаме, но не това е мястото, където да се отбиеш за едно спокойно питие или романтична вечеря.

— Искаме да започнем първо с проекта за пекарната — обади се Оуен. — Ще търсим нов наемател за ресторанта. Само че този път ще трябва да сме по-внимателни в избора и да намерим човек с разумен бизнес план, който отлично познава локацията.

— Съгласна съм. — Ейвъри се прокашля. — Купихте и съседната сграда. — За да има какво да прави с ръцете си, тя ровичкаше в яйцата. — Знам, че сте обмисляли да отворите магазин за дрехи там, но някога двете са били една цяла сграда и ако отново ги съедините, би могло да има бар от едната страна и ресторант от другата — свързани помежду си. Човек би могъл да влезе за едно питие или да вечеря. Или и двете. В задната част има място и за малък подиум. Живата музика винаги привлича клиенти. В града няма нищо подобно. Хубав ресторант с бар или нощен клуб. Добра храна, хубаво вино и бира, коктейли, малко музика.

— Идеята е добра — подхвана Джъстин.

— Само не започвай и ти — предупредително се обади Райдър.

— Ще бъде добре за хотела — продължи Ейвъри. — Гостите ще имат по-голям избор и ще могат просто да се отбият отсреща, да пийнат бутилка вино и да не се притесняват, че ще трябва да шофират след това. Бихте могли да се уговорите за рум сървис оттам, както ще правим от „Веста“. Не ви се излиза? Можете да хапнете пица в салона или пък да се насладите на приятна и спокойна вечеря в трапезарията. И ще предлагате пакетни услуги. Можете да добавите към тях и вечеря за двама в хубав ресторант точно до хотела — или пък може и с доставка до стаята. Това ще се хареса на гостите.

— Несъмнено. — Бекет кимна към нея. — И преди сме го обсъждали. Ключовият момент е да намерим някого, който не само иска да управлява подобен бизнес, но може да го направи, и то както трябва.

— Аз искам — каза го бързо, стиснала здраво ръце в скута си под масата. — Мога да го направя както трябва.

— Ти имаш ресторант. Имаш си „Веста“. — Райдър присви очи към нея. — Червенокоске, само не ми казвай, че си решила да затваряш заведението, защото много ще се ядосам. Искам си гигантската пица за мъже.

— Няма да го направи. — Загрижен, Оуен избута чинията си настрана. — Две заведения, Ейвъри? Не си ли достатъчно ангажирана

и така?

— Ще възложя повече отговорности на Франи, ще използвам помощта на Дейв и на двете места по график. Ще ми трябва добър управител за новото място, но вече имам някого предвид. Джъстин, не се получи предишния път, защото ресторантът не предлагаше каквото трябва. Аз знам точно какво да направя, за да потръгне бизнесът.

— Слушам те.

— О, братлета. — Райдър сведе глава и се съсредоточи върху гофретите.

— Трябва да е уютно и съвременно, без да е прекалено лъскаво. Може би с няколко сепарета, освен масите и високите столове до бара. Огромен модерен бар и бармани, които знаят какво да правят. Спокойна атмосфера, но с нотка на изисканост. Скъпи вина, хубава наливна бира, може би с акцент върху местните марки. Стилно.

Тъй като никой не я спря, Ейвъри си пое въздух и продължи с описанието си.

— За обяд ще се предлагат най-различни салати, сандвичи, супи и винаги ще бъде отворено за обяд, всеки ден, което преди беше проблем. Цените ще бъдат приемливи, обслужването — любезно и приветливо.

— Кое то също бе проблем по-рано — отбеляза Бекет.

— Да, така е. — Тя му кимна и продължи нататък. — За вечеря ще има и оръдъри. Вкусни пържоли, риба, пилешко, няколко изискани блюда. Доколкото е възможно, ще се набляга на местната продукция относно месото. Трябва да бъде забавно и приятно местенце и да не забравяме, че се намираме на площада в Бунсборо. Познавам града, знам какво искат хората.

— Сигурна съм в това — отрони Джъстин.

— Подготвила съм бизнес план. Нахвърляла съм примерно меню, ценови листи. Знам, че това е свързано с доста работа за вас — съединяването на двете сгради и ремонтирането на помещението за бара, но си струва. — Пое си дълбоко въздух. — Мога да направя така, че да си струва.

— Откога обмисляш всичко това? — попита я Оуен.

— От около две години, след като видях, че предишния ресторант няма да го бъде и осъзнах защо. Не е импулсивно решение — настоя тя, разпознала изражението му. — Знам, че действам

импулсивно понякога, но не и когато става дума за бизнес. Доверихте ми се, когато се обърнах към вас с предложението си да отворя „Веста“ във вашата сграда.

— И бяхме прави. — Бекет я изглежда замислено. — Искам да погледна още веднъж мястото, преди да вземем някакво решение — каквото и да е то.

— Разбира се. Ще ви изпратя бизнес плана си, примерното меню и всичко останало.

— Добре. — Джъстин кимна. — Искам да видя какво си подготвила. Но все пак, Ейвъри, ще трябва сериозно да го обсъдим с момчетата.

— Наясно съм. И ако отговорът ви е „не“, е... Ще се опитам да ви убедя да си промените мнението. Това е. Най-добре да тръгвам сега. — Тя стана и автоматично събра чинията и приборите си. — Благодаря ви отново, задето ми позволихте да тествам стаята. Беше забележителна нощ.

— Ще си поговорим скоро — обеща ѝ Джъстин, после се загледа в изстиналото си кафе, докато Ейвъри излезе. — Какво мислите?

— Управляването на един ресторант е тежка работа — започна Оуен. — Два? Тя ще трябва да ръководи два екипа служители, две менюта, а като прибавим и този бар, за който говори, на практика говорим за управлението на три различни бизнес начинания.

— Говориш за Малката Червенокоска. — Райдър стана и отиде да сипе още кафе на майка си. — Обзалагам се, че ще успее.

— Трябва да погледна мястото, да се уверя, че може да се направи.

Джъстин само се усмихна на Бекет.

— Всичко е възможно. Първото предимство от наша гледна точка е, че ще имаме доверен и способен човек там, който има отлична, продуктивна и изключително новаторска идея. Концепцията ѝ е направо перфектна.

— Идеята ми харесва. — И все пак Оуен се колебаеше. — Притеснението ми е, че един човек, Ейвъри, ще се опитва да прави всичко.

— Това е нейна грижа. Ти се притесняваш, че тя ще се съсипе от работа, че ще се нагърби с прекалено много. Това е приятелска загриженост — добави Джъстин. — Към която се прибавя и мисълта

„кога ще имаме време да бъдем заедно, след като сега мислим да прекарваме време заедно“.

Оуен изгледа ледено Райдър, който само вдигна ръце във въздуха.

— Нито дума. Не и от мен.

— Моля те. — Джъстин се засмя гърлено, махна с ръка. — Да не мислиш, че някой трябва да ми казва? Глупаво, глупаво момче. Май още не си разбрал какви способности притежавам, а? — Отново се усмихна самодоволно, когато Оуен само се размърда неловко на мястото си. — Разбирам загрижеността ти. И аз имам леки резерви. Но също като Рай и аз бих заложила, че Ейвъри ще успее в това начинание — ще създаде място, което ще от полза за града ни. За хотела — добави тя. — И за всички останали.

Тя поседя още миг, кимна замислено.

— Хайде да огледаме сградата, след това вие, момчета, можете да седнете да помислите как да бъде направено, дали да го направим и какво ще ни струва. Ще прегледаме бизнес плана ѝ, ще видим какво примерно меню си представя. И след това отново ще поговорим с Ейвъри. Става ли?

— Съгласен съм — обади се Райдър и получи кимване от Бекет.

— Ще видим какво е положението — реши Оуен. — После ще решим.

По-късно Оуен потърси Ейвъри и я намери в салона. Седеше на пода, заобиколена от дивидита и напълно съсредоточена в разрязването на опаковките им с един малък инструмент.

— Какво правиш?

— Пека се на слънчевия плаж в Сен Тропе.

— Намаза ли се със слънцезащитен лосион?

— С моята кожа? Използвам защитно поле.

Той приседна на тапицирания с кафява кожа диван.

— Днес не е ли почивният ти ден?

— Да, затова съм на плажа. Докато се пека, мога да си играя с филмите. Хоуп ми даде това нещо за отварянето на опаковките. Не знаех, че правят такива ножици за дивиди. Толкова безкрайни часове в битка с онова залепващо нещо, а после и с опаковъчното фолио, а е

трябвало само да използвам това чудо. Сега наваксам, като отварям всички подаръчни дискове за гости на хотела, докато Хоуп и Каролий се съвещават за нещо важно. Гледал ли си някога този?

Тя вдигна дивидито с „Наистина любов“.

— Не.

Изглежда го саркастично с наведена глава.

— Защото го смяташ за женски филм.

— Такъв е.

— Именно тук грешиш.

— Има ли битки и взривове?

— Не, но има голота и забранен за деца език. Не е женски филм, просто е много хубаво кино. Имам го в личната си колекция. Както и този. — Тя вдигна диск с „Терминаторът“.

— Това вече е филм. Защо си нервна?

— Не съм. Пека се на слънчице и използвам вълшебното си ножче, докато обсъждаме филми.

— Ейвъри.

Да си с някого, който познава толкова добре всичките ти настроения, каза си тя, може да се окаже предимство или недостатък в зависимост от ситуацията. Все едно, така се спестяваше време.

— Опасявам се, че другите от семейството са те изпратили да ми кажеш, че няма начин да се получи нещо от идеята ми за ресторанта.

— Още не сме взели каквото и да било решение. Огледахме сградата, обмислихме няколко идеи. Изглежда постижимо, от наша страна, но Бекет иска малко да поработи по въпроса.

— Постижимо, от ваша страна. — Тя също го познаваше добре. — Но не толкова от моя.

— Не съм го казал. Но се питах как ще успееш да разпредиш времето, енергията и мислите си. Имам доста добра представа колко много време и сили посвещаващ на „Веста“.

Тя разреза опаковката на следващия диск.

— И какво те кара да мислиш така?

Защото съм те наблюдавал, помисли си той, повече, отколкото съм осъзнавал.

— Храня се там, провеждам срещи. Работя от другата страна на улицата практически всеки ден през изминалата година. Имам

представа, Ейвъри.

— Ако имаш ясна представа, значи, си забелязал, че знам какво правя.

— Не казвам, че е иначе. Но онова, за което говориш, означава, че трябва да го правиш на две места. Струва ми се, че ще се натовариш с повече, отколкото може да поеме един човек.

Без да бърза, тя сви на топка излишните опаковки и ги метна в кашона до нея.

— Оставам с впечатлението, че твоят глас в обсъждането ще бъде в негативен план.

— Не съм казал такова нещо.

— Няма нужда. Познавам те, Оуен, откакто и ти ме познаваш.

— Никой от двамата ни не иска да се преумориш от работа или да се разкъсваш на всички страни.

За да не се изкуши да го замери с уреда за отваряне на дисковете, Ейвъри го остави настрана. Много внимателно.

— Мислиш ли, че не познавам възможностите си, своята граница и потенциал? С колко неща наведнъж се занимаваш ти, Оуен? За колко имота под наем си отговорен? Колко проекта в различен етап от завършване имаш в момента, колко клиенти са в списъка ти, колко хора си наел да работят за теб, както и какъв е броят на подизпълнителите, с които работиш?

— Ние сме много хора и се справяме. Ти си само една, Ейвъри.

Тя отметна косата си, която в момента бе с цвета на лъскав махагон.

— Не ми пробутвай този номер. Знам, че ти отговаряш основно за имотите, които отдават под наем. Ти контактуваш с наемателите. Знам го, защото и аз съм наемател. Ти си човекът, който се занимава с детайлите, Оуен, а в „Монтгомъри Фемили Кънстракшън“ има адски много детайли за оглеждане. Райдър е началник на обектите, Бекет проектира пространството. Майка ти се занимава със счетоводството, помага на клиентите с интериорния дизайн и се грижи за цялостната визия. Ти свързваш всички части заедно. И всеки един от вас — включително и майка ти понякога — се занимава със строителство.

— Вярно е, но...

— Никакво „но“. — Гневът ѝ растеше и думите ѝ прозвучаха рязко. — Работил си цяла година от другата страна на улицата срещу

ресторанта ми. Е, същото важи и за мен. Наблюдавах какво направи, с какво се сблъска, превъзможна и постигна. Ти, Оуен, лично ти, както и останалите. Ако ми беше казал, че възнамеряваш да ремонтираш дори и Белия дом, за бога, щях да ти повярвам, че можеш да го направиш. Трябва да имаш същата вяра в мен.

— Не става въпрос за вяра — започна той, но тя вече скачаше на крака.

— Виж, ако отговорът е „не“, така да бъде. Имотът си е ваш и имате право да го отдадете под наем на когото решите. Няма да се сърдя на никого. Но много се надявам отговорът ви да не е базиран на мнението ти, че това не е по силите ми.

— Ейвъри...

— Трябваше да поискаш да прегледаш бизнес плана ми, менюто, счетоводните документи на „Веста“, както и планирания ми бюджет за новия ресторант. Трябваше да ми окажеш същото уважение, както на всеки друг бизнес партньор, на всеки потенциален наемател. Аз не съм мечтателка, Оуен, никога не съм била. Знам какво мога да направя и затова го правя. Щом не го разбираш, значи, не ме познаваш толкова добре, колкото и двамата си мислехме.

Познаваше я достатъчно добре, за да не я последва, когато тя излезе. Не беше просто ядосана — с това би могъл да се справи. Но беше успял и да я нарани, освен да я ядоса.

— Браво на теб — измърмори той под нос. За да си даде малко време за размисъл, той събра дисковете, които тя бе разопаковала, и ги прибра в шкафчето под монтирания на стената плазмен телевизор, като автоматично ги подреди по азбучен ред.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Внимателно обмисли подходящия момент и точното място и реши да заложи на празничния дух.

В пет часа следобед, на Бъдни вечер, Оуен почука на вратата на Ейвъри.

Беше боядисала косата си — отново — забеляза той, този път определи цвета ѝ като коледно червен. Носеше прилепнал черен панталон, който подчертаваше стройните ѝ крака, и плетен пуловер, син като очите ѝ. Беше боса и той забеляза, че е съчетала коледното червено на косата си с коледно зелен лак на ноктите на краката.

Защо го намираше за адски секси?

— Весела Коледа.

— Още не е дошла.

— Добре. Весела Бъдни вечер — добави и приятелска усмивка, за да подчертае думите си. — Имаш ли минутка?

— Горещо-долу толкова. Отивам за малко у Клеър, после при баща ми. Ще остана да пренощувам там, за да...

— За да му приготвиш коледна закуска и да постоиш с него, преди и двамата да се отправите към къщата на майка ми за нейното коледно празненство. — Той докосна с пръсти слепоочието си. — Знам наизуст празничното разписание на всички съвсем точно. Хоуп е във Филадельфия, ще прекара Бъдни вечер със семейството си и ще се върне тук утре следобед. Рай ще се отбие при Клеър, а след това и двамата с него мислим да останем в дома на майка ни.

— За да можете да изкопчите коледна закуска и обяд.

— Струва си.

— Щом ще ходиш у Клеър, защо си тук? Ще се видим след половин час.

— Искан няколко минутки насаме. Мога ли да вляза, или още си ми ядосана?

— Не съм ти ядосана. Мина ми. — Тя отстъпи навътре, за да го пусне да влезе.

— Започнала си да разопаковаш — отбеляза той. По негова преценка бе успяла да намали наполовина купчината кашони и големи торби.

— Продължих с разопаковането — поправи го тя. — Бях ядосана. Когато съм разстроена или бясна, готвя. Фризерът на баща ми вече е препълнен с лазаня, спагети, няколко вида супа. Затова трябваше да спра и да насоча енергията си към разопаковането. Почти приключих.

— Доста продуктивно.

— Мразя да хабя ядосването си.

— Съжалявам.

Тя поклати глава, за да сложи край на темата.

— Трябва да се дооблека.

Когато тръгна към спалнята, той я последва.

Не потръпна видимо — нямаше смисъл пак да я ядосва — но тя явно се бе затруднила в избора на пуловер и панталон. Други дрехи, явно отхвърлени като вариант, бяха разпилени по леглото. Винаги бе харесвал старинното месингово легло, заоблените му подпори, старомодния му чар. Но бе трудно да му се възхити човек, след като бе затрупано с купища дрехи, възглавници и чантата ѝ с принадлежности за пренощуване.

Ейвъри отвори най-горното чекмедже на скрина си, където Оуен предполагаше, че повечето хора държат бельото си, но видя, че цялото бе пълно само с обеци.

— Господи, Ейвъри. Колко уши имаш?

— Не нося пръстени, часовник или гривна — в повечето случаи. Не е удобно, когато се занимавам с тесто за пица и сосове. Затова компенсирам. — След известно обмисляне тя изпробва как стоят сребърни халки с по-малки такива, висящи в по-големия кръг. — Какво мислиш?

— Хм... хубави са.

— Хмм. — Свали ги и ги смени с висящи обеци със сини камъни и сребърни топчета.

— Дойдох да...

Погледът ѝ прикова неговия в огледалото.

— Първо искам да ти кажа нещо.

— Добре. Първо ти.

Тя отиде до леглото, нахвърля още някои неща в чантата, закопча ципа.

— Може би реагирах малко пресилено онзи ден. Малко. Защото беше ти, мисля, и защото очаквам от теб да ми вярваш.

— Ейвъри...

— Не съм свършила.

Бързо се отправи към банята, донесе оттам сгъваема чантичка с тоалетни принадлежности. Когато я разгъна на леглото, той видя през прозрачната предна част, че е пълна с гримове и разни принадлежности, които само жените използват.

Как намираще време да използва толкова грим? Кога? Бе виждал лицето ѝ без всичко това. Беше много хубаво.

— Трябваше да се сетя, че първо ще помислиш за практичната страна на нещата. Явно съм искала първо да помислиш за това, какво искам аз. Още не съм свършила — побърза да го прекъсне тя, когато го видя да отваря уста.

Затвори чантичката, завърза я и я сложи върху голямата чанта.

— След като наготвих достатъчно неща, така че град като Бунсборо да може да се изхрани в случай на неочакван глад, и след като разопаковах куп неща, които изобщо не мога да си представя защо имам, осъзнах, че макар и да се окажа дълбоко разстроена, ако семейството ти ми откаже, защото не смятате, че мога да се справя, всъщност не искам да ми кажете „да“, само защото съм аз и семействата ни са приятели открай време.

Сега се обърна.

— Искам да ме уважават, но не и да бъда глезена. Може би това разграничение е сложно за теб, Оуен, но е важно за мен. Няма да отстъпя.

— Така е справедливо, но вероятно ще го нарушавам понякога. Както и ти.

— Да, прав си, но трябва да се стараем да не прекриваме границата. — Тя отиде до дрешника си и извади оттам чифт ботуши. Високи черни ботуши, забеляза той, с тънки високи токчета.

Никога не я бе виждал да ги носи. Или нещо подобно на тях. Тя приседна на табуретката в долния край на леглото. Устата му пресъхна, докато я гледаше как ги обува и закопчава ципа.

— Хм. Така. Исках да кажа... — Той замлъкна, когато тя се изправи. — Уха.

— Заради ботушите е, нали? — Тя ги погледна замислено. — Хоуп ме накара да ги купя.

— Обичам Хоуп — измърмори той, докато тя отваряше вратата на дрешника, за да се види в голямото огледало от вътрешната страна. — Никога не съм те виждал да носиш такива.

— Нали е Бъдни вечер. Не съм на работа.

— Вършиш страхотна работа.

Тя се засмя и го погледна закачливо.

— Реакцията ти е надлежно отбелязана и високо оценена. Рядко имам случай да обуя високи токчета. Хоуп ми помага да запълня огромните празнини в колекцията си от обувки. Най-добре да тръгваме. След като си тук, можеш да ми помогнеш, като свалиш до колата всички подаръци, за да не се налага да тичам нагоре-надолу по стълбите с тези ботуши.

— Разбира се, но все пак ми трябва минутка.

— О, да, извинявай. Мислех, че е заради онова нещо, а нали вече го изяснихме.

— Не точно. — Той извади ярко опакована кутийка от джоба на палтото си. — В семейството ми има традиция да получаваме по един подарък за Бъдни вечер.

— Спомням си.

— Ето твоя.

— Това да не е подарък, с който целиш да ме умилоставиш, защото се опасяваш, че няма да спя с теб другата седмица?

— Не, този съм го запазил за утре.

Радостният звън на смеха й го накара да се усмихне широко.

— Нямам търпение да го видя.

Взе кутийката и я разтърси. Никакъв звук.

— Сложил си подплата.

— Ти обичаш да разтърсваш подаръците. Всеки го знае.

— Обичам да правя догадки, така засилвам очакването. Може да са обеци — предположи тя. — И понеже беше ужасен от размера на чекмеджето с обещанията ми, нека кажа, че ако е така, винаги имам място за още един чифт.

Разкъса опаковката и захвърли хартията и панделката на тоалетката си.

Отвори кутийката, измъкна памука, който той бе използвал за пълнеж. И видя два ключа.

— За сградата отсреща — обясни той. — И за двата входа.

Тя само вдигна очи към лицето му и не каза нищо.

— Прегледах твоя бизнес план, след като го изпрати на майка ми. Както и менюто, и всичко останало. Сериозен план. Добър е. Ти си добра.

Той въздъхна дълбоко, след като тя седна отново на табуретката и само се вторачи в ключовете в кутийката.

— Ще бъда напълно откровен. Райдър те подкрепи още от самото начало. Малката Червенокоска. Знаеш, че те нарича така понякога.

Тя кимна, но не каза нищо.

— Бекет застана на твоя страна, след като отново огледа сградата. Ако питаш мен, решението му отчасти се дължи на това, че сега иска да направи проекта, да се захване с чертежите. Но освен това вярва в теб. А мама? Ти възнамеряваш да направиш точно това, което тя искаше да се случи с това място, и дори много повече от онова, което тя се надяваше да получи. Изобщо нямаше никакви колебания. Колкото до мен...

— Ако беше казал „не“, щяхте да ми откажете.

Той сви вежди, пъхна ръце в джобовете си.

— Не решаваме по този начин.

— Оуен. — С наведена глава тя продължаваше да върти ключовете в кутийката. — Те те слушат. Може би нямаш такова усещане или не ти се струва така през повечето време. Но в подобна ситуация? Относно бизнеса? Знаят, че ти имаш тежката дума и уважават това. Така, както всички уважават мнението на Бекет относно проектирането и на Райдър за строителните работи, за наемането и освобождаването на работници. Нямаш представа колко съм се възхищавала и съм завиждала на семейството ти през годините.

Оуен не можеше да измисли какво да каже.

— Не си казал „не“.

— Не беше въпрос дали вярвам в теб, Ейвъри, никога не е било. Права си, че трябваше да поискам да прегледам плановете и проектите

ти. Но не съм мислил за теб по този начин. Не гледах на теб по този начин. Не съм свикнал да мисля и да гледам на теб, на нас двамата, така, както сега. А дори не сме започнали още.

Все така загледана в ключовете, тя не каза нищо.

— Работиш толкова много.

— Налага се. — Тя стисна устни за миг. — Няма да говоря за това сега, за психическата мотивация, за проблемите си, не сега. Разбираш ли?

— Добре. О, боже. — Когато вдигна очи към него, забеляза, че са препълнени, прекрасни, сърцераздирателни и искрящо сини. — Наистина ли трябва?

— Няма да плача. По дяволите, няма да си развалям грима. Слагането му ми отне цяла вечност.

— Изглеждаш чудесно. — Той седна на табуретката до нея. — Направо зашеметяващо.

— Няма да плача. Трябва ми само минутка да се овладеея. — Но изгуби битката с една сълза и побърза да я избърше ядно. — Не осъзнавах колко много го искам, не и преди да отворя кутийката. Може би нарочно съм го потискала, за да не бъде съкрушена, ако кажете „не“.

Все още се бореше със сълзите, докато си поемаше бавно въздух.

— Предпочитам да съм песимист, вместо да се разочаровам, затова не съм казвала на никого, колко много искам това, дори и на Клеър. Дори и на баща ми. Повтарях си, че е само бизнес, просто една оферта. Но за мен е много повече. Не мога да ти обясня точно сега. Не бива да си развалям грима, а и само след минутка ще съм безкрайно щастлива.

Той улови ръката ѝ и се замисли как да превърне сълзите ѝ в щастие.

— Как ще го наречеш?

— Ресторант и бирария „Мактий“.

— Харесва ми.

— И на мен.

— И какво казва по този повод знаменитото предчувствие на Мактавиш?

— Че ще бъде невероятен успех. О, господи, ще бъде страхотно. О, боже! — Засмя се от сърце и го прегърна буйно, после стана и

заподскача наоколо с високите си секси ботуши. — Само почакай да видиш. Трябва да се отбия през ресторанта и да взема бутилка шампанско. Две бутилки. — Хвърли се в обятията му, когато и той се изправи. — Благодаря ти.

— Това е бизнес.

— Благодарностите са напълно уместни.

— Имаш право.

— А това е лично. — Притисна устни към неговите, плъзна пръсти в косата му и леко се отърка в него. — Благодаря ти много, много.

— Нали няма да благодариш на братята ми по същия начин?

— Не съвсем. — Разсмя се и отново го прегърна. — Никой от тях двамата не е бил първото ми гадже.

Откъсна се от него и грабна чантата си.

— Ще закъснеем. Ти мразиш да закъсняваш.

— Тази вечер е изключение.

— Ще направиш ли още едно? Не прави онова изражение, когато идем до мястото, където опаковах подаръците, за да ги вземем. Знам, че е разхвърляно и неподредено.

— Без изражения.

Взе чантата от ръцете ѝ, докато тя си облече палтото, сложи си шал и ръкавици. И стоически задържа лицето си безизразно, когато тя го заведе до стаята, която бе пълна с подаръци, торби, опаковки, оплетени панделки и ленти.

— Всичко това ли?

— Някои са за тази вечер, други за баща ми, някои за у майка ти. Обичам Коледа.

— Личи си. — Подаде ѝ обратно чантата, тъй като тя щеше да е най-леката и лесна за носене. — Върви да вземеш шампанското, докато аз се заема с товаренето на тези.

— Благодаря.

Поне беше събрала повечето подаръци в отворени кашони, каза си той, докато вдигаше първия от многото. И понеже тя вече бе излязла от стаята, си позволи да вдигне очи към тавана.

— Чух това! — подвижна тя и смехът ѝ отекна по стълбите, докато слизаше надолу.

От мига, в който прекрачи прага на Клеър с подаръци за децата, кучетата, приятелите ѝ — както и с бутилка шампанско и една от тавите лазаня, които бе приготвила, докато бе ядосана — та чак докато се пхна в леглото в детската си стая, Ейвъри бе на мнение, че Бъдни вечер е страхотно преживяване.

Когато Клеър се бе върнала в Бунсборо като млада вдовица с две малки момчета и бебе в корема, Ейвъри бе започнала да прекарва по няколко часа в нощта преди Коледа с нея и децата.

Но тази година къщата беше препълнена с членове на семейство Монтгомъри.

Тази година можеше да види как малкият Мърфи се катери по крака на Бекет, пъргав като майmunка, докато Бекет продължаваше да си говори за футбол с бащата на Клеър.

И как Оуен търпеливо помагаше на Хари да построи някакъв боен кораб от поне милион парченца „Лего“. Райдър предизвика Лиъм на състезание с видеоигрите, докато Глупчо и двете кутрета обикаляха наоколо, боричкаха се и тайничко молеха за храна.

Беше ѝ приятно да слуша как Джъстин и майката на Клеър обсъждат сватбени планове. И улови блясъка в погледа на баща си, когато очите му бяха върху Джъстин — как изобщо не бе забелязала досега? Сякаш цялата се изпълни с топлината от гърления му смях, когато малкият Мърфи заряза Бекет, за да се катери по здравия като дънер крак на Уили Би.

Имаше вълшебство по света, каза си тя, защото го бе видяла в очите на трите момчета.

Имаше някаква магия, каза си тя сега, докато лежеше в леглото си и наблюдаваше как слънцето бавно обагря небето навън, когато Оуен я бе изпратил до колата ѝ. Когато я бе целунал в заскрежения въздух, под мекия блясък на лампичките и уханието на борови иглички.

Прекрасна вечер. Затвори очи за миг, за да я задържи още мъничко в себе си. А сега я очакваше прекрасен ден.

Измъкна се от леглото — тихо, тихо — обу си дебели чорапи, върза косата си. В полумрака на утрото извади торбичката от чантата с багажа си и се измъкна крадешком от стаята.

Слезе на пръсти — стъпи вдясно на четвъртото стъпало, защото по средата скърцаше — и отиде във всекидневната с големия провиснал диван, с огромната и ярко украсена елха и малката тухлена камина, където висяха два чорапа.

Нейният беше издут.

— Как го прави? — измърмори тя.

Чорапът беше празен предната вечер. Бяха си легнали по едно и също време, а и тя бе чела близо час, докато се отърси от вълненията на вечерта.

Беше го чула да хърка в съседната стая.

Всяка година успяваше. Независимо колко късно си лягаше тя или колко рано ставаше. Успяваше да напълни чорапа, както го бе правил всяка година, откакто се помнеше.

Ейвъри поклати глава и се зае да пъха в неговия дребните подаръчета, любимите му бонбони, подаръчен ваучер от „Обърни нова страница“, както и ежегодния лотариен билет, защото човек никога не знаеше.

Отстъпи крачка назад, усмихна се и обгърна тялото си с ръце.

Само два чорапа, мислеше си тя, но бяха пълни и близо един до друг, а това бе важното.

Обута с дебелите си чорапи и бархетна пижама, тя отиде в кухнята, която не бе по-голяма от онази в нейния апартамент.

Беше се научила да готви тук, спомни си тя, на старата газова печка. Отначало по необходимост. Уили Би можеше да прави много неща, и то страхотно. Готвенето не бе едно от тях.

Беше се опитал, спомни си тя. Положил бе много усилия.

Когато майка ѝ ги бе напуснала, той толкова много се бе старал да запълни тази празнина, да осигури спокойствие на дъщеря си, да я направи щастлива и да ѝ покаже колко много я обича.

Беше успял в това, но колкото до кухнята? Изгорени тигани, сурово пилешко, препечено месо, опърлени зеленчуци или такива, сготвени на каша.

Тя се бе научила. И онова, което бе започнало по необходимост, се бе превърнало в любимо занимание. И може би донякъде бе като компенсация, замисли се тя сега, докато отваряше хладилника за яйца, мляко, масло.

Той бе направил толкова много за нея, означаваше толкова много. Да му пригответи ядене, бе един от начините да му върне част от грижите. Бог беше свидетел, че той я бе хвалил до небесата за първите й опити.

Пригответи се да му направи коледна закуска, както й беше обичай, откакто навърши дванайсет.

Когато кафето бе готово, беконът се отцеждаше от излишната мазнина, а малката кръгла масичка в трапезарията бе сервирана, тя чу стъпките му и гръмовния му смях: „Хо-хо-хо!“.

Всяка година, ухили се тя. Неизбежно като изгрева на слънцето.

— Весела Коледа, мое красиво малко момиченце.

— Весела Коледа, мой големи красив татко. — Надигна се на пръсти, за да го целуне, и се сгуши в мечешката му прегръдка.

Никой, каза си тя с голяма доза самодоволство, ама никой не можеше да прегръща така хубаво, като Уили Би Мактавиш.

Той я целуна леко по тила.

— Виждам, че Дядо Коледа е минал и е напълнил чорапите.

— И аз видях. Много е потаен. Пийни кафе. Има портокалов сок, свежи горски плодове, бекон, и тиганът е готов за палачинки.

— Никой не може да готви като моето момиче.

— Никой не може да яде като моя татко.

Той тупна с длан по корема си.

— Има много за пълнене.

— Така си е, Уили Би. Но знаеш ли, когато един мъж си има приятелка, трябва да внимава за фигурата си.

Ушите му почервеняха.

— О, стига, Ейвъри.

Обожаваше този човек, помисли си тя и го бодна с пръст в корема на шега, но после стана сериозна.

— Много се радвам за теб, татко. И за двама ви, за това, че се подкрепяте взаимно. Знаеш, че Томи също би бил щастлив, че Джъстин е до теб и ти си до нея.

— Ние само...

— Няма значение. Важното е, че можете да разчитате един на друг. Изпий си кафето.

— Да, дъще. — Той отпи първата си глътка. — Никога не е толкова хубаво, когато аз си го правя.

— Ти си с вързани ръце в кухнята, татко. Това си е проклятие.

— Много ми липсваше. Обичам да те виждам тук, миличка. Винаги си била истински талант в кухнята. А сега ще имаш два ресторанта.

— И бирария.

— Цяла колония.

Тя се засмя, докато сипваше с черпака тесто в тигана.

— Мъничка колония, но съм много развълнувана. Ще мине известно време, но ми е нужно, за да довърша плановете си.

— Джъстин също е развълнувана и много доволна, че точно ти ще се захванеш с това. Тя ти има голямо доверие.

— Както и аз на нея, на всички тях. Прекарахме си страхотно у Клеър снощи, нали? — Усмивката като слънчевото коледно утро, тя обърна палачинките. — Хубаво е да видиш всички заедно и как се държат децата с Бекет и с всички останали. Целият този шум и веселие и... семейство.

Погледна към баща си и усмивката ѝ стана замечтана.

— Ти искаше голямо семейство.

— Имам най-прекрасното семейство, което един мъж може да иска, точно тук, в кухнята си.

— И аз също. Но исках да кажа, знам, че си искал много деца и че щеше да си чудесен баща на многобройно семейство — какъвто беше за мен.

— Ти какво искаш, миличка?

— Явно искам два ресторанта.

Уили Би се прокашля.

— И Оуен.

Тя прехвърли палачинките в поднос и погледна през рамо. Както и подозираше, нейният голям мъж се бе изчервил.

— Изглежда, че искам и него. Ти имаш ли нещо против?

— Той е добро момче — мъж. Открай време си му хвърлила око.

— Татко, бях само на пет. Не знаех какво е „да си хвърлил око“ на някого.

— Не съм толкова сигурен. Аз само... кажи ми, ако не се отнася добре с теб.

— И ще го смачкаш като долен червей.

Уили Би си придаде свирепо изражение и сви и разпусна внушителните си бицепси.

— Ако трябва.

— Ще го имам предвид. — Тя се обърна с подноса топли палачинки. — Хайде да ядем, за да можем после да се нахвърлим на подаръците.

За Ейвъри Коледа нямаше да е Коледа без тълпа от хора в кухнята. Винаги бе оценявала жеста на Джъстин да отвори къщата и кухнята си за нея и баща ѝ. А тази година, като се прибавят и Клеър с децата, родителите ѝ и Хоуп, навсякъде беше пълно с хора.

И деца, замисли се тя. Момчетата на Клеър, двете внучки на Каролий. Картинката се допълваше от двете кучета на Джъстин, които успяваха да се промушат вътре често-често, кучето на Райдър — Глупчо, както и двете кутрета, и за Ейвъри нямаше по-прекрасна Коледа от тази.

Обичаше времето насаме с баща си, но това — този шум, превъзбудените деца, тичащите наоколо кучета, миризмата на печена шунка, къкрещи сосове и охлаждащи се пайове — докосваше някаква дълбоко скрита струна вътре в нея.

Искаше всичко това, винаги го бе искала, за себе си. Лично за нея.

За миг спря да кълца чесън, за да поеме чашата вино, която Оуен ѝ предлагаше.

— Изглеждаш щастлива.

— Ако не си щастлив на Коледа, кога?

Любопитен, той надникна в купата до нея.

— Мирише хубаво.

— На вкус ще е още по-добро, след като бъде напълнено в гъби и запечено.

— Пълнени гъби, а? Вероятно би могла да приготвиш такива и за другата седмица.

Тя отпи още една глътка от виното, остави чашата и отново се зае с кълцането.

— Бих могла.

— Ами от онези малки кюфтенца, които правиш понякога?

— Коктейлните хапки.

— Да, същите.

— Възможно е.

— Примолих се на мама за печена шунка, мислех да я нарежа за сандвичи, вероятно ще взема и от онези готови плата със сирена и различни зеленчукови хапки, нещо от този род. И...

— Не вземай готови плата. Прости купи продуктите. Ще ти покажа как да ги поднесеш.

Беше се надявал тя да го каже.

— Добре. Ако ми дадеш списък какво ти е нужно за останалото, ще ти го донеса.

Глупчо се примъкна тихичко и внимателно приседна върху крака ѝ, за да ѝ привлече вниманието. Ейвъри го изгледа също толкова сериозно, колкото и той нея.

— Не искаш от това — увери го тя.

Чу дивашки смях — май беше Хари, да се носи откъм долния етаж, където бе семейната стая за забавления.

— Аз съм номер *едно*. Номер едно, слабаци!

— Играят на „Нинтендо Уи“. — Оуен поклати глава в престорен ужас. — Изважда най-доброто и най-лошото от нас.

— На какво точно играят?

— Бокс, когато излязох оттам.

— Мога да се състезавам с хлапето на това. Мога да го победея. — Погледна към другия край на кухнята, където Клеър подреждаше нарязани картофи в огромна тава. — Ще се изправя на ринга срещу първородния ти син. Ще бъде кървава битка. Без пощада.

— Той е много хитър и доста е тренирал.

Ейвъри сви и разпусна бицепси по подобие на жеста на баща си сутринта.

— Малки са, но силни.

— Той удря под кръста — изръмжа Райдър, докато влизаше. — Отглеждаш хулиган в дома си, Клеър — обърна се той към нея.

— Победи ли те?

— В три рунда, но той мами. — Райдър отвори хладилника за бира и се намръщи. — Каква е тази чудесия тук?

— Трайфъл^[1]. — Хоуп се пресегна край него и извади плато със зеленчукови хапки.

— Какво му е малкото? Изглежда ми доста голямо.

— Това е десерт, шоколадов трайфъл. Ето, занеси тези долу.

Той изглежда хапките също толкова подозрително, колкото и трайфъла.

— Децата не искат моркови, целина и разни такива. Искат чипс, а дребосъкът иска салса сос. Колкото по-лют, толкова по-добре.

— Ще получат моркови, целина и разни такива — отвърна му Клеър. — А Мърфи няма да яде лютив сос и чипс преди вечеря.

— Нито пък ти. — Джъстин дори не го погледна, заета да наглежда печената си шунка. — Оуен, вземи онази ръкохватка и извади тавата вместо мен. Тежка е. Клеър, фурната е твоя.

— Кога ще ядем истинска храна? — реши да уточни Райдър.

— След около час и половина.

— Ние сме мъже. Бокс, ски, битки с извънземни, футбол, състезания с коли — с това се занимаваме. Нуждаем се от истинска храна сега.

— След половин час ще има ордъоври — обади се Ейвъри и привлече вниманието му.

— От онези, които ти правиш ли?

— Да.

— Добре. — Той взе таблата, бирата си и тръгна надолу по стълбите. — Защо го наричат трайфъл, като е голям?

— Ще проуча въпроса — обеща Хоуп.

— Направи го! Хайде, Глупчо. Само това ще получим.

С доста унила физиономия кучето последва Райдър към долния етаж, откъдето се понесе поредният победен вик на Хари.

— Още съм номер едно!

— Добре, пет минутки почивка. — Ейвъри свали престилката си и я метна настрани. — Някой има нужда да бъде напляскан.

Тя разкърши рамене и закрачи решително надолу.

И се върна обратно след пет минути, а Хари подигравателно подвикваше подире ѝ:

— Размаза ме като муха.

Спря за миг и огледа кухнята, жените, динамиката, чу гръмовния смях на баща си откъм долния етаж, както и гласовете на Джъстин и Каролий откъм трапезарията.

Измъкна се и отиде във всекидневната, която бе разхвърляна от сутринта. Отворени подаръци бяха разпилени под елхата, която грееше под прозореца. Кучето на Джъстин, Къс, се бе изтегнало по гръб с вирнати във въздуха лапи и дремеше пред тлеещата жарава в камината.

Врявата откъм семейната стая за забавления тътнеше под краката ѝ като леко земетресение.

— Нещо не е наред ли? — попита я Оуен и тя се обърна.

Усмихна се и отиде до него, плъзна ръце към врата му. Опря глава на гърдите му.

— Не. Всичко е наред. Всичко е точно както трябва да бъде.

[1] Игра на думи — trifle (англ.): 1. Трайфъл, сладкиш с пандишпанов блат, плодове и крем; 2. Нещо малко, дребно. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Докато пазаруваше за ресторанта през седмицата след Коледа, Ейвъри се предаде и си купи свое „Нинтендо Уи“. Беше се опитала да се въздържи — и бездруго по цял ден беше на крак и нямаше време за игри.

А и защо да си играе сама?

Но след като се сблъска с повторно поражение — в реванша с Хари след коледния обяд, а после се представи толкова ужасно на боулинг, че дори четиригодишната внучка на Каролий имаше по-висок от нейния резултат — това промени всичко.

Щеше да се научи. Да тренира. И после да размаже всички.

Междувременно се занимаваше с милион неща наведнъж. Месеше тесто за пица, бъркаше сосове, уволни едно от момчетата за доставки — по дяволите — после пренареди графика, за да компенсира, докато му намери заместник.

Когато можеше, помагаше на Хоуп с довършителните работи по хотела и — голямата жертва от нейна страна — прекара една нощ в стаята „Уесли и Лютиче“, за да докладва за състоянието ѝ.

Открадваше си по малко време и за планове и пресмятания за новия ресторант, отиде и сама премери всичко, за да може да нахвърля някои основни неща, които искаше да сподели с Бекет.

Почти не видя Оуен. Братята бяха съсредоточили вниманието си изцяло върху сградата в съседство с хотела, а тя нямаше причина — нито пък време — да си пъха носа там.

Засега.

Всяка вечер, преди да си легне, хвърляше последен поглед на сградата точно насреща и си представяше „Мактий“ — нейния ресторант. И пожелаваше лека нощ на хотела.

Веднъж или два пъти ѝ се стори, че зърва силуета на жена до парапета.

Чакаше Били.

Замисли се за такава вярност. Повечето хора, според нея, трудно успяваха да запазят връзката си и при нормални обстоятелства, а ето че тази жена пазеше верността си отвъд възможните граници.

Може би един ден — надяваше се на това — тази вярност щеше да бъде възнаградена поне с отговори.

И всяка сутрин поглеждаше отново навън към мястото, което щеше да бъде само нейно, и мислеше какво може да се направи.

И макар че също чакаше, никога не зърна онази неподвижна фигура на дневна светлина.

Между тези две опорни точки — последния поглед нощем и първия поглед на заранта, коледната седмица се изниза като в мъгла.

В четири часа в навечерието на новата година Ейвъри затвори ресторанта, изтича горе, после обратно до колата си с тавата кюфтенца, които бе направила предната вечер.

И отново хукна нагоре.

До пет часа се бе изкъпала, беше си оправила косата, лицето, беше облечена и с готова чанта за пренощуване.

Доста по-различна от предишната седмица, замисли се тя, понеже сега носеше секси бельо и бе прибрала в чантата изрязани черни боксерки и късичък черен потник „за спане“.

Какво ли щеше да е да спи с Оуен?

Добре, реши тя, докато закопчаваше ципа на чантата, нямаше да мисли за това, да се опитва да си го представи и да се оплете в предположения.

По-добре всичко да се случи постепенно, да бъде изненада.

Грабна багажа си и докато вървеше, прати съобщение от телефона си на Хоуп.

„Идвам при теб за оценка на облеклото.“

Качи се в колата, тръсна косата си, която сега бе боядисала в огненочервено, и издиша дълбоко.

Отговорът на Хоуп дойде още преди да е завъртяла ключа на таблото.

„Живея, за да служа.“

Ейвъри прекоси площада и след като остави колата на паркинга на хотела, изскочи бързо в мига, в който Хоуп отвори вратата към

рецепцията.

— Тъкмо си подреждах офиса.

— Вече си подреди офиса.

— Искях да променя някои неща. И докато бях там, проверих резервациите. Още две за март.

— Браво. Добре, бъди честна. — Свали палтото си, метна го на облегалката на фотьойла пред камината и бързо се завъртя.

— Дай по-бавно, Спийди.

— Добре. — Ейвъри си пое въздух. — Малко съм напрегната. Имах натоварен ден, за който ще ти разкажа по-късно, после не можах да си избира веднага обеци, а аз винаги съм сигурна кои обеци да сложа, което ме накара да осъзная, че съм малко нервна. Ще правя секс с Оуен догодина. Което е утре — тоест довечера. След партито.

— Обещите са страхотни — увери я Хоуп и кимна одобрително към тънките сребърни нишки, върху които имаше капчици цитрин. — Цветът им много ти подхожда, както и на роклята. Хайде, завърти се бавно.

Ейвъри я послуша и демонстрира късата и прилепнала рокля в искрящо медено.

— Страшно ми харесва, както и обувките, които подчертават металния блясък на роклята, но съвсем дискретно.

— Трябва да знаеш, че съм си купила повече обувки, откакто ти дойде тук, отколкото за предишните пет години.

— Виждаш ли колко добре ти действам? Какво има под роклята?

— Лосионът с нар от стаята „Маргарет и Пърси“ и лимоненожълтият сутиен с получашки и бикини, които ме убеди да купя.

— Изключително удачен избор, от край до край.

— Освен това. — Ейвъри размърда вежди и посочи към бюста си. — Сутиенът повдига и притиска гърдите ми, така че изглежда, сякаш имам повече за показване, отколкото в действителност.

— Което е право на всяка жена и удоволствие за всеки мъж. Но... — Замислена, Хоуп обиколи приятелката си. — Имаш нужда от още нещичко.

— Така ли?

— Имам точно каквото ти трябва. Гривната, която сестра ми ми подари за Коледа.

— Не мога да нося новия ти подарък.

— Разбира се, че можеш. Сестра ми те харесва. Забавна е и удобна — с всички тези бронзови, медни и тъмнорозови мъниста. Ще се кача да я донеса.

— Ти защо не се обличаш?

— Клеър и Бекет ще ме вземат едва към осем. Имам достатъчно време. Вземи си нещо газирано, ако искаш — има и мъфини. Пробвам различни рецепти.

Ейвъри прецени, че още кофейн не е добра идея, затова си взе джинджифилова бира. И бездруго беше напрегната.

В положителен смисъл.

Обичаше хубавите партита, а Оуен знаеше как да прави такива. Беше сигурна, че храната ще е добра, тъй като тя беше приготвила или щеше да приготви по-голямата част.

И изглеждаше добре. Хоуп щеше да ѝ каже, ако не беше направила добър избор.

Щеше да бъде забавно. С много приятели, храна, напитки, музика, приказки. А в края на вечерта щеше да отвори нова врата за новата година и да посрещне тази нова... връзка с Оуен.

— Ако не се получи, е, какво пък, нищо чак толкова лошо няма да е станало, нали? — измърмори си тя под нос и отпи голяма глътка, докато отиваше към фойето.

Още нямаше цветя, забеляза тя, но всичко блестеше от чистота. Хоуп щеше да се погрижи да си остане точно толкова блестящо. Ухаеше на парфюма от стаята „Титания и Оберон“ — „Вълшебен прах“, деликатен и сладък.

Мина към трапезарията и загледа сградата от другата страна на църквата „Сейнт Пол“. Само след няколко месеца, каза си тя, щеше да отвори новия си ресторант.

Надяваше се, че ще бъде готова.

Надяваше се да е готова за стъпката, която се канеше да направи тази вечер.

— Той беше първото ми гадже.

Уханието на орлови нокти я обгърна нежно, като летен бриз.

Сърцето ѝ се качи в гърлото отчасти от вълнение, отчасти от нерви, докато се обръщаше.

— Не знаех, че идваш тук долу, но явно можеш да ходиш, където си пожелаеш. Тук изглежда много приятно, особено след като са окачени картините по стените. Всъщност си мислех да спестявам и да си купя...

Един натюрморт със слънчогледи леко се наклони на стената, после отново се изправи.

— Ха. Да, точно тази. Уха. Хубав номер. Както и да е... Честита Нова година — побърза да добави тя, когато чу Хоуп — надяваше се да е чула Хоуп — да слиза по стълбите.

Излезе в коридора.

— Не знаех, че твоята съквартирантка — дружка — слиза и на първия етаж.

— Понякога. Така ли стана?

— Да. Това е първият ми сблъсък насаме. Ти как се справяш с това?

— Разбираме се. — Спокойна и уверена, Хоуп отиде в кухнята. — Снощи останах да спя в стаята „Елизабет и Дарси“.

— Наистина ли? Не те ли беше малко... — Вместо да довърши с думи, Ейвъри потрепери престорено.

— Не особено. Ако аз не мога да спя там, как бих могла да очаквам гостите да си плащат за това. И нямаше проблем. — Отвори хладилника и си взе бутилка вода. — Стаята е прекрасна и удобна.

— И това ли е? Нямаше ли някакво действие от отсрещната страна?

— Ами, бях вече в леглото и си работех на лаптопа, когато около полунощ лампата на нощното шкафче угасна.

— По дяволите! Не те чух да крещиш.

— Не съм викала. Леко се стреснах, няма да те лъжа, но лампата светна, щом натиснах ключа. Само след няколко секунди тя отново я угаси. Накрая схванах намека. Лампите се гасят, време е за сън.

— И какво направи?

— Изключих лаптопа си. — Хоуп се засмя, отпи голяма глътка вода. — И бездруго вече бях полузаспала. След като се бях сгушила в леглото, се случи нещо странно.

— Още по-странно ли?

— Чух вратата на отсрещната стая да се отваря и затваря. Стори ми се като послание от нея. Тя ще остане там, за да остана аз насаме.

Оцених жеста. Ето, виж как стои. — Хоуп закопча гривната на китката на приятелката си.

— Трябва да се опитаме да разберем кой е Били. — Лампите примигнаха, после отново, след което сякаш светнаха малко по-ярко. — О, мисля, че идеята ѝ допада.

— Нямах време досега. След като мине откриването и влезем в обичаен ритъм, мога да проуча нещата. Ще го направя.

— Ще спомена за това и на Оуен. Двамата с него непременно ще откриете нещо. Хубава е. — Ейвъри завъртя китката си. — Благодаря. Трябва да тръгвам. Казах му, че ще отида към пет и половина, за да му помогна с подготовката и подреждането.

— Ти си образцова приятелка.

— Още не. — Но Ейвъри се засмя. — Може и да съм догодина. — Въпреки това се поколеба, докато Хоуп я изпращаше навън. — Сигурна ли си, че си добре тук сама?

— Очевидно не съм сама. — Хоуп се озърна към лампите, които грееха зад тях. — И нямам нищо против.

— Винаги, когато поискаш, мога да остана...

— Просто искаш да се насладиш на лукса.

— Това си е сериозно предимство, но наистина, Хоуп. По всяко време.

— Знам. — Хоуп подаде палтото на Ейвъри. — Върви. Бъди добра приятелка.

— Ще направя опит.

Оуен се загледа в списъка за подготовката на партито, който бе окачил в кухнята си, и избра музиката. Беше готов с нея. Както и с огъня в камината, пазаруването и почистването. Беше подготвил стаята за забавления и игри за онези, които щяха да се насочат натам, както и няколко газови печки за навън за онези, които щяха да излязат на въздух.

Сега трябваше само да подреди храната, бара с напитките, да поднесе хапките, да домъкне торбите с лед, които бе складираше във фризера, и да изсипе леда в големите кофи за бира и за безалкохолно, както и... и още, и още.

Какво си бе въобразявал?

О, да, спомни си той. Ейвъри. Тогава мислеше само за нея.

Сега трябваше да готви — да бърка и смесва, да кълца и реже и да подрежда.

Най-добре да се хваща на работа.

Настройвайки се психически, той подреди нужните продукти, кухненски уреди, купи, табли. В мига, в който се обърна да прегледа менюто си, чу входната врата да се отваря. Ейвъри извика за поздрав и той се усмихна.

Личната му кавалерия, помисли си той и тръгна да я посрещне.

— Господи, Ейвъри, дай да взема това.

Грабна огромния съд от неръждаема стомана, който бе понесла.

— Тежи почти колкото теб.

— Хората харесват моите кюфтенца, затова направих много. Трябва само да изтичам и да си взема багажа от колата.

— Аз ще го донеса. Свали си палтото — предложи ѝ той, докато оставяше кюфтенцата на печката. — Сипи си чаша вино.

— Добре. Чантата е на задната седалка.

— Веднага се връщам.

— Къщата изглежда чудесно — викна тя след него. Но това винаги беше така.

Спретната и подредена, естествено, но удобна и просторна. Приглушени цветове, отбеляза тя, докато влизаше навътре. Тя би предпочела по-наситени тонове, но на него тези му подхождаха.

Много харесваше кухнята му. Оуен може и да не готвеше често — доколкото ѝ бе известно — но това не бе го спряло да осигури красиво и функционално място за целта.

Тъмни кухненски шкафове и стени в бледозелен тревист оттенък — който тя би потъмнила до зелен домати, отбеляза мислено, за повече енергия.

Дървена ламперия около големите прозорци и стъклените врати на преддверието, водещо към вътрешния двор. Каменносиви плотове — абсолютно разчистени, естествено — и лъскави бели кухненски уреди.

Прочете списъците, които бе окачил в кухнята, докато си сваляше палтото, и се разсмя. Идеята за партито може и да бе спонтанна, но подготовката му за него съвсем не бе такава.

Тъй като знаеше, че не е добре да метне палтото и шала си на някоя от високите табуретки в кухнята, Ейвъри ги занесе до сервизното помещение и ги окачи на кукичка до палтото му. Отбеляза, че дори и тук бе по-разтребено, от колкото в нейната спалня.

Излезе оттам, отвори килера в съседство и взе една готварска престилка, окачена на кукичка на стената. С престилката в ръка, тя включи котлона под съда с кюфтенцата, остави го на ниска степен.

— Оставих багажа ти на горния етаж, така че, ако ти трябва...

Когато тя се извърна от печката, думите — както и сигурно поне половината му интелигентност — излетяха от главата му.

— Какво? — Тя мигновено сведе поглед надолу. — Не съм се покапала с нещо, нали?

— А-хм. Просто... Изглеждаш... Изглеждаш — успя само да каже той и лицето ѝ се проясни в доволна усмивка.

— Толкова добре?

— Аз... — Може би не само половината му интелигентност. — Да. О, да.

— Нова е — роклята. Хоуп ми помага да попълня гардероба си и да опразня банковата си сметка.

— Струва си. Бях забравил за краката ти.

— Какво?

— Не че ги имаш, но че са... такива.

— Мисля, че току-що ме накара да заобичам тази година, точно в края ѝ. — Използва същите тези крака, за да отиде до него, и въпреки високите токчета пак се наложи да се надигне лекичко, за да слее устни с неговите. — Благодаря.

— По всяко време.

Той ухаеше чудесно. На вкус беше чудесен. Изглеждаше страхотно.

Докато идеята бавно се оформяше в главата ѝ, тя остана на място, само склочи ръце на тила му.

— Доста голям списък си направил, Оуен.

— Списък? О, да, списъкът. Доста работа ми се струпа през изминалите няколко дни. Не можах да свърша всичко, което бях планирал.

— И все пак е доста. Хрумна ми нещо. Имаме около два-три часа, може би малко повече, преди да почнат да идват гостите. А

двамата с теб се подложихме на известно напрежение един друг. Да чакаме да свърши партито, когато и да е това, за да посрещнем подобаващо новата година, така да се каже.

Ръцете му нежно обвиха талията ѝ.

— Мога да сложа бележки. Че партито се отменя.

— Доста крайно — а и половината въпреки това ще затропат на вратата. Ами ако се възползваме от времето, което имаме сега? Бихме могли да се качим горе и... да изпратим старата година. Така няма да сме под напрежение на партито.

— Отлична идея. Не искам да прибързвам с това — с теб. С нас.

— Мисля, че ще намерим приемлив и за двамата ритъм. Даже може да го включиш в списъка си.

Той се ухили, после сведе глава към нея.

— Ейвъри.

Целувката му започна бавно и нежно, като приятно спускане по склона, което постепенно набираше скорост.

Доста приемлив ритъм, помисли си тя и добави леко ускорение от своя страна.

Задната врата се отвори с трясък. Глупчо изтича навътре, следван по петите от Райдър.

— Нося ти огромното парче шунка. Ако имате намерение да се търкаляте по пода, мога просто да я оставя, да си взема бира и да си тръгна.

— Господи, Рай.

— Съжалявам. — Но широката му усмивка опровергаваше думите му. — Действах по заповед на мама. Да мина през тях, да взема шунката и да я донеса тук, където тя предполага, че си зает да наваксваш изгубеното време, а не че се натискаш с нашата секси Червенокоска. Адски си секси, миличка — заяви той на Ейвъри.

— Така си е — съгласи се тя и му се ухили в отговор.

— Заповедта включваше и да нарежа шунката, ако имаш нужда от помощ. След като ясно виждам колко си зает да наваксваш с нежностите — добави той, докато ги заобикаляше, за да стигне до бирата, — сигурно нямаш нужда от моята помощ точно за тази точка от списъка.

Отвори си бирата с помощта на монтираната на стената отварачка за бутилки и огледа внимателно Ейвъри.

— Определено си секси, Червенокоске. Ако се каниш да й разкъсваш дрехите, братле, поне я качи горе.

— По дяволите — беше коментарът на Оуен.

— Мисля, че моментът отмина. — Ейвъри потупа Оуен по ръката, после си сложи готварската престилка.

— Съжалявам — повтори Райдър. — Заповеди.

— Сигурно е за добро. Списъкът е дълъг — добави Ейвъри, когато Оуен само я изгледа. — А сега разполагаш с още един чифт ръце, защото предвид обстоятелствата, и Райдър ще се включи. И още как.

— Пак заповеди. Но добре. — Той остави бутилката с бира и се наведе към Ейвъри. — Миришеш хубаво. На екзотични плодове и... орлови нокти.

— Нар. Орлови нокти. — Тя подуши ръката си. — Сигурно ми е предала част от нейното ухание. Как го прави? Елизабет. Изтичах да видя Хоуп, преди да дойда тук, и Елизабет се отби да каже здрасти или може би да ми честити новата година.

— Видяла си я — възкликна Оуен.

— Не, което е дразнещо, но и донякъде си е облекчение. Не съм съвсем сигурна. — Взе една дървена лъжица, вдигна капака на съда с кюфтенцата и леко ги разбърка. — Усетих уханието, а после, докато с Хоуп говорехме как вие двамата трябва да проучите кой е този Били, когато тя чака, тя накара лампите да примигнат няколко пъти, после засили блясъка им. И двете схванахме това като намек, че тя наистина иска да намерите Били.

— Няма проблем. Просто ще напиша в Гугъл „Били, приятелят на мъртвата Елизабет“ и ще го намеря.

— Двамата с Хоуп ще измислите начин. — Ейвъри вдигна вежди, забелязала намръщването на Райдър. — Какво?

— Как понася това управителката?

— Хоуп не се стряска лесно. Или изобщо. Бих пийнала чаша вино — обърна се тя към Оуен.

— Виждал съм я стресната — измърмори Райдър.

— Онзи път, когато Оуен видя Елизабет в огледалото ли? Бих казала, че Хоуп беше слисана за момент. Слисана — повтори тя, защото хареса думата.

Райдър си мислеше за първия път, в който бе видял Хоуп Бомон, когато майка му бе довела тогава кандидат управителката на горния етаж, където той работеше. И как тя бе станала бледа като платно и с изцъклен поглед, вторачена в него, сякаш е видяла призрак.

Но само сви рамене.

— Все едно.

— Прекарала е нощта в „Елизабет и Дарси“, имала кратка среща и понеже е безкрайно практичен човек, легнала да спи. Такава си е Хоуп. Добре, аз ще приготвя сос със спанак и артишок, пълнените гъби и... Кифлички с кренвирши? Наистина ли?

Оуен вдигна рамене.

— Хората ги харесват.

— Така е. Оуен, ти иди да подредиш бара, а Рай да се заеме с рязането на шунката.

При споменаването на думата „шунка“ Глупчо размаха опашка.

— Защо не го прави, докато говоря за спанак или гъби? — зачуди се Ейвъри.

— Единствените зеленчуци, които хапва, са пържени картофки — осведоми я Райдър. — Много е капризен.

Ейвъри само изсумтя, после се хвана на работа.

Сигурно е за добро. Оуен си повтаряше думите на Ейвъри, докато подреждаше на бара чаши, бутилки, пълнеше с лед кофите. Никога нямаше да успее да подготви всичко, ако двамата бяха... изпратили старата година. Най-добре да се придържа към първоначалния план, особено след като нямаше голям избор, докато Райдър режеше шунката, а Глупчо седеше в краката му и го гледаше с обожание и надежда.

Докато приключи с бара и кофите с лед, тя бе подредила измити зеленчуци, дъска за рязане, ножче за белене и голям нож за него.

— Белиш, режеш, кълцаш — нареди тя. — Имаш всички нужни продукти, затова ще добавя към менюто ти и салата с макарони. Въглехидратите са полезно нещо, особено когато всички ще пият. Включително и аз.

Вдигна чашата си с вино, за да демонстрира.

Топлината от печката бе накарала бузите ѝ да порозовеят, а в сините ѝ очи танцуваха весели искрици.

Хрумна му, че и преди я е виждал така, точно тук, в кухнята си, докато му помага за някое парти и се смее с единия или и двамата му братя наблизно.

Но не бе я виждал *точно* така — като жената, която желаше. И която го желаше.

Нима онази единствена целувка, непланирана, импулсивна, бе променила тона и посоката, в която двамата се движеха? Или винаги е имало нещо помежду им, което просто е чакало началната искра?

Видя как погледът ѝ се променя, веселото ѝ изражение премина в сериозно, докато се приближаваше към нея, забеляза как устните ѝ се извиват, когато я притегли към себе си за целувка. Бавна, дълга и нежна.

— Няма нужда да си наемате стая — подхвърли Райдър, докато си миеше ръцете на мивката. — Имате достатъчно такива на горния етаж.

— Тази също е моя. Не трябва ли да тръгваш, за да доведеш приятелката си?

— Сам съм. Казах ти, че не мога да понеса кикота.

— Отменил си среща за новогодишната нощ? — възкликна Ейвъри.

— Спасявам човешки живот. Ако аз не я удуша до края на вечерта, някой друг ще го направи. Реших, че ако поканя някоя друга, фактът, че партито е новогодишно, ще придаде прекалено голямо значение на цялата история. Не съм в настроение за нещо сериозно, затова съм сам.

Ейвъри измъкна още един нож.

— Режеш и кълцаш — нареди тя на Райдър. — И не се преструвай, че не знаеш как.

Тя се обърна отново към печката, но хвърли блеснал поглед през рамо към Оуен.

Никога дотогава не бе искал някое парти да приключи, преди да е почнало.

И все пак — биваше си го. Много хора, много храна, групичките се бяха разположили из цялата къща и дори отвън на двора.

В един момент някой увеличи музиката и беше време за танци.

Оуен разговаряше с гостите си, проверяваше дали има достатъчно лед, храна, напитки, допълваше таблите, позабавлява се с няколко от приятелите си в залата с игри. И целуна майка си, когато я завари да изплаква празна табла на мивката в кухнята.

— Няма нужда да го правиш.

— Ако не съм аз, тогава ти ще го направиш, а партито е твое. И е хубаво.

Той взе таблата от ръцете ѝ, остави я настрани.

— Щом е толкова хубаво, защо не танцуваш с мен?

— Ами... — Тя примигна няколко пъти, оправи косата си. — Чаках да ме поканиш.

Оуен я изведе от кухнята.

Ейвъри се засмя, когато ги забеляза. Харесваше ѝ как се прегръщаха и танцуваха. По средата на танца Райдър се намеси и ги раздели.

— Открадна ти дамата — обърна се Ейвъри към Оуен, когато той отиде до нея.

— Няма проблем. Имам си резервна.

Грабна чашата от ръката ѝ, остави я настрани и я издърпа сред танцуващите двойки.

— Танцуваш добре.

— И преди сме танцували — напomini ѝ той.

— Винаги си бил умел на дансинга.

— Има някои движения, които още не съм ти показал.

— Така ли?

Придърпа я по-близо.

— По-късно.

Тази единствена думичка предизвика разтърсваща тръпка в цялото ѝ тяло.

— По-късно. Почти полунощ е.

— Слава богу.

Тя се засмя, отметна коса.

— Няма ли да отвориш още шампанско?

— Да, след минутка. Искам да те целуна в полунощ, така че стой наблизо.

— Можеш да разчиташ на това.

Тя допълни няколко табли и купи с храна, докато той отваряше още бутилки шампанско и последните минути от годината бързо се изнизваха. Останалите в залата с игри гости, както и тези, които бяха излезли навън, се върнаха и вътре стана доста шумно.

Оуен улови дланите ѝ, докато отброяваха последните секунди — десет, девет, осем. Тя се обърна към него, надигна се на пръсти — седем, шест, пет. Ръцете му се обвиха около нея — четири, три, две.

— Честита Нова година, Ейвъри.

Устните му срещнаха нейните, когато се разнесоха възторжените викове и новата година настъпи.

Докато Ейвъри се надигаше на пръсти, Хоуп се измъкна тихичко към кухнята. Мислеше да отвори още някоя и друга бутилка, да си спести гледката, докато двойките в съседната стая се целуваха в чест на новата година.

Беше заета с тапата на една бутилка, докато веселящите се гости отброяваха на висок глас.

И Райдър влезе при нея.

Тя спря. Той — също.

— Тъкмо отварях една бутилка — подхвана тя.

— Виждам.

Викове „Честита Нова година!“ изригнаха наблизко и ги заглушиха.

— Е — обади се тя. — Честита Нова година.

— Да. Честита Нова година. — Той вдигна вежди, когато тя понечи да му подаде ръка. — Наистина ли? Отново сърдечно ръкостискане? — Той поклати глава, пристъпи към нея. — Да го направим както трябва.

Сложи длани на талията ѝ, отново повдигна вежди, зачака.

— Добре. — С леко свиване на раменете тя сложи ръце на плещите му.

Съвсем небрежно — важеше и за двамата — докоснаха устни.

Пръстите ѝ се забиха в раменете му, ръката му обви талията ѝ. Нещо се прекърши, избухна като светкавица при това обикновено докосване и я остави без дъх.

Той се дръпна рязко, отстъпи крачка назад — както и тя. Един дълъг миг и двамата останаха вторачени един в друг.

— Добре — отрони той.

— Да, добре.

Той кимна, излезе от стаята.

Тя издиша въздуха, който едва бе успяла да си поеме, и взе отворената бутилка, макар ръката ѝ съвсем да не бе толкова стабилна, колкото ѝ се щеше.

И това, помисли си тя, бе много глупав начин да се започне новата година.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар да посрещнаха новата година в полунощ, приближаваше три сутринта, когато Оуен изпрати последните закъснели гости.

Затвори вратата и се обърна към Ейвъри.

— Няма някой припаднал някъде, нали? Това бяха последните, нали?

Тя му направи знак да изчака, надникна през прозореца и видя как фаровете на колата примигнаха и се изгубиха далеч по пътя.

— И така, казахме лека нощ на последния шофьор и поверените му пътници. Мисля, че теренът е чист. Пфу — добави тя, докато се отдръпваше от прозореца. — Доказателство, че едно парти е добро, е, когато хората не искат да си тръгват. Кое то е и недостатъкът му.

— Значи, спокойно можем да кажем, че е било добро. Планирано и подготвено, само за малко повече от една седмица.

— Не си въобразявай, че това те прави мистър Спонтанност, но браво на теб.

— Ти пригответи по-голямата част от храната.

— Вярно. — Тя се пресегна и сама се тупна леко по гърба. — И така. Искаш ли да пийнем кафе — има останало — и да анализираме подробно партито?

— Да. По време на закуската.

Тя му се ухили.

— И аз така си мислех.

Той протегна ръка, улови нейната и двамата заедно обиколиха къщата, гасейки лампите по пътя си.

— Не ми се струва странно — реши той.

— Още не.

Хванати за ръце, тръгнаха нагоре по стълбите.

— Както и да е, вече съм те виждал гола.

— Когато бях на пет. И не се брои.

— Всъщност по-скоро беше на тринайсет. Да, точно тогава.

Тя спря на прага на спалнята.

— И как точно си ме видял гола, когато бях на тринайсет?

— Помниш ли онова лято, когато всички заедно наехме една къща в Пенсилвания за две седмици? В Лоръл Хайлендс, на брега на езерото.

— Да. — Лятото, когато майка ѝ си бе отишла. Много добре помнеше.

— Ти няколко пъти се измъкна от къщата, за да се гмуркаш гола в езерото посред нощ.

— Аз... така беше. Шпионирал ли си ме?

— Не съм виновен, че случайно седях до прозореца и гледах звездите през онзи малък телескоп, точно когато ти реши да се правиш на русалка.

— Телескоп?

— Да. Вземах на Рай и Бек по долар на минута, за да гледат през него. — Това вече бе скъп спомен. — Май си спомням, че изкарах двайсет и осем долара.

— Таксувал си ги на минута, за да можете всички да ме шпионирате.

— „Шпионирам“ е много силна дума. Да кажем, че наблюдавахме.

— Много предприемчиво.

— Имам усет за бизнеса. Освен това беше хубаво. Лунната светлина, водата. Косата ти беше дълга тогава. — Той прокара пръсти в косата ѝ. — Какъв е този цвят?

— Огненочервено, но не сменяй темата.

— Беше романтично, макар да не го съзнавах тогава. По онова време просто бях възхитен, че виждам голо момиче. Така е с тийнейджърите.

Мислите ѝ се зареяха в миналото, към онова горещо и спокойно време край езерото.

— Ти ми купи сладолед през онази седмица. Два пъти.

— Може би съм се чувствал леко виновен и съм сметнал, че заслужавах част от печалбата.

— А аз си мислех, че малко си падаш по мен.

— Така беше. Видях те гола. Дори си мислех да те поканя на кино.

— Не е вярно. Наистина ли?

— После ти започна да приказваш за Джейсън Уексъл — помниш ли го? — и как ще излезете с него на пица, когато се върнем. И аз се отказах.

Тя си спомни, че тогава бе смятала Джейсън Уексъл за привлекателен, макар сега да не можеше точно да си спомни лицето му.

— Наистина излязох на пица с Джейсън и около петнайсет други деца. Беше нечий рожден ден. Даже не помня чий. Нарочно го изкарах да прилича на среща, защото така правят тийнейджърките.

— Пропуснатата възможност.

— Досега.

— Досега. — Обхвана лицето ѝ с длани, докосна с устни нейните.

Бавно и спокойно, не импулсивно или прибързано, както би могло да се случи по всяко друго време помежду им. Отпусната, тя се отдаде на целувката без притеснение, без съмнения. Когато ръцете му се спуснаха надолу, върху раменете ѝ, отстрани на гърдите ѝ, тръпката нарасна и запулсира мощно и уверено.

Като в някакъв танц, двамата се завъртяха към леглото.

— Много искам пак да те видя гола.

Устните ѝ се извиха в усмивка, докато го целуваше.

— Ще ти струва двайсет и осем долара.

Усети как гърленият му смях се надига, докато бавно смъкваше ципа на гърба ѝ.

— Струва си до последното пени.

— Постарай се да е така — каза тя и се измъкна от роклята си.

Прекрачи я, вдигна я и я метна към един стол.

Той дори не забеляза как се плъзна от облегалката на пода.

— Мисля, че сърцето ми току-що спря. Виж се само.

Той стоеше и в този миг я гледаше така, сякаш никога досега не я е виждал, каза си Ейвъри. После погледът му срещна нейния и отново усетиха онова внезапно щракване, онази връзка, разпознаването, преди той отново да я притегли към себе си.

И усещането за ръцете му върху кожата ѝ, горещи върху горещото ѝ тяло, предизвикваше все нови и нови тръпки.

Тя вдигна ръце и се зае да разкопчава ризата му, докато устните им бяха слети.

Това беше Оуен, висок и прекрасен. Усещаше ударите на сърцето му, което препускаше под пръстите ѝ, под дланите ѝ. Нейният Оуен, защото в известен смисъл той винаги щеше да си остане такъв, а сега сърцето му биеше под ръцете ѝ.

Това беше ново.

Той приседна на леглото с нея, с Ейвъри — дребничката, гъвкава Ейвъри. С ярката коса, ясните очи, гладката кожа, грейнала като лунни лъчи. Усещанията го заливаха едно след друго — уханието ѝ, вкусът ѝ, шумоленето на чаршафите, докато тя се движеше под него. Всичко в нея бе толкова познато и все пак някак неочаквано.

Сплете пръсти с нейните, притисна лице към гърдите ѝ. Меки, уханни, нежни.

Леко стенание се изтръгна от гърлото ѝ и тя се изви към него — съгласие и подкана. Устните му погалиха заоблените форми над ръба на дантелата, после езикът му се прокрадна под нея и пръстите ѝ стиснаха здраво неговите.

Той се надигна върху нея, прикова тялото ѝ със своето и тя отново се изви към него, докато я целуваше, докато се опиваше от вкуса ѝ и пръстите ѝ бавно се отпуснаха в ръцете му.

Пусна дланите ѝ, за да погали тялото ѝ, голата ѝ кожа, коприната и дантелата, заплепен от изненадващите открития, от всяка новост.

Леко гризна шията ѝ, когато разкопча сутиена ѝ, и отново сплете пръсти с нейните, докато свеждаше устни към гърдата ѝ.

Старателен. Не се изненада, че той е толкова внимателен към всичко, с устни и ръце, които галеха и се плъзгаха по кожата ѝ. Разпалваше цялото ѝ тяло с това бавно и концентрирано внимание върху всеки детайл, с безкрайното търпение, което беше толкова типично за него.

Кръвта ѝ кипеше, пулсът ѝ сякаш препускаше диво, докато той подклаждаше мъчително нежното удоволствие. Дишането ѝ се накъса и тя се остави на устрема, отвори сетивата си, докато вече нямаше граници, нямаше пречки.

Само Оуен.

Тя го изпълваше целия, обгръщаше го с цялата си същност, с всичко, което предлагаше. Сякаш нямаше граници, помисли си той, енергията ѝ, мигновеният ѝ отклик, настойчивият копнеж. Всичко в нея бе толкова неочаквано и ново, и все пак прекрасно и познато.

За миг остана без дъх, после простена гърлено, когато той се плъзна в нея и на свой ред я изпълни.

Отново му се стори, че сърцето му спира — за един зашеметяващ и бездиханен миг. Прегръщаше я, загледан в нея в някаква почуда.

Тя се надигна, обви ръце около врата му, краката ѝ се озоваха около кръста му. Главата ѝ се отметна назад, а неговата се отпусна върху рамото ѝ.

Бавният и спокоен ритъм бе дотук. Сега тя се раздвижи, бърза като куршум и ослепителна като светкавица, откъсна го от този миг на почуда и го запрати към удоволствието и изгарящата нужда, към страстта.

Тя отхвърли напълно разума, безразсъдна и нетърпелива, за да го притисне към себе си, вземайки толкова страстно, колкото и даваше. Отчайващо близо до ръба, тя се изви към него, докато възбудата я подлудяваше, и най-сетне, най-сетне бе разтърсена от кулминацията.

Двамата направо се строполиха безсилни в леглото. Проснати един върху друг, не можеха да си поемат въздух.

— Защо — успя да отрони той, после се съсредоточи върху усилието да си поеме дъх.

— Защо ли?

Със затворени очи той само вдигна пръст, за да покаже, че му е нужна още минутка.

— Защо — повтори той, — не сме го правили досега?

— Адски добър въпрос. И двамата сме много добри.

— Слава на Бога.

Тя се засмя на пресекулки и го потупа по задника.

— Знаех си, че ще си добър в леглото. Ти се грижиш за всяка подробност. И много благодаря, че не пропусна нито един детайл.

— Удоволствието е мое и много благодаря на свой ред. Между другото, имаш татуировка на цвете на дупето си.

— Не е просто цвете. Магарешки бодил — традиционен шотландски символ. Показва колко се гордея с произхода си — увери го тя. — А е на дупето ми, защото само така можех да съм сигурна, че баща ми няма да го види и да откачи.

— Много хитро. Харесва ми.

Тя измърка доволно и затвори очи.

— Би трябвало да съм изтощена.

— Не си ли? Значи, не съм си свършил работата.

— О, свърши я. Имах предвид, че сигурно приближава четири часът след наистина дълъг ден. Би трябвало да съм останала без сили. Вместо това се чувствам добре, отпусната и сънена.

Той се премести, за да я гушне, дръпна завивката върху им.

— Не сме на работа утре.

— Никаква работа. — Почти опряла нос в неговия, тя се ухили.
— Отново да благодарим на Господ.

— Защо не подремнем малко, да речем, а после можем да проверим дали не сме пропуснали нещо първия път?

— Напълно подкрепям идеята. — Тя се сгуши още по-близо до него, отвори за миг очи и го погледна. — Честита Нова година.

— Честита Нова година.

Затвори отново очи и усети как се унася. Последната ѝ мисъл бе, че приятелят ѝ сега е неин любовник. И е щастлива.

Оуен разбра какво значеше тишината, усещането, че си обвит отвсякъде в памук.

Отвори очи, примигна, за да ги проясни, и се загледа в снега, който падаше на парцали отвън. Трябваше да извади снегорина, помисли си той — но по-късно. Претърколи се с намерението да събуди Ейвъри по начин, който се надяваше да ѝ хареса, но откри, че леглото е празно.

Къде, по дяволите, беше тя?

Надигна се от леглото, надникна в отворената баня. Забеляза четката ѝ за зъби на мивката си, замисли се над това, докато отиваше към шкафа за чифт памучни панталони.

Надуши кафе — и, о, боже, бекон — докато слизаше по стълбите.

От телевизора в кухнята звучеше бодра маршова музика, снегът покриваше вътрешния двор отвъд прозорците. А Ейвъри стоеше до плота и режеше чушки.

Беше с бяла готварска престилка върху кариран син халат, косата ѝ бе прихванат назад, краката ѝ бяха боси. Спомни си как бе изглеждала предната вечер в секси роклята, а по-късно и по още по-секси бельото. Но осъзна, че най-често си я е представял точно така — с готварска престилка в кухнята.

— Какво има за закуска?

Тя вдигна очи, погледна го, усмихна се.

— Буден си.

— Почти. Ти защо си будна?

— Защото приближава единайсет, вали сняг и умирам от глад.

— Единайсет? — Намръщи се към часовника на печката.

— Не помня кога за последно съм спал до толкова късно. Предполагам, че няма проблем. — Махна с ръка към снега. — Днес не сме на училище.

— Ура.

Той се приближи към нея, завъртя я с гръб към плота, притегли я за целувка.

— Добро утро.

— Добро утро. — Тя се облегна за миг върху гърдите му. — Толкова е тихо. В града, дори и когато е тихо, пак има разни шумове. Но тук, с всичкия този сняг, все едно целият свят е замръзнал.

Той отново я завъртя, така че и двамата се озоваха с лице срещу прозорците.

— Погледни.

В падащия сняг, на едно малко възвишение отвъд натежалите от сняг дървета, три сърни се прокрадваха тихи като привидения.

— О, толкова са красиви. Сигурно непрекъснато виждаш сърни наоколо.

— Доста често.

— Момчетата ще са на седмото небе, когато всички се преместят в новата къща. На вас много ви харесваше. Помня как ти и братята ти лудеехте из гората като деца.

— Хубави времена бяха. — Наведе се и целуна тила ѝ.

— Както и сега. Какво правиш тук?

— Имаш останали разни неща от партито. Ще го наречем домашен омлет.

— Звучи чудесно. Нямаше нужда.

— Храна, кухня. — Тя разпери ръце. — Не мога да се сдържа да не готвя. Имаш прекрасни домакински уреди, а знам, че много рядко ги използваш.

— Но са на разположение, ако ми се прииска.

— Вярно е. Мога да сложа всичко това в една тенджера — хората никога не изяждат толкова зеленчукови хапки, колкото си очаквал. Няма смисъл да ги хабим. Мога да направя супа.

— Снежен ден, домашно приготвена супа. — Това означаваше ли, че тя има намерение да остане още малко? — Кой може да спори с това? — Отиде да си сипе кафе. — Трябва да изляза и да разчистя снега след малко.

— Предполагам, че трябва, но е жалко. Хубаво е да си затрупан от снега на топличко. Е, човек, който се кани да разчиства сняг, има нужда от солидна закуска.

Докато тя готвеше, той прибираше разни съдове и се наслаждаваше на приятната атмосфера.

— Е, да минем към разбора на партито — подхвана тя.

— Чу ли за Джим и Карън?

— Разбрах, че Джим е в Питсбърг, а Карън не искала да дойде без него.

— Не говориш с правилните хора. — Ейвъри прегъна омлета надве. — Джим е в Питсбърг при майка си, защото Карън го е изгонила.

— Какво? Защо?

— Защото е разбрала, че Джим има връзка с майката на приятеля на най-големия им син.

— Джим? Стига, не може да е вярно.

— Да, отвратително е и според моите източници продължава от две години. — Сложи омлета в две чинии, добави бекон, препечени филийки, подаде едната на Оуен.

— Но те... бяха толкова близки.

— Ами. — Ейвъри взе своята чиния и седна до него на кухненския барплот. — Тя идва в пицарията с децата и по-често е без него, а и я видях в магазина на Сам преди Коледа, докато зареждах с продукти. Стори ми се стресирана и едва разменихме няколко думи. Тогава сметнах, че просто се дължи на напрежението на всяка майка на три деца в последните дни преди празниците, но сега... Намерила е бикините на другата жена в леглото си.

— О, господи. Това е не само нередно, грубо, жестоко, но и глупаво.

— Възможно е мръсницата (любовницата) — която вече се е разделила със съпруга си — да ги е оставила нарочно. Все едно, това е била последната капка. Изритала го е от къщи и вече си е наела адвокат.

— Бих казал браво на нея, но не ми се струва подходящо в случая. Трудно ми е да го повярвам за Джим. Двамата са женени от колко, близо десет години?

— Горедолу, предполагам, но през последните поне две от тях той е кръшкал. Няма извинение за това. Ако не си щастлив в брака си, или го оправяш, или го прекратяваш. Освен това, след като е в Питсбърг при майка си, явно няма сериозни намерения към мръсницата.

Озадачен от логиката ѝ, той взе препечената филийка, която тя му бе намазала с масло.

— Защо мислиш така?

— Защото, ако беше сериозен, щеше да остане при мръсницата. И без това вече е разрушил семейството си, съсипал брака и репутацията си, да не говорим колко много ще нарани всичко това децата им. И само заради някаква непозната. Надявам се да го обере до шушка. Няма ли да кажеш нещо? — обади се тя след моментно мълчание.

— Мисля, че човек никога не знае какво става между двама души или вътре в семейството, но да, според това, което си чула, явно обирането до шушка е съвсем заслужено. Джим ми е симпатичен. Само преди няколко седмици ми се обади за ремонт на голямата баня в дома им. Трябваше да ида да погледна след празниците.

Ейвъри размаха парченце бекон.

— Планира ремонт на банята и прави секс с мръсницата в леглото на жена си. Не е сериозен по отношение на другата, няма никакво уважение към жена си и семейството си.

— Никакво уважение, съгласен съм. Но може другата жена да не е мръсница.

— Моля те. — Тя хапна от омлета си. — Тя още е била омъжена, когато се е хванала с Джим, а и моите източници ми споделиха, че Джим не е бил първият ѝ любовник.

— Как знаят такива неща другите? И коя е тя изобщо?

— Не я познавам. Явно живее в Шарпсбърг, работи за някаква застрахователна компания. Има странно име — и не искам да чувам остроумни забележки за моето — добави тя. — Хармъни, което не ми се струва удачно.

— О!

— О?

— Знам една Хармъни, която работи за нашата застрахователна компания. Омлетът е страхотен.

— Аха!

— Аха?

— Сменяш темата, наместваш се на стола си. — Вперила очи в него, тя размаха пръст под носа му. — Сигурни признаци на вина или отбягване на въпроса. Излизал си с нея?

— Не! Тя е омъжена — или е била омъжена. И освен това не е мой тип. Да кажем, че съм разговарял с нея и сме общували заради застраховките. И може да е имало сексуален подтекст.

— Мръсница. — Ейвъри вдигна ръка и имитира отбелязване на точка на въображаема дъска. — Мога да ги разпознавам.

— Ще кажа само, че първите намеци за подтекст бяха направени, докато още носеше брачна халка.

— Мръсница! Как изглежда? Кажи ми с подробности.

— Не знам точно. Руса.

— Изрусена.

Той огледа с удоволствие разрошената ѝ, небрежно прихваната назад коса.

— Принуден съм да изтъкна, че точно ти нямаш основание да осъждаш някого, задето си е сменил цвета на косата.

— Имаш право. И все пак. Хубава ли е?

— Предполагам. Не е мой тип — повтори той. — Тя е... „показна“ може би е най-доброто описание. Добра е в работата си, доколкото ме засяга. Само това ме е интересувало — интересува, искам да кажа. Кога е станало това с изгонването?

— В деня след Коледа. Карън научила седмицата преди това, но му позволила да остане, за да прекарат децата още една семейна Коледа. Защо?

— Преди няколко дни трябваше да се отбия до застрахователната агенция да подпиша разни документи. И, ами, имаше нови намеци.

Ясните ѝ сини очи потъмняха.

— Мръсница — долна мръсница без капчица съвест. Допринесла е за разрушаването на едно семейство, а вече си търси нов наивник. Както е направила майка ми.

Той не каза нищо, само постави длан върху ръката ѝ.

— Сигурно затова не проявявам никаква търпимост към мръсниците и изневерите. — Ейвъри сви рамене, стана и отиде с чашите им за кафе до кафемашината. — В допълнение към фиаското на Карън и Джим разбра ли, че Бет и Гарет ще се женят?

— Да, тя показваше годежния си пръстен на всички снощи. И двамата изглеждат щастливи.

— Така е, а Бет сияе още повече, защото е бременна във втория месец.

— Какво? Как съм пропуснал това?

— Като прекарваш прекалено много време в мотаене с мъжете, които не си разменят клюки. Двамата се радват за бебето. Вече почти две години са заедно и изглежда, фактът, че ще стават трима, ги е подтикнал да узаконят връзката си. Подхвърлих на Бет, че биха могли да се оженят в хотела.

— В хотела.

— Клеър и Бекет ще се оженят там напролет. Това може да е нещо като първа репетиция. Искат малко тържество, и то скоро. Дори обмисляли идеята просто да подпишат в кметството, но това докарало до сълзи майките и на двамата — добави тя, когато се върна с още кафе в чашите. — Когато ѝ предложих хотела, Бет доста се развълнува. Не знаеше, че и това е вариант.

— Нито пък аз.

— От вас зависи, разбира се, но Хоуп е навита. Аз мога да осигуря храната, никакъв проблем. „Маунтинсайд“ ще се погрижат за цветята. Ще поканят само най-близките приятели и роднини. Може би около дваисет и пет — трийсет души. Вече имате резервации за деня на Свети Валентин, но следващият уикенд засега ви е свободен.

— Другия месец ли? — Наложил да преглътне набързо кафето си. — Много е скоро.

— Както отбелязах снощи, едно спонтанно — полуспонтанно — парти не те прави мистър Спонтанност. Спокойно. Ти не трябва да правиш нищо. Бет иска да си облече хубава рокля, преди да почне да ѝ

личи, затова не искат да чакат. Вече са мислили да отседнат в хотела за първата си брачна нощ, така че просто ще получат пакетна услуга.

— Колко ще им струва да ползват хотела като сватбен салон?

Тя му се усмихна.

— Ти и Хоуп ще го измислите. Аз вероятно бих им направила отстъпка, тъй като е първо подобно събитие и така нататък. Ако си изиграете правилно картите, гостите на сватбата ще резервират всички стаи в хотела за нощта преди, и тази след сватбата.

Това беше добра бизнес възможност, каза си той. Ейвъри разбираше от бизнес.

— Ще говоря с Хоуп утре. Мозъкът ти не спира да работи, Ейвъри.

— Знам. Точно сега си мисля, че трябва да приключим с кафето. Ти излез да разчистиш снега от пътя, докато аз разтребя наоколо. После ще ми платиш за услугите ми, като ме заведеш в леглото.

— Тоест при всички случаи печеля.

— Неуморният ми мозък твърди, че и двамата печелим.

Може и да обичаше да рине сняг, но веднага щом приключи със собствената си алея — вероятно не с обичайното старание — Оуен се запъти към дома на Райдър. Отбеляза, че брат му вече е разчистил пътека за Глупчо. Браво на него.

Паркира джипа си и скочи навън. Изтупа грубо снега от ботушите си и прекрачи прага на къщата.

— Хей, Рай.

— Тук долу съм.

— Целият съм в сняг, човече. Ти се качи.

Глупчо се появи откъм долния етаж и размахна опашка. Облиза малко сняг от ботушите на Оуен. Райдър го последва след минутка. Беше със стар анцуг, срязан до коленете, и потна тениска.

— Какво има? Опитвам се да потренирам малко, след което възнамерявам да се излежавам и мързелувам, докато стане време за игра. За днес е предвидено пързалане с шейни и бой със снежни топки при мама.

— Кога?

— Забравил си телефона си? Да не би да е дошъл краят на света?

— Нося си телефона. — Той го измъкна от джоба си. — Нямам съобщение.

— Може да не си поканен. Тя ме обича повече.

— Преструва се, че те обича повече, за да не хленчиш като бебе. Сигурно се е обадила на стационарния телефон в къщата. Както и да е, звучи добре. Ще взема твоята кола. Ти ще трябва да довършиш разчистването на снега. Иди до къщата на Бек, после и при мама. Ще си сменим колите там.

— Ти си човекът със снегорина.

— Чака ли те жена вътре в къщата?

Райдър въздъхна измъчено и напъха ръце в провисналите си джобове.

— За съжаление не.

— А мен ме чака. Ще взема твоя пикап.

— За да идеш да се повозиш с Малката Червенокоска. Казвам го с цялото си уважение и обич. Към нея.

— Вземам пикапа ти, за да ида да правя секс, докато ти стоиш на сухо. Днес ти си отговорникът по разчистването на снега.

— Тогава няма да мърмориш, че не съм го направил по твоя начин.

— Само гледай да не оплескаш всичко. — Оуен грабна ключовете за пикапа на брат си от масичката до вратата. — По кое време трябва да сме при мама?

— Не знам. Нямаме точен час. Към два-три. Когато идем.

— Значи, ще се видим после.

Докато Оуен се отдалечаваше с големи крачки, Райдър сведе поглед към кучето си.

— Един от двама ни трябва да си намери жена. Много мразя да рина сняг.

Оуен прекрачи прага на дома си и усети аромата на къкрещата супа, а когато свали дебелиите си дрехи и ботуши, влезе в почистената кухня. Макар да знаеше, че се хаби напразно, предвид гърмящата наоколо музика, повика Ейвъри, докато влизаше.

Чу я да пее под душа, когато стигна до спалнята. Не пееше никак точно, но компенсираше с голям ентусиазъм и силен глас.

Не можа да се въздържи, а и единственият недостатък бе, че имаше стъклена преграда, а не завеса пред душа, затова рязко отвори вратата и нададе пронизителен писък като във филма „Психо“.

Отвeтният ѝ писък бе великолепен.

Залепена за стената на душ-кабината, с широко ококорени сини очи, тя само се вторачи в него.

— Какво ти става, по дяволите?

Наложи му се да си поеме дълбоко въздух, тъй като бе останал без дъх от смях.

— Мисля, че пукнах ребро от смях, но иначе съм добре.

— Господи, Оуен.

— Не можах да се сдържа. Трябваше да го направя.

— Така ли? Е, както и това. — Тя грабна подвижния душ, завъртя кранчето и го измокри до кости, както си стоеше навън. — Сега и двамата сме пак на дванайсет.

Доволна от себе си, върна душа на поставката му.

— Явно е най-добре да вляза и аз.

— Хмм — беше отговорът ѝ.

— Горещ душ, гореща жена след работа на студено — измърмори той, докато сваляше мократа си риза.

— Мислех, че ще се забавиш поне още час.

— Смених се с Рай. — Смъкна набързо ботушите си. — Супата мирише страхотно.

— След като приключих долу, реших да се възползвам от душа ти. Твоята баня е почти толкова хубава като онези в хотела, а напоследък се разглезих в това отношение. И майка ти се обади.

— Пързаяне с шейни и бой със снежни топки в късния следобед.

— Казах, че ще занеса супа. — Тя го погледна въпросително.

— Добра идея.

— Клеър може да мине през апартамента и да ми донесе ботуши и дебелите дрехи.

— Става. — Той смъкна мокрия си панталон и метна няколко кърпи на пода да попие водата.

— Не ми звучеше изненадана, когато аз вдигнах телефона.

— Мама си има начини да научава каквото ѝ е нужно. — Той влезе и затвори вратата на душ-кабината зад гърба си. — Трябва да

знаеш, че ако превключиш телевизора на радио, можеш да слушаш музиката през онези колони.

Той посочи тонколониите на тавана.

— О!

— Само за твоё сведение. — И ѝ се усмихна.

— Какво?

— Мислех си, че когато те гледах да се къпеш гола в езерото преди толкова години, никога не съм очаквал това. — Прокара ръце по тялото ѝ. — Цялата си мокра и топла.

— И ти си мокър. — Тя обвини ръце около него. — Но малко студен.

— Навън е студено, а и вършех мъжка работа.

Тя се засмя и наведе глава назад.

— И тук имаш работа за вършене.

— Тогава най-добре да почвам.

Завладя устата ѝ, докато горещата вода ги обливаше, а парата се вдигаше нагоре, и ръцете му се спуснаха по мократа ѝ, хлъзгава кожа, докато нейните се вкопчиха в раменете му и тя се надигна на пръсти.

Не, никога не бе очаквал това — тази лекота и възбуда. Никога не си бе представял колко е странно да откриеш някого, когото си познавал цял живот.

Тя беше мека и гъвкава, стегната и пъргава и толкова копнееща да докосва и да бъде докосвана, да взема и да дава.

Сега ухаеше на неговия сапун, още нещо, което правеше познатото ново.

Насапуниса тялото му, наслаждавайки се на движението на мускулите му. Рядко мислеше за силата му, тъй като обикновено най-напред се сещаше за ума и добротата, толкова типични за него. Но сега, докато прокарваше длани навсякъде, докато изучаваше стегнатите му мускули и здравото му тяло, тя си напомни, че той всъщност използва мозъка си толкова, колкото и ръцете, гърба и физическата си сила.

А тези доста загрубели ръце предизвикваха у нея нови нужди, нови желания и дълбок копнеж.

Накара я да затрепери, дишането ѝ стана накъсано и пресекливо, потъна в тази нужда, продължи да задълбава, докато накрая сякаш цялото ѝ тяло бе пламнало от болезнен копнеж.

Водата се стичаше по главата ѝ, приглаждайки косата ѝ назад. Очите ѝ, които сега бяха искрящо сини, бяха вперени в неговите, а после потъмняха и тя потрепери.

— Не мога... не можем. — Тя се мъчеше да се залови за нещо, да намери опора. — Прекалено си висок.

— Ти си много ниска — поправи я той, после сграбчи хълбоците ѝ и я вдигна във въздуха. — Затова се дръж здраво.

— Оуен...

Опря гърба ѝ на мократа стена и проникна в нея.

— О. — Очите ѝ се отвориха рязко, пламнали и вторачени в неговите. Нов тласък от негова страна изтръгна вик на удоволствие от устните ѝ, докато очите ѝ оставаха отворени и не се откъсваха от неговите. — Не спирай. Само не спирай.

— Нито пък ти — успя да промълви той в мига преди тя да притегли устата му върху своята.

И двамата не спряха.

По-късно тя лежеше просната по корем и чисто гола на леглото му.

— Ще стана и ще се облека само след минутка.

— Не бързай — отвърна ѝ той, загледан с възхищение в магарешкия бодил. — Гледката ми харесва.

— Какво толкова харесват мъжете в татуировките на жените?

— Нямам представа.

— Мисля, че това е факторът Зина. Принцесата воин.

— Случайно да имаш някъде черен кожен костюм като на принцесата воин?

— На химическо чистене е. — Тя опря брадичка върху ръцете си. — Може би трябва да си направя още една.

— Не. — Оглеждайки дупето ѝ, докато се обличаше, той се замисли. — Каква например? Къде? Защо?

— Не знам, трябва да помисля. Проблемът с татуировката на дупето е, че много рядко я виждам, а ми се струва, че онзи, който е изтърпял цялата болка, би трябвало да може лесно да види резултата. В добавка към това, почти никой друг не вижда дупето ми и бездруго, така че какъв е смисълът? Освен ако не го броя за таен израз на тийнейджърски бунт, което си беше горе-долу вярно. Този път решението ще бъде обмислено и зряло.

— Татуировка за зрял човек.

— Както и да е. — Тя се претърколи и седна. — Много ми хареса банята ти. И страшно харесвам теб в банята. — Въздъхна дълбоко и лениво, после се пресегна за синия си кариран халат. — Трябва да нагледам супата.

— Остани довечера.

С полунаметнат халат тя спря и примигна насреща му.

— Довечера? Утре и двамата сме на работа.

— И бездруго сме на работа. След боя със снежни топки и супата, а вероятно ще има и спорове за футболния мач, ела тук с мен. Остани през нощта.

Тя се загърна в халата си, завърза колана. Отново го погледна.

— Добре. Ще ида да погледна супата, преди да се облека.

— Добре.

Докато слизаше към долния етаж, се запита какво да прави с трепета на сърцето си. Разпозна го, беше го изпитвала и преди.

Когато беше на пет.

Да се влюби в Оуен — отново — вероятно бе също толкова безразсъдно и сега, както и тогава. Но вътрешното чувство на Мактавиш си знаеше своето. Просто не бе толкова сигурна за сърцето на Мактавиш.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В един от първите дни на новата година, въоръжена с дебела папка, Ейвъри отново обикаляше мястото, което тя вече категорично смяташе за „Мактий“. Но този път бе взела Хоуп и Клеър за консултанти.

— Барът ще бъде пред онази стена. Тъмно дърво, нещо много внушително. Ще се опитам да уговоря, изнудя, измоля и принудя със секс Оуен да го направи.

— Как вървят нещата? — попита Клеър. — По отношение на секса.

— Виж тази физиономия. — Ейвъри посочи с палци към лицето си.

— Задоволена, ведра, щастлива. И само леко граничеща със самодоволство. Значи, отговори на въпроса ми.

— Засега всичко е добре. Осветление тук, тук и там, топли цветове. И си мисля за кожен диван — може би в тъмнокафяво — ето там, ниска масичка отпред. Няколко високи табуретки пред прозорците до входа, ниски столове там и там. А преминаването към ресторанта ще става ето оттам.

— Ще бъде страхотно. Но преди да минем към цвета на стените и масите — обади се Хоуп, — не мога да не попитам защо не се хвалиш с въпросния секс и не споделяш подробно с единствената от нас, която за съжаление не прави такъв в момента.

— Може да предизвикам съдбата и да те натъжа още повече.

— Моля те. — Хоуп отхвърли аргументите ѝ с небрежно махване на ръка. — Видях Оуен преди малко и неговото изражение също беше доволно, ведро и щастливо. Не съм сигурна за самодоволството, но може да се е прикривал. Ще се виждате ли довечера?

— Не. Имам само около час, после трябва да тичам в ресторанта. На работа съм. А и той е — както и всички останали — толкова зает точно сега. Готвят се за откриването само след няколко дни, работят по

другата сграда, подготвят плановете за това място. Двамата сме заедно почти всяка нощ от Нова година насам и аз реших...

— Че ти е нужно малко време? — предположи Клеър.

— Реших, че аз, че ние трябва да си дадем кратка почивка. Знаеш ме каква съм. Винаги се впускам в нещо такова с мисълта, че всичко е съвсем неангажиращо, забавно, нормално. Харесваш някого, имаш му доверие, привлечена си от него и просто се оставяш на момента. После, понеже говорим за мен, почвам да се чудя дали не е нещо повече, дали не трябва да е по-сериозно, дали не е любов — голямата, истинската любов.

— Влюбена ли си в Оуен? — попита Клеър.

— Имам... — Тя размахна ръка пред гърдите си.

— Сърцето на Мактавиш. — Хоуп кимна.

— Не може да му се има доверие. Но работата е там, че винаги съм обичала Оуен. Обичам всички от семейство Монтгомъри. Това ми е вродено. Така че може да е просто това. Нещо като измамно положителна реакция. Ако се превърне в голямата любов, може да обърка нещата.

— Защо — не разбра Клеър, — автоматично предполагаш, че той не може да е влюбен истински в теб?

— Не знам, може би и това ми е вродено. — Тя вдигна рамене, после ги отпусна рязко. — Мисля, че отчасти е заради майка ми, което е просто отчайващо.

— Изобщо не си като майка си.

— И не искам да бъда — заяви Ейвъри и кимна на Клеър. — Тя изневеряваше, лъжеше и използваше мъжете. Сексът беше нещо лесно за нея и определено не беше обвързващ. Затова си мисля, че онази част от мен, която не може да понесе мисълта да бъда като нея, се хваща за лесния и неангажиращ секс и настоява да го превърне в нещо повече. Като инстинктивна реакция. Или противоотрова. После обръщам всичко наопаки, защото голямата любов почти никога не се случва. Глупаво е.

— Не е — настоя Хоуп. — Говорим за теб.

— Но сега сме двамата с Оуен. Всеки път, когато имам връзка с някой мъж, се опитвам да я изкарам нещо повече заради трепета в сърцето си, нали разбирате. После трепетът изчезва и осъзнавам, че той не е единственият за мен. Съвсем порядъчен и добър човек —

предимно са такива — но не е мъжът с главна буква, ако изобщо има такъв за мен.

— Има — твърдо отсече Клеър.

— Може би. Сега изпитвам същия трепет към Оуен и когато това изчезне...

— Защо говориш така? — Клеър поклати глава. — Може да не изчезне.

— Ако съдя по досегашния си опит, ще изчезне. Не искам да го превръщам в нещо повече и после да се налага да го омаловажавам. Не и с Оуен. За мен той е по-важен от сърдечния трепет или проблема с майка ми.

— Мисля, че подценяваш себе си и него. Но... — Клеър погледна часовника си. — Не мога да се впусна в подробности по темата сега, защото трябва да се прибирам. Но ще поговорим — обеща тя и я бодна с пръст.

— Нямам против. Време е да заключа тук. Мога да те придружа до хотела, Хоуп, да прегледам с теб онази част от менюто за откриването, която ще е моя отговорност, преди да ида на работа.

— Добре.

Излязоха, разделиха се с Клеър, която тръгна да пресича главната улица, докато Ейвъри и Хоуп тръгнаха към хотела срещу църквата „Сейнт Пол“.

— Тя е влюбена — обади се Ейвъри. — Подобно чувство те прави оптимист и те кара да смяташ, че всички ги очаква едно щастливото бъдеще.

— И защо и ти да не си оптимистка?

— Не съм прекалено оптимистично настроена — не мисля. По-скоро съм предпазлива.

— Аз не съм влюбена, нито голяма оптимистка, но мога да кажа, че се радвам на отношенията ви с Оуен.

Тя отключи вратата към рецепцията.

— И напълно разбирам защо ти — и всеки друг на мястото ти — може да искаш кратка, обмислена почивка. Сексът може да е нещо лесно и необвързващо, но може да замъгли мозъка ти. Затова си проясни мислите за ден-два.

— Права си. — Господ да благослови практично настроената й приятелка, помисли си Ейвъри. — Антракт за проясняване на мозъка.

— Ще направя чай, докато преглеждаме менюто.

— Правиш чай в хотела. — Ейвъри се настани на една от високите табуретки до кухненския плот. — И обсъждаме менюто за откриването. Преди година това беше толкова далечна перспектива. Ти дори не живееше в града.

— Преди година си мислех, че бъдещето ми е свързано с хотел „Уикъм“ и Джонатан.

— Изпитваше ли трепет в сърцето?

— Не. — Замислена, Хоуп сложи чайника на котлона. — Но мислех, че го обичам. Имах му доверие, възхищавах му се, беше ми приятно с него. И затова си мислех, че го обичам. Той го знаеше. Знаеше за доверието и възхищението ми, за чувствата ми, както и че вярвах в общото ни бъдеще.

— Защо да не вярваш?

— Нали? — съгласи се Хоуп без следа от горчивината, която някога бе преглъщала толкова трудно. — На практика живеехме заедно. Той казваше, че ме обича, говореше с мен за общото ни бъдеще.

— Съжалявам, Хоуп. Боли ли те още?

— Не... може би мъничко — призна тя, докато изваждаше чаши. — Но на този етап е по-скоро наранена гордост, отколкото сърдечна болка. Той ме използва, а това просто ме вбесява. Не мисля, че е имал такова намерение от самото начало. Но в онези последни месеци ме е лъгал и използвал и накрая ме накара да се чувствам като глупачка. От това боли. Да те направят на глупачка.

— Той е глупакът. Не искам никога да нараня някого по този начин.

— Не би могла. Не си такъв човек, Ейвъри.

Надяваше се, че не е, но от време на време тази тревожна мисъл я държеше будна посред нощ.

В тишината на затворения ресторант Ейвъри завърза готварската си престилка и започна сутрешната подготовка. Включи фурните, зареди кафе машината. Преброи парите в касата, провери нивото на машината за лед. Движеше се от отворената кухня към задното помещение и обратно, докато допълваше съдовете с продукти за

пиците, отбеляза си да поръча още кутии за доставка, отвори нова кутия с моцарела.

След като премести няколко тави с тесто в хладилника под тезгяха, реши, че ще трябва да направи още преди обяд. Извади големите тенджери със сос и ги сложи да се топят на печката. Сметна, че сосът ѝ „Маринара“ е по-малко, отколкото би искала, и събра нужните съставки да направи още.

Спря за миг, когато на вратата се почука, и по дяволите, отново усети онзи трепет в сърцето, когато забеляза Оуен да наднича през стъклото. Той вдигна ключа в ръката си и след като тя му кимна, си отключи сам входната врата.

— Явно си заета.

— Не особено. Сосът „Маринара“ е на привършване.

— Мога ли да поработя тук на бара известно време? На обекта е прекалено шумно, а в хотела са заети с развеждането на журналисти наоколо.

— Разбира се. Искаш ли кафе?

— Ще си сипя след малко. — Той остави куфарчето си и голям тубус, свали палтото си, смъкна плетената шапка от главата си. Прокара пръсти в косата.

После заобиколи бара, обхвана лицето ѝ с длани и я целуна.

— Здравей.

— Здравсти.

— Мирише хубаво.

— Най-добрият сос „Маринара“ в окръга.

— Говорех за теб, но и сосът си го бива. Искаш ли кафе?

— Ръцете ми ще са заети, докато не приключа с това. Ти не трябваше ли да се включиш в представянето пред медиите?

— В определени моменти. — Той отиде да си вземе чаша, повиши леко глас, докато тя отваряше огромен буркан смлени домати.

— Ще получим прилично отразяване. Хоуп има връзки в столицата, както и във Филаделфия, така че ще бъдем показани не само в местните новини. Кое е хубаво за нас.

— Много.

— Мама и Каролий се занимават с по-голямата част от представянето, заедно с Хоуп, а останалите ще се включваме, когато им потрябваме за нещо.

— Вълнуващо е.

Той стоеше, загледан в нея, докато тя бъркаше, добавяше подправки.

— Не трябва ли да премериш колко?

— Не — протичко отвърна тя.

— Погледнах менюто, което си предложила за новия ресторант. Откъде си се научила да готвиш такива неща?

Тя му отправи кос поглед, който Хоуп би определила като самодоволен.

— Имам много таланти.

— Мисля, че е редно да изпробваш някои от ястията върху доброволец.

Тя го погледна през рамо.

— Така ли? Ти такъв ли си?

— Най-малкото, което мога да направя.

— Благороден до мозъка на костите си, такъв си ти. — Но идеята не беше никак лоша, замисли се тя. Като това да изпробват всяка стая в хотела преди откриването. — В понеделник съм свободна.

— Става.

— Дай си поръчката.

— Каквото искаш.

— Не, погледни отново примерното меню и си дай поръчката — салата, предястие, основно. Както си му е редът. Когато всичко се подреди, ще имам главен готвач, за да не се налага да правя всичко сама, както и помощници, които да улеснят процеса, но това може да е показателно. Трябва да изпробвам различните ястия с различни хора, да направя нужните корекции предварително.

— И като заговорихме за корекции. Готова ли си вече?

— Готова съм. — Но можеше да се захване с тестото сега и да си спести време следобед.

— Искам да ти покажа нещо.

— Само набързо — предупреди го тя, докато бършеше ръцете си. — Трябва да се заема с месенето на тесто, докато имам малко свободно време. А ти нямаш ли си работа? — добави тя, докато отиваше до хладилната витрина. Реши, че иска кофеина си студен, и си взе диетична кола.

— Това е част от работата ми.

Отвори дебелия тубус, извади архитектурните планове и ги разгъна на бара.

— Това за пекарната ли е? Така и не съм имала възможност да...

— Тя замлъкна, останала за миг без думи, когато прочете надписа.

„Ресторант и бирария «Мактий».“

— „Мактий“. Тук пише „Мактий“.

— Това име избра, нали? Винаги можеш да го смениш. Можеш да промениш каквото си поискаш директно върху чертежите. Това копие е за теб. Бекет е зает тази сутрин, но ще ги прегледате заедно скоро. Засега и аз бих могъл да отговоря на всичките ти въпроси, ако имаш такива, да ти обясня каквото не ти е ясно.

— Моите чертежи.

— Точно така.

— Чакай за секунда.

Тя се извърна и се разтанцува из залата. Подскачаше, въртеше се, риташе с крака, припомняйки му за дните си като мажоретка в гимназията на Бунсборо.

Когато направи кълбо напред, той се стресна, после се разсмя.

— Мили боже, Ейвъри. Още ли можеш да го правиш?

— Явно. — Засили се и се хвърли към него.

Той я улови, но леко залитна, когато тя размаха юмруци във въздуха.

— Надявах се да покажеш малко повече ентусиазъм.

— Какво ще кажеш за това? — Тя склучи здраво ръце около него, стегна краката си около кръста му и вкопчи устни в неговите.

— Не е зле. — Той я завъртя в кръг. — Никак не е зле.

— Даже не съм ги видяла още. Трябва да ги видя! — Изви тялото си, за да се измъкне, и почти се строполи върху чертежите.

— Мога да ти обясня — подхвана той, но тя отхвърли предложението му.

— Да не мислиш, че не мога да разчета архитектурни планове? Само дето не спях с тях, докато планирахме „Веста“. Добре, добре — мърмореше тя. — Искам да преместя този хладилник оттук ето тук. Така е по-логично, а и ще ми трябва маса ето тук, до миялната машина.

Той извади молив от куфарчето си.

— Отбележи.

Тя отбеляза, нанесе и още някои дребни корекции.

— Този портал тук, отлична идея. Лесен достъп от едното до другото помещение за сервитьори и клиенти. Седиш си на бара и пийваш с приятел. После си казваш: „Защо да не хапнем нещо?“. И минаваш отгатак.

— Барът е много голям.

Тя кимна решително.

— Трябва да е внушителен.

— Трябва да ми кажеш какво искаш за него. Какво дърво, цвят, какъв стил, за да мога да ти предложа проект.

Тя премести погледа си върху него.

— Ти ли ще го направиш?

— Надявах се на това. Защо?

— Канех се да използвам много секс, за да те накарам да го направиш.

— Като се замисля, май съм доста зает.

Тя мигновено се засмя и се обърна да го прегърне. По дяволите да вървят антрактите за прочистване на мозъка.

— Оуен.

— Може и да не съм чак толкова зает.

Прегърна го здраво, затвори за миг очи.

— Няма да те разочаровам.

— Не сме си го и помисляли. Нито за миг.

Тя поклати глава, погледна нагоре към лицето му. Беше нещо повече от една сграда или само бизнес. Ставаше дума за Оуен и за онзи трепет в сърцето.

— Няма да те разочаровам.

— Добре.

Тя кимна и отново облегна глава на гърдите му. *Стари основи*, мислеше си тя, *нов етап*. *Кой би могъл да каже какво ще излезе?*

— Трябва да направя тесто.

— Че кой не трябва?^[1]

Тя се усмихна и вдигна глава.

— Трябва да направя тесто за пица, за да изкарам малко пари и да мога да си платя наема.

— И докато си заета с това, аз ще проведа няколко телефонни разговора на спокойствие.

Той леко я притисна на свой ред.

— Относно тези планове. — Посочи към чертежите. — Ще отнеме известно време. Да преправим плановете, да пресметнем всичко, да получим разрешителни. А и в момента сме фокусирани върху другата сграда.

— Няма значение колко време ще отнеме. — Тя се замисли за него, за тях двамата, за живота, който споделяха. — Важно е колко ще продължи.

Малко след отварянето на ресторанта Хоуп се втурна вътре.

Ейвъри тъкмо добавяше люти чушлета към една пица.

— Здравсти. Как върви животът в Холивуд?

— Чудесно. Съвсем спокойно засега. В момента правят няколко интервюта и снимки с братята Монтгомъри. Имам десет минутки.

— Седни. — Ейвъри пхна голямата пица във фурната.

— Реших, че е по-добре да изтичам и да ти кажа лично, вместо да ти пращам съобщение. Много от хората в репортерските екипи питаха къде биха могли да обядват, така че им похвалихме „Веста“.

— Похвалите ви са високо оценени. Добре, че приготвих допълнително тесто.

— Работата е там, че на няколко от репортерите им хрумна да заснемат и кратко видео, да направят интервюта наоколо. Ще започнат оттук. С теб.

— С мен?

— И може би ще направят малко снимки.

— На мен ли? Не мога. Погледни ме. По престилката ми има сос. Не си измих косата сутринта. Лицето ми е без грим.

— Сосът не е проблем, част от работата ти е. Косата ти е добре. Разполагам с девет минути. Мога да те гримирам за шест. Да тръгваме.

— Ами поръчките... по дяволите. Чад. Във фурната има две големи за доставка. Заеми се с това. Връщам се след пет минути.

— Шест — поправи я Хоуп.

— Шест — викна Ейвъри, докато тичаше към вратата.

— Защо никой не ми каза, че може да се случи подобно нещо? Нямах да изляза без грим.

— Шест минути, дори и по-малко. Бог те е благословил с прекрасна кожа. Само ще подчертаем очите, ще добавим малко цвят

към лицето ти и ще го матираме, за да лъщи по-малко.

— Лицето ми лъщи! — Отчаяна, Ейвъри бутна рязко вратата на апартамента си и хукна към банята. — Облякла съм стара тениска.

— Престилката я скрива. — Съсредоточена, Хоуп отвори чекмеджето на тоалетката.

— Изцапаната със сос престилка.

— Казвам ти, че сосът не е проблем. Като част от декора е. Седни — нареди тя. — Нищо сложно. Това не са пробни снимки за голям холивудски филм. Просто няколко секунди във вечерните новини.

— О, боже.

— Тихо. Защо не си подредиш гримове по групи? Очи, устни, страни?

— Не ми се карай, докато съм на ръба на нервна криза. Защо си боядисах косата в този цвят?

— Защо изобщо боядисваш косата си, която е прелестна в естествения си цвят?

— Почнах заради коловоза. Бях затънала в рутината, а сега е нещо като мания. Помогни ми.

— Млъкни и затвори очи.

Хоуп нанесе сенки, преля цветовете, сложи очна линия, леко я размаза.

— Нали ти казах да си купиш щипки за извиване на миглите.

Притеснена, Ейвъри отвори едно око.

— Страх ме е от тях.

— Преодолей го. Погледни насам. — Тя посочи с пръст, после сложи спирала на миглите ѝ.

— Защо ти винаги изглеждаш толкова перфектно? — оплака се Ейвъри. — Защо си толкова красива? Мразя те.

— Мога да ти направя червени бузи като на клоун.

— Моля те, недей.

— Имаш кожа като порцелан. Мразя те. — Бързо и сръчно Хоуп нанесе малко руж по скулите ѝ. — И за бога, купи си щипки за миглите. И молив за устни. Отпусни брадичка.

Избра червило от двайсетината, нахвърляни в чекмеджето, нанесе малко матираща пудра, попи я.

— Готова съм, и то за четири минути.

— Пиците ми.

— Чад ги наглежда. Погледни се.

Ейвъри стана, огледа резултата в огледалото над мивката. Очите ѝ изглеждаха по-големи, по-сини, скулите ѝ бяха по-ясно изразени, а устните — розови.

— Ти си гений.

— Така е.

— Ами косата ми?

— Остави я. Двайсет секунди. — Хоуп подръпна на места, приглади на други. Кимна. — Небрежна, свободна и само леко секси.

— Тениската...

— Добре си е. Други обеци. Трийсет секунди.

Хоуп хукна в спалнята и отвори чекмеджето с обещите. Огледа го набързо с присвити очи.

— Тези. Малко блясък, малко екзотика, а и са купени от магазина за сувенири. Всичко е свързано.

Тя сложи обещата на едното ухо, докато Ейвъри слагаше другата.

— Не трябва ли...

— Готова си — заяви Хоуп и задърпа приятелката си за ръката. — Съсредоточи се върху друго. Би искала репортерите да споменат за отличната храна и бързото и непринудено обслужване в една приятна атмосфера, нали така?

— Да, точно така. Господи, колко съм глупава. Няма значение как изглеждам. Е, има, разбира се, но трябва да предупредя служителите си. Трябва да повикам Франи.

— Няма да е зле. Сега ще бягам.

— Благодаря ти за грима. Наистина.

В един часа вече бе прекалено заета, за да се тревожи за тениската си, за коса по престилката или дали не е изляла червилото си. Беше се съсредоточила върху пиците, приготвяше ги една след друга и благодареше мислено на небесата, задето Франи се бе отзовала на обаждането ѝ и сега се занимаваше с поръчките за спагети и салатите.

Не прекъсна работата си нито за миг, всъщност дори направи две кратки интервюта, докато стоеше зад работния си плот. И когато я

помолиха, подхвърли тестото за пицата във въздуха няколко пъти за пред камерите.

Мислеше си колко е хубаво, че ще се появи в новините на столична телевизия, макар и за две-три секунди.

В три, след като лудешкото препускане бе приключило, Ейвъри си взе първата за деня почивка, като се строполи на един стол в празния салон отзад, стиснала газирано.

Махна вяло с ръка, когато забеляза Клеър да влиза.

— Мисля, че съм изразходвала всички електролити в организма си. Дойдоха ли и при теб?

Клеър вдигна картонената чаша с логото на книжарницата си.

— Пия лате с двойна доза кафе.

— Това отговаря на въпроса ми.

— Но беше хубаво. Добре е за книжарницата, за хотела, за града като цяло, мисля.

— Обзалагам се, че не се е наложило Хоуп да изтича до книжарницата, за да те гримира.

— Не, но аз не работя по цял ден в гореща кухня.

— Добър отговор.

— Репортерката от „Хагерстаун магазин“ иска да предложи на редактора си продължение на историята или свързана статия. За теб, мен, Хоуп.

— За нас ли? Каква статия?

— Три жени, три приятелки. Едната управлява книжарница, другата — ресторант, а скоро и два, и третата, която управлява хотела.

— Не искам пак да съм с окапана престилка.

— За готварска престилка ли говорим, или като на френска камериерка?

— Познай. — Ейвъри се подсмихна и посочи изцапаната си престилка. — Ще имаме повече време за подготовка, нали? Няма пак да се налага да се гримирам за четири минути за пред камерата.

— Много повече. Ако нещата се подредят, ще изберем удобен за всички ден и час. Ще бъде добра реклама за всички ни. И все пак не знам как го прави Хоуп. Доведе един от репортерите в книжарницата ми. Изглеждаше...

— Перфектно.

— Перфектно. И беше спокойна. Нямам търпение да гледам новините довечера, а после и да прочета вестниците. Бекет ще вземе децата от училище или вече го е направил. Каза ми, че имали нужда от време за мъже.

Ейвъри цялата се размекна.

— Попадна на златна мина с него, Клеър.

— Цяла планина от злато. Наредиха ми също да взема от „Веста“ спагети и кюфтенца. Порции за мъже.

— Винаги сме насреща.

— Скоро ще ми е нужна и допълнителна помощ. След откриването ще ми останат само два месеца до сватбата. Знам, че няма да е особено голямо тържество, но...

— Всичко трябва да е перфектно.

— Като започнем от роклите. Моята, твоята и тази на Хоуп.

— Ще си отделим един ден. Само кажи кога. Аз ще си подреда нещата.

— В четвъртък ми е най-удобно засега — веднага щом е възможно след откриването. Трябва да питам и Хоуп. Мога да разместя някои ангажименти и да се опитам да си освободя срядата, ако така е по-добре.

— Устройва ме и по двата начина.

— Говорих с Каръл от „Маунтинсайд“ за цветята. Това е почти уредено. Не сме обсъдили храната.

— Защо не оставиш това на мен? Ще ти предложи примерно меню, после можеш да променяш, добавяш или отхвърляш каквото не ти харесва. Ще ти дам отправна точка.

— Много ми помагаш. Благодаря. — Тя се приведе напред и с блеснала усмивка улови ръцете на приятелката си. — Омъжвам се, Ейвъри.

— И аз така чух.

— Всичко става толкова бързо. Помниш ли, когато започнаха ремонта на хотела? Струваше ми се, че няма да свърши никога. Сега всичко е готово и скоро ще отвори врати. Аз ще се омъжвам, Бекет довършва къщата. Вече избирам плочки и душове, и полилеи.

— Притеснена ли си?

— Не, не съм притеснена. Малко съм замаяна на моменти. Брак, нов дом, а ако нещата потръгнат, както се надяваме, след няколко

месеца ще чакаме и още едно бебе.

— Всичко това много ти подхожда.

— И усещането е страхотно. Ти притеснена ли си?

— За какво?

— За теб и Оуен.

— Не. Не е точно притеснение. Но може би да, може би съм леко замаяна от време на време. В един момент си мисля естествено, разбира се. А в следващия — *какво?* От къде се появи това и какво да правя с него?

Тя опря брадичка върху дланта си.

— И после пак се връщам към *разбира се*. Приятели сме от деца, а сега се гледаме с други очи. Това е малко смайващо. Но сигурно така е по-добре. Иначе вероятно би било лесно това „разбира се“ да се превърне в „и какво от това?“.

Преди да се облегне отново на стола си, Клеър леко стисна ръката на приятелката си.

— Ти смяташ, че си нехайна в отношенията си с хората. Не знам откъде идва това. Познавам те от много отдавна и никога не си била нехайна. В училище бяхме по-скоро добри познати с теб. Движехме се в различни компании, макар и двете да бяхме главни мажоретки.

— „Напред воини“.

— „Напред воини“. Но когато се върнах у дома след смъртта на Клинт, ти беше неотлъчно до мен. Помогна ми много, Ейвъри. Не знам какво бих правила без теб. И все още не знам.

Този път Ейвъри хвана Клеър за ръка.

— Няма да се наложи да разбереш.

— Същото важи и за теб. Ти не си от онези, на които им е безразлично за другите, Ейвъри. Не и в отношенията си с хората. Трябва да се връщам. Ще мина за спагетите и кюфтенцата за мъжете около пет.

— Ще изпратя да ти ги донесат, ще ти спестя разкарването.

Ейвъри остана на мястото си още малко. Беше си починала достатъчно във всяко отношение, каза си тя. И доста точно се бе притеснявала какво би могло да стане по-нататък, вместо да се наслаждава на онова, което имаше сега.

Извади телефона си и прати съобщение на Оуен.

„Приключвам след час. Искаш ли да минеш и да си разделим бутилка вино и голяма пица на горния етаж?“

Изпи газираната си напитка, размърда схванатите си рамене. И се усмихна, когато получи отговор на съобщението си.

„Свършвам след малко, ще изпием по бира с Рай в ресторанта. Ще те изпратя до вкъщи.“

— Да, изпрати ме до вкъщи, Оуен. Така правят гаджетата.

Стана, затанцува на място за миг, после се върна на работа.

[1] Игра на думи — dough (англ.): 1. Тесто; 2. Пари (жаргон). — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От хапещо студеното утро на откриването на хотела, та чак до ледения следобед Ейвъри пресметна, че е пробягала поне двајсет мили напред-назад, пресичайки главната улица.

Не би си спестила дори и метър от това разстояние.

През целия ден Хоуп и Каролий лъскаха и подреждаха в хотела, докато накрая всеки сантиметър блестеше. Всеки път щом Ейвъри притичаше дотам, заварваше още цветя по масите, на поставката над камината, дори и по первазите на прозорците в трапезарията. Маси и столове бяха подредени във вътрешния двор и на верандите, а вътре огънят весело грееше в камините.

В един момент, докато Ейвъри тичаше с табли с храна, забеляза Хоуп — по джинси и пуловер — да се разписва за доставката на взетите под наем съдове и чаши.

— Ще се върна — увери я Ейвъри. — Някой от хората ми ще донесе останалото, както и допълнително храна, ако ни трябва.

— Движим се точно по график. Каролий тъкмо се прибра да се преоблече.

— И аз отивам да го направя, но ще се върна — след най-много час.

— Не бързай — успокои я с деловия си тон Хоуп. — Имаме време.

— Защо съм толкова нервна? Хотелът не е мой. — Бърза като светкавица, Ейвъри хукна и прекоси главната улица.

След петдесет и пет минути, понесла чантата с нещата си за преспиване и крайно самодоволна, че е успяла да се приготви рано, тя завари Хоуп да подрежда бара. Облечена в убийствена червена рокля.

— Облечена си! Изглеждаш великолепно. Не е честно. Пак те мразя.

— Освежих се набързо. Не исках да се налага да тичам горе и да се обличам, след като всички от семейство Монтгомъри пристигнат. Кое то ще стане всеки момент.

— Трябваше аз да съм готова първа. Дразнещо е.

— Свиквай. — Хоуп повдигна вежди високо под скосените кичури на бретона си и махна с ръка. — Редно е да изтъкна, че си с различни обувки.

— С кои да остана? — За проба Ейвъри пристъпи напред-назад, завъртя се. — Не мога да реша. А и роклята не е както трябва, нали? Сива е.

— Не е сива. Лунен прах. Харесва ми блясъкът по корсета. Откъде намери тези сапфирени обувки? Искam ги.

— Купих си ги миналата година в момент на слабост. Не съм ги обувала още. Не бях сигурна дали...

— Да, сигурна си. Ще ти кажа какво е дразнещо. Краката ти са цял размер по-малки от моите. Иначе щях да ти ги открадна. Все още не е изключено.

— Значи, остават сините. Може ли да оставя тези неща заедно с отхвърлените черни обувки в твоя апартамент?

— Върви.

— Веднага слизам, ще ти помогна.

Свали и двете си обувки и изтича нагоре боса. Остави чантата си, както и единия чифт обувки, до вратата в апартамента на Хоуп, после си обу сините.

И понеже вратата към „Мансардата“ беше отворена, влезе в благоуханното помещение. Цветята обсипваха первазите на прозорците в салона, красяха елегантния плот в банята, приковаваха вниманието в спалнята. Всичко сякаш блестеше и искреше.

Не можеше да си представи как се чувстват братята Монтгомъри и майка им, след като тя самата изпитваше такава гордост и задоволство, а само бе наблюдавала цялото начинание. И бе дала скромния си принос към тежкия труд.

Тръгна надолу, плъзгайки длан по железния парапет.

Искаше нещо повече, затова се запъти към стаята „Ник и Нора“. Тази вечер щеше да спи тук, каза си тя, с Оуен. В това красиво легло, сред уханието на цветята и искрите на кристалните полилеи.

Щяха да се любят тук, в кристалния мрак, първите двама, които щяха да посегнат един към друг в тази стая. Стори ѝ се като магия.

Обърна се при звука на стъпките и се усмихна на Оуен.

— Тъкмо си мислех за теб и ето че се появяваш. Колко си красив само. — Бе толкова хубав в тъмния си костюм, с вратовръзка, отново като по магия, почти в същия цвят като роклята ѝ.

— Непрекъснато ме изненадваш, Ейвъри.

Усмивката ѝ стана още по-топла.

— Вечерта изисква стилин тоалет и двамата с теб определено сме стилни. Питам се как ли се чувствате ти и роднините ти. Сигурно е прекрасно, защото аз самата съм толкова горда и щастлива, а не съм направила нищо.

— Напротив. Носеше материали, хранеше ни, почистваше. Помогна ни да намерим Хоуп.

— Прав си, така е. И съвсем сама сглобих онзи бляскав лампион. — Тя леко побутна една от искрящите му висулки. — Сериозно постижение.

— Така мисля и аз. Имам нещо за теб.

— За мен ли?

— Нещо, с което да ти благодаря за всичко, което направи, за да ни помогнеш да стигнем дотук.

— Подарък? — възкликна изненадано тя и пристъпи към него. — Не съм направила нищо, за да го заслужи — дори и като броим сглобяването на лампиона, но много обичам подаръците. Така че ще го приема. Дай го насам.

Той извади малка кутийка от джоба си, после взе хартиената опаковка, която тя бе разкъсала, и я сви на топка, докато тя отваряше капака.

— О! О, боже, много е красиво.

Малкото платинено ключе висеше на тънка верижка и искреше, обсипано с мънички диаманти.

— Видях го и веднага си казах, това е. Символично е. Ключът за хотел „Бунсборо“. Можеш да го използваш, когато си пожелаеш.

— И това е красиво, тази символична покана. Благодаря ти. Благодаря — повтори тя и се приближи за целувка. — Много ми харесва. Първите ми диаманти.

— Наистина ли? Доста са дребнички.

— Няма дребни диаманти. Искам да го нося тази вечер.

— Ще ти помогна да го сложиш. — Застана зад нея, за да закопчае верижката. Тя се пресегна и улови малкото ключе, загледана в

отражението им в голямото огледало на сребърната поставка.

После вдигна ръка към неговата, която лежеше на рамото ѝ.

Не можеше да намери думи, не и когато видя как изглеждат двамата заедно, отразени в огледалото.

Трепетът в сърцето ѝ отново се появи, когато погледът му срещна нейния. После нещо ново, като бавен и уверен пулс, обхвана цялото ѝ тяло, разпростря се навсякъде и можеше да го усети дори в стъпалата си.

— Оуен. — Каквото и да се канеше да каже или би могла да каже, остана неизречено, когато забеляза силуета в огледалото. — Оуен — повтори тя.

— Да, виждам.

Тя преглътна.

— Какво виждаш?

— Нея. Елизабет.

— Аз виждам някаква сянка. Силует.

— Виждам я. Усмивва се, но в очите ѝ има сълзи. Тя... маха ли ни? Това е... не, показва ми ръката си. Лявата. Пръстен. С малък червен камък.

— Рубин?

— Не мисля, струва ми се по-тъмен.

— Гранат?

— Може би. Да, вероятно. Дали е годежен пръстен?

В главата му прозвуча лек като въздишка шепот. *Били*.

— Чу ли това?

— Не. Усещам уханието на орлови нокти, виждам фигурата ѝ, предполагам. Или я виждах — добави Ейвъри, когато сянката избледня. — Ти какво чу?

— Отново каза името му. Били.

Ейвъри се обърна.

— Пръстен, годежен пръстен, казваш.

— Само предполагам.

— Тя ти показва пръстена, а после я чу да казва името му. Обзалагам се, че е годежен пръстен. Двамата с Били са щели да се оженят. Трябва да го открием заради нея, Оуен.

Настойчивостта в гласа ѝ, докато се обърна и сграбчи ръцете му, го изненада.

— Ще направя каквото мога.

— Толкова дълго — отрони Ейвъри. — Толкова дълго е чакала.

Това ѝ даваше надежда, осъзна тя. Надежда, че любовта наистина може да е най-важното нещо. Да е толкова важна, че да устои на времето.

— Нямах много време напоследък, за да се опитам да разнищя случая, което вероятно е причината да не съм стигнал доникъде. Ще имам повече време след днешното парти. И вече трябва да слизаме долу. Ще прережем лентата след двайсетина минути.

— Казах на Хоуп, че веднага ще сляза, за да ѝ помагам, а се разсеях. — Тя отново докосна ключето. — Благодаря ти отново.

— Подхожда чудесно на роклята ти. — Разсеяно погали рамото ѝ. — Ти върви. Слизам след минутка.

Искаше само още миг, само един последен миг, затова се запъти към стаята „Елизабет и Дарси“.

— Съжалявам. Бях толкова зает с подготовката за тази вечер и бях погълнат от... — „Живота“ му се стори неподходящо в случая. — Разни неща. Но обещавам, че ще продължа с опитите да го намеря. Трябва да те предупредя, че тази вечер тук ще има много хора, ще обикалят наоколо, ще влизат в стаята. Това е парти, разбираш ли? А след това майка ми ще спи тук. Говорим за майка ми, затова... Само исках да знаеш.

Замисли се и само поклати глава.

— Бекет сигурно вече ти е казал. Това е голямо събитие за моето семейство, за целия град. Трябва да ида при тях.

Стори му се, че усеща леко докосване по ревера — както правеха жените, преди мъжът да излезе навън.

— О... благодаря.

Надникна през рамо, докато излизаше, но не видя нищо. Затова слезе долу при светлините и гласовете.

След векове на промени, война и бури, забрава и тежък труд старият хотел на площада отново посрещаше гости. Те обикаляха стаите, които предлагаха топлина и уют, събираха се на групички пред огъня в камините и си бъбреха със съседите в откритата кухня.

Светлина изпълваше пространства, потънали в мрак от години, гласовете пробуждаха за живот мълчаливия покой. Хората стъпваха по красиви плочки и излъскан паркет, почиваха си на дивана с жълта като масло кожа или отпиваха от чашите си под голямата арка. Онези, които бяха достатъчно смели да се изправят срещу студа, излизаха навън да се порадват на вътрешния двор или да се насладят на гледката от красивите веранди.

Някои доловиха лекото и напомнящо за лято ухание на орлови нокти, но не му обърнаха никакво внимание. Неведнъж се случи някой да усети леко докосване по рамото, а да не види никого, след като се обърне. На два пъти, докато развеждаше приятели наоколо, Оуен завари вратата към верандата в „Елизабет и Дарси“ отворена. Той просто я затвори, докато гостите коментираха леглото или плочките в банята, или красивия абажур от рисувано стъкло.

— Престани вече — измърмори той под нос и отмина нататък.

По-късно през нощта отново провери стаята и се зарадва, че вратата е затворена. Сигурно беше прекалено заета да се весели, каза си той, за да му върти номера.

Тъкмо се обръщаше да си върви, когато се появи Франи. Беше с черен панталон и набрана риза, вместо с обичайните си джинси и тениска, а отгоре бе добавила вталено черно сако.

— Здравсти! Донесох още няколко табли с храна и се възползвам да разгледам на свой ред.

— Изглеждаш чудесно, Франи.

— Благодаря. Реших да се понаглася малко, след като обикалям сред гостите. Господи, Оуен. — Франи сякаш се опитваше да обхване всичко наведнъж с погледа си, докато галеше с пръсти тапицираната табла на леглото. — Толкова е красиво. Честно ти казвам, знам колко много време и усилия вложихте тук, но се кълна, че ми се струва истинско чудо.

— Благодаря. Много се гордеем с резултата.

— Така и трябва. Досега съм видяла стаите само на този етаж, но вече се чудя коя ми е най-любимата.

Бе чул подобни коментари от почти всички тази вечер и все пак се усмихна на думите ѝ.

— И с мен е същото. Искаш ли да ти покажа всичко?

— Не, добре съм си и сама. Като приключение — засмя се тя, — и много ми харесва, пък и навсякъде се натъквам на хора. Преди малко видях Дик в „Ник и Нора“.

— Дик бръснаря или Дик банкера?

— Много смешно. Бръснарят. Видях и Джъстин и родителите на Клеър в библиотеката. — Мина покрай него и надникна в банята. — О, виж само каква вана. Като извадена от английски роман.

— Такава е идеята.

— Отлична идея. Бих искала да живея в тази баня, но казах същото и за всички останали, които видях досега. Не се притеснявай за мен. Отивай при гостите си.

— Хубаво е да си почина малко.

— Сигурно. След като съм те хванала насаме за минутка, исках да ти кажа колко се радвам, че двамата с Ейвъри сте заедно.

— О. Ами...

— Бях свикнала да ви виждам само като приятели, предполагам, че за всички е било така и отначало леко се изненадах. Много приятно.

— Беше... изненадващо и за нас. Така мисля.

— Хубаво е. Тя заслужава малко щастие и може би ти си достоен за нея.

— Старая се.

— Харесва ми старанието ти. Тя значи много за мен.

— Знам.

— И само за информация. — Тя се върна към него, тупна го леко по гърдите. — Ако я нараниш, ще сложа солидна доза слабително в пицата ти. Изобщо няма да разбереш кога.

Тя повдигна вежди, кимна.

— И понеже ти също си важен за мен, а и съм справедлив човек, ще постъпя по същия начин и с нея, ако ролите са разменени.

Може би, просто за всеки случай, щеше да хапва само сандвичи за известно време.

— Малко ме плашиш, Франи.

— Страхувай се. Отивам към следващата стая.

Докато тя излизаше, Оуен долови тихичък смях и полъх на орлови нокти зад гърба си.

— О, да, вие жените сте страшно забавни.

Отново понечи да излезе и отново спря. Този път Уили Би стоеше в рамката на вратата. Оуен реши, че ако вождовете на шотландски кланове носеха костюми и вратовръзки на точки, със сигурност биха изглеждали точно като Уили Би Мактавиш.

— Здравсти. Аз всъщност търсех Джъстин.

— Чух, че била в библиотеката. Може още да е там. Надолу по коридора и вляво.

— Да, помня. — Уили Би пристъпи сковано от крак на крак, което бе сигурен признак, че се кани да подхване тема, която го притеснява. — О, ами след като те сварвам насаме за малко...

— Явно често се случва.

— Моля?

— Нищо. Станало ли е нещо?

— Няколко неща. — Той пристъпи неуверено навътре, погледна зад гърба си. — Мислех, че е редно да ти кажа — на теб и на братята ти — че Джъстин... Тя ме помоли да... — Той отново не довърши изречението си, само се огледа наоколо. — Тук. Тази нощ. Да остана тук. Нали разбираш.

— О! — О, *мамка му*, помисли си Оуен. Трябваше да го очаква. — Ами — отрони той и напъха ръце в джобовете.

— Разбирам, че може да се почувствате малко... аз се чувствам малко... но. Ами.

— Да. Трябва ли да попитам дали ти — дали това е — какви са ти намеренията? Или нещо подобно?

— Тя означава много за мен, майка ти. Обичах баща ти.

— Знам. Знам, че го обичаше.

— И съм сигурен, че той би искал да се грижа за нея известно време и така и направих. А после... Страхотна жена е майка ти. Изпитвам огромно уважение към нея. Никога не бих направил нещо, с което да я нараня. По-скоро ще си отрежа ръката.

— Добре, Уили Би.

— Добре. — Малко от червенината се оттегли от лицето му. — Ще поговоря с Райдър и Бекет.

— Аз ще се погрижа. — Иначе щеше да отнеме още час и половина неловко увъртане.

— Щом така смяташ за добре. — Уили Би кимна, прокашля се, за да си прочисти гърлото. — Хм, ти и Ейвъри сте... Моята Ейвъри.

Същата лодка, помисли си Оуен, друг държи греблата.

— Всичко, което току-що каза за майка ми? Същото важи за Ейвъри. Тя е много важна за мен. Винаги е била.

— Знам, че това е истина. Тя винаги си е падала по теб.

— О, ами. — Господи, само след минутка той самият щеше да се изчерви и да запристъпя от крак на крак. — Не знам.

— Може и да не знаеш, но аз знам. Както и че още я боли дълбоко вътре заради майка ѝ, заради начина, по който си тръгна. Искам да си внимателен с нея, Оуен. Имала е и други приятели, но ти си различен. Двамата имате общо минало и връзки, а и с това нейно увлечение от детинство. Корово момиче е дъщеря ми, но има неща, които могат лесно да я наранят. Понякога е лесно да се забрави това, затова... недей. Предполагам, че това е всичко.

Уили Би въздъхна с огромно облекчение и се огледа наоколо.

— Това място определено е бляскаво като дворец. Справихте се отлично. Томи е там горе и направо се пръска от гордост заради Джъстин и момчетата си. Пръска се от гордост. Най-добре да вървя вече.

Сам в стаята, Оуен приседна на леглото. Много му се събра, каза си той. Определено си беше много. Майка му и Уили Би. И то тук, точно тук... Тази мисъл го накара да скочи светкавично на крака и да се загледа с неудобство в леглото.

Сигурно беше най-добре за всички да не мисли за това.

Вратата към верандата леко се откряна.

— Сега, като го споменавах, май наистина ми е нужен малко свеж въздух.

Излезе навън и леко настръхна от студа. Прииска му се да има бира подръка.

Изглеждаше страхотно, помисли си той. Главната улица. Познаваше я открай време. Променяше се, естествено — нов магазин, нова боя на някоя сграда, нови съседы, децата порастаха, както бе станало и с него. Но тя винаги си оставаше нещо постоянно в съзнанието му.

Както и Ейвъри. Нещо постоянно. Като здрава опора.

Тя се бе променила. Вероятно се бяха променили заедно. Бяха пораснали, станали бяха зрели хора и бяха разширили хоризонтите си.

Загледа се във „Веста“, в светлините и хората, които се движеха отвъд стъклените витрини.

Тя го беше построила. Бяха й дали обвивката — каменните стени, дървените подпори — но тя бе превърнала ресторанта в това, което беше сега. И щеше да го направи отново.

Да, беше корава и умна и не се свенеше да работи усилено. Беше пуснала корени тук, докато майка й бе избягала. Останала бе с високо вдигната глава, макар той отлично да знаеше, че някои деца я бяха тормозили навремето заради това.

Спомни си, че той самият бе разменил някоя и друга дума с разни нахални хлапета по този повод. Не мислеше, че тя знае, че веднъж, скоро след като Трейси Мактавиш бе избягала от дома си, бе влязъл в кухнята им и бе заварил Ейвъри да плаче в прегръдките на майка му.

Тогава си бе излязъл тихо и следващия път, когато я видя, очите й бяха сухи и тя бе уверена в себе си.

Рядко беше иначе.

Но Уили Би имаше право. Сигурно имаше чувствителни места в нея и той трябваше да внимава.

Други приятели. Това означаваше, че той е — в очите на баща й — новият й приятел. Или настоящият. Или...

Наистина не бе мислил за това. Бяха се шегували, разбира се, че е бил първото й гадже. Сега, след заканите на Франи, а после и думите на Уили Би, се замисли за цялостната картина.

Никога не я бе канил на среща. Не беше я водил на кино, на концерт, на вечеря навън.

Никога не й бе купувал цветя.

Вярно, беше й купил подарък, така че все пак получаваеше точки за това. Ако изобщо някой водеше сметка, което, естествено, не беше така. Не съвсем.

Обикновено все тя му готвеше. Вярно, че обичаше да го прави, но не беше редно, нали?

Ако искаше тази връзка да е истинска, а той го искаше, трябваше да започне да полага повече усилия.

— Досега не съм положил никакво усилие — призна си той. — Голяма грешка.

Ново начало, реши той и се обърна да влезе вътре.

Забеляза бутилката „Хайнекен“ на масичката между прозорците.

— Как, по дяволите, го направи? — Макар по гърба му да се прокраднаха студени тръпки, той взе бутилката и отпи от нея. — Не знам дали е плашещо, или много удобно. Но благодаря.

Отново пийна глътка.

— Сега си седя тук, мръзна като куче и пия бира, поднесена ми от един призрак, докато си приказвам самичък.

Поклати глава, влезе вътре и затвори здраво вратата. Взе бирата и тръгна надолу да намери Ейвъри.

Трябваше да се досети, че ще е заета с нещо полезно. Завари я в салона да поднася шампанско на гостите.

— Къде е твоето? — попита той.

— Ето те и теб. Моето какво?

— Шампанско.

— О, вече пийнах малко. Мисля, че си оставих чашата в кухнята, докато сменях таблите.

— Не си тук по работа. — Взе бутилката, после улови ръката ѝ и я задърпа към празните чаши. — Тук си, за да се забавляваш. — И ѝ наля чаша шампанско.

— Забавлявам се. Ръцете ти са замръзнали.

— Бях навън за малко. Да намерим местенце да поседнем. Трябва да си починеш.

— Ти трябва да обикаляш сред гостите.

— Досега го правих. Сега искам да поседна с теб, да прекараме известно време заедно.

Наведе се и докосна с устни нейните.

Тя примигна насреща му. Връзката им не беше точно тайна, но все пак това бе първият път, когато я целуваше — по този начин — на публично място.

И на Нова година, спомни си тя, но по традиция всички се целуваха в полунощ, така че всъщност не се броеше.

Сега ѝ се стори, че усеща въпросителни погледи върху двамата.

— Добре ли си?

— Супер. — Той я прегърна през рамо, за да я изведе навън от залата и нагоре по стълбите. — Ти как си?

— Страхотно направо. Само исках да проверя...

— Ейвъри, няма нужда да проверяваш каквото и да било. Има достатъчно от всичко, а и всички се забавляват. Отпусни се.

— Не мога да се отпусна на парти, освен ако не върша нещо. Ръцете почват да ме сърбят.

— Почеши ги — посъветва я той.

— Хей, Оуен.

Чарли Рийдър, стар приятел и началник на полицията в града, пресече пътя им.

— Трябва ми помощта ти за малко.

— Какъв е проблемът?

— Нали се сещаш за братовчед си Спенс? Готов е да си тръгва. Доста си пийна тази вечер. Не иска да си даде ключовете за колата. Опитах се да поговоря с него, но той се разгорещи. Не ми се иска да го арестувам. Може би ти ще успееш да го укротиш, преди да се стигне дотам.

— Да, разбира се. Сега се връщам.

Отне му двацет минути, повечето прекарани с братовчед му на рамото му, докато изливаше чувствата си под влияние на алкохола, както и в напразни опити да върви по права линия, за да докаже, че не е толкова пиян.

След като падна по задник за трети път, Спенс най-сетне даде ключовете си.

— Аз ще го закарам до вкъщи, Оуен — каза му Чарли. — И без това трябва да тръгваме. Децата са с бавачката. Шарлийн ще кара след мен и двамата ще го заведем до входната му врата.

— Благодарен съм ти, Чарли.

— Няма за какво. — Той спря за миг, опрял юмруци на кокалестите си хълбоци, докато оглеждаше вътрешния двор и красивите веранди. — Хубаво е тук. Запазил съм стая за годишнината ни през май. Изненада за Шарлийн.

— Коя стая?

— Тя явно харесва най-много онази с балдахина на леглото и гигантската вана.

— „Титания и Оберон“. Добър избор.

— Хоуп ме убеди да взема пакетна услуга, която включва бутилка шампанско, вечеря за двама и какво ли още не. Ще отбележим десет години от сватбата, така че трябва да е нещо специално.

— Хоуп ще го направи специално.

— Ами, да ти помогна да заведеш Спенс до колата му.

— Ще се оправя. Иди и вземи жена си. Благодаря ти за помощта.

— За нищо.

Докато се върне при гостите, тълпата вече бе оредяла. Отново се зае да търси Ейвъри, но бе възпрепятстван от други гости, които се готвеха да си тръгват и искаха да му благодарят за вечерта, да изразят възхищението си от хотела, да му пожелаят късмет и всичко най-добро.

Оуен оценяваше вниманието им, наистина, но му хрумна, че току-що бяха присъствали на второто си парти заедно като двойка и той бе прекарал повече време без Ейвъри, отколкото с нея.

А тя бе прекарала повече време в обслужване на другите, отколкото в забавления.

Намери я в трапезарията, където разчистваше масите.

— Не знаеш ли как да се държиш като гост?

— Не съвсем. А и обещах на Хоуп и Каролий да им помогна в разчистването след това. Вече почти е време. Беше страхотно, Оуен. Всички много се забавляваха и наистина харесаха хотела. Направиха и доста резервации.

— Така чух. — Той взе чиниите от ръцете ѝ. — Къде ти е шампанското?

— Оставих го някъде, но този път изпих повечето. Тъкмо изпратих майка ти горе до библиотеката. Ще занесем малко плодове и сирена, както и разни бисквити. Никой от вас не хапна почти нищо. — Твърдо решена да довърши, тя взе чиниите от него. — Хайде, върви горе. И аз ще дойда скоро. Ще довърша тук с Хоуп, после трябва да си взема чантата от апартамента ѝ.

— Аз ще я взема. Къде е?

— Точно до вратата, но там е заключено.

— Ще взема ключа.

Той взе чантата ѝ, сложи бутилка шампанско в кофичка с лед, добави и две чаши и грабна ключа за „Ник и Нора“. След като остави кофичката с лед и шампанско в стаята си за през нощта, завари близките си, включително и родителите на Клеър, разположени удобно в библиотеката, вече да похапват доволно от плодовете и сирената.

— Досега не бях усетила, че съм гладна. — Джъстин грабна няколко бисквити. — Ето го и липсващия ми син.

— Спенс — поясни той. — Ключове за кола. Нужно беше да го убеждавам известно време.

— Трябваше да ме потърсиш — увери го майка му. — Спенс ме слуша.

— Всичко е наред. — Той осъзна, че не е хапнал почти нищо, точно както бе предположила Ейвъри, затова си взе няколко маслинки в шепи, преди да седне на пода. — Дойдоха, видяха, ние победихме.

— И още как — подкрепи го Бекет, прегърнал Клеър на дивана, който делиха с майка му и Уили Би.

— Наистина е готово. — Джъстин въздъхна. — Само като се сетя за изминалите две години...

— Би ли го направила отново? — попита Роузи, майката на Клеър.

— Не й давай подобни идеи. — Райдър вдигна очи към тавана.

— Не бих, не и такова нещо. Това беше преживяване, което се случва веднъж в живота.

— Слава тебе, Господи.

Но тя се засмя и срита Райдър по крака.

— Имам други идеи. За по-нататък. За тази вечер? — Тя вдигна чаша. — Тост за моите момчета. Райдър, Оуен и Бекет. Вие сбъднахте мечтата ми.

Райдър се пресегна и сложи длан върху ръката ѝ.

— Мечтаеш хубаво — каза той след малко. — Само ми направи услуга и гледай да спиш спокойно за известно време.

Съдейки по блясъка в очите ѝ, докато майка му отпиваше от шампанското си, Оуен заподозря, че тя вече се е размечтала за нещо ново.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пожеланията за лека нощ дойдоха много по-късно и звучаха приглушено. Ейвъри реши, че Джъстин и баща ѝ явно са имали уговорен предварително сигнал, за да направят спането заедно по-малко неловко за децата си.

Или поне за тези от мъжки пол, каза си тя, тъй като тя самата изобщо не се чувстваше неловко.

Баща ѝ излезе от стаята, а Джъстин остана на мястото си. След няколко минути и тя им пожела приятни сънища.

По мълчаливо съгласие никой не спомена факта, че Джъстин и Уили Би ще прекарат нощта заедно в стаята в дъното на коридора.

Може би, ако се замислеше за това, фактът, че тя и Оуен щяха да прекарат нощта заедно в стая в другия край на същия коридор, щеше да ги накара да се почувстват неловко — или да ги развесели в нейния случай.

Затова реши да не мисли за ситуацията.

Вместо това, заобиколена от декадентския разкош на „Ник и Нора“, Ейвъри протегна високо ръце. Чувстваше се много добре, отсъди тя. Всичко си беше точно на мястото.

За да удължи удоволствието, се завъртя в кръг, огледа отново цялата стая и забеляза шампанското в кофичката с лед.

— Отмъкнал си бутилка!

— Хей, предпочитам глагола „освободил“. — Забеляза усмивката ѝ и отиде да отвори тапата.

— Всичко е като сън или като красива пиеса, в която съм получила главната роля. Хубава и направо разкошна стая след прекрасно, весело парти и шампанско, поднесено от секси мъж. Бих проверила списъка си, стига да имах такъв, но смятам, че в момента имам всичко.

Той ѝ подаде чаша.

— Сега вече имаш.

— Тогава да прием за това. — Тя чукна лекичко чаша в неговата и отпи глътка, докато обикаляше наоколо. — На истина мина добре, нали? — обърна се тя към Оуен. — Имаше много щастливи лица и весели разговори.

— Така беше, а ти сякаш искаше да видиш и чуеш всичко. Беше едновременно навсякъде.

— Не мога да стоя на едно място, когато съм на парти. — Остави обувките си, които носеше в ръка, до нощното шкафче. — Трябва да съм в движение, иначе може да изпусна нещо. Ти изчезна за известно време.

Той свали вратовръзката, която вече бе разхлабил.

— Разведох някои от гостите наоколо, после трябваше да затворя вратите към верандата в „Елизабет и Дарси“.

— Елизабет също бе навсякъде тази вечер. На няколко пъти улових уханието ѝ.

— Натъкнах се на баща ти горе. Искаше да ми каже, че двамата с майка ми ще пренощуват тук. В „Елизабет и Дарси“. Заедно.

— Хмм. — Тя се облегна на тоалетката и се загледа в него, докато пиеше шампанско. — Така и подозирах. И как мина?

— С много увъртане от негова страна, както обикновено, но все пак успя да каже точно каквото трябва. Аз между временно отчаяно се мъчех да изтикам от главата си всякакви нежелани образи и картини. И двамата се справихме.

— Това е хубаво. Мисля...

— После ме притисна по отношение на теб.

— Той... Какво?

Развеселената усмивка изчезна от лицето ѝ, отбеляза Оуен.

— Без никакво увъртане. Много по-съсредоточен е, когато става въпрос за малкото му момиче.

— О, за бога — подхвана тя, после леко наклони глава. — Като се замисля обаче, това е доста мило. И забавно. Как мина тази част?

Той си свали обувките и ги остави до нейните.

— Беше малко странно, но и информативно.

— Така ли? — Наслаждавайки се на идеята, тя отпи още глътка шампанско. — И какво ти каза?

— Това е само между мъже.

Тя вдигна очи към тавана.

— Ти си неговата Ейвъри — обади се Оуен, докато отиваше до нея. — Най-важното нещо в живота му. Бих казал, фокусът на живота му. За мен също си много важна.

Тя се усмихна.

— Хубаво е да си важен.

— Такава си. — Остави чашата си на масичката, сложи длани върху раменете ѝ, после ги плъзна надолу към лактите ѝ и обратно. — Може би не съм ти го казвал или показал.

Изглеждаше ѝ толкова сериозен, сините му очи бяха по-скоро напрегнати, отколкото уверени и тя усети как губи равновесие.

— Познаваме се отдавна. И двамата знаем, че държим един на друг.

— Познаваме се отдавна — съгласи се той и докосна с устни нейните — нежно, много нежно. — Но това е сега, а сега е различно.

Тя леко наведе глава назад.

— И това е вярно.

И не само това, помисли си той, докато бавно задълбочаваше целувката. Не бе напълно сигурен какво е, никак дори, но определено бе много повече от споделена страст и задоволяване на физически нужди.

Усети как тя полека се отпуска, малко по малко, и осъзна — в този миг — че иска точно това. Едно дълго и бавно спускане.

Взе чашата от ръката ѝ, остави я до своята.

Винаги се изненадваше колко нежна е тя. Устните ѝ, кожата. Всичко в нея бе толкова силно и енергично, но и нежността имаше своето място.

А сърцето ѝ — то също бе нежно. Знаеше го, винаги го бе знаел, но... Трябваше да обръща повече внимание на тези деликатни местенца.

— Обичам да те докосвам — прошепна той. — Кожата ти, устните ти. И начинът, по който чувствата ти се изписват в погледа ти.

Тя опря длани в масичката зад гърба си.

— Точно сега съм малко замаяна.

— Добре. Значи, не съм само аз.

Обхвана лицето ѝ и целувката му бе лека и внимателна, нежна като сърцето ѝ. После я вдигна на ръце.

Дъхът ѝ секна. Бе очаквала да е забавно, закачливо. Вместо това той я бе омагьосал, бе я накарал да се почувства слаба и тръпнеща, и малко неуверена.

— Оуен.

— Ръцете ти са толкова деликатни. — Остави я на леглото, после вдигна едната ѝ длан и я притисна към своята. — Изглеждат нежни, но са неуморни. Това е изненадващото в теб. Както и раменете ти. — Той побутна презрамката надолу. — Кожата е толкова гладка и бледа, но са силни. Понасят много неща.

Сведе глава и зацелува рамото и шията ѝ.

Блясъкът на стаята, уханието на цветята и ръцете му върху тялото ѝ, нежни като перце. Цялата се отдаде — на него, на мига, на този нов дар, толкова неочакван, колкото и искрящото ключе на врата ѝ.

Докосваше я бавно, уверено и с безкрайна нежност. Никой никога не бе го правил, не и по този начин, нито я бе карал да се чувства... безценна.

Той смъкна роклята надолу и насочи устни към разголената ѝ гръд, карайки я да потръпне. Да въздиша. Наблюдаваше как светлината озарява очите ѝ, преди тя да ги затвори, как тялото ѝ реагира на докосванията на ръцете и устните му. И усещаше как сърцето ѝ бие под тях силно.

После по-учестено, когато я подтикна да поеме към върха, без да спира. Тя се вкопчи в него, понесена от бурята. Докато най-сетне стигна предела и ръцете ѝ се отпуснаха безсилно.

Точно такава, мислеше си той, докато се събличаше. Толкова открита, разголена и замаяна от удоволствие.

Най-напред завладя устата ѝ, отново, остави я без дъх, докато ръката му се плъзгаше надолу и още по-надолу, за да я обхване. Да изтръгне от гърлото ѝ стон.

После се плъзна в нея, в горещата, влажна, копринена мекота.

Сега той потрепери, покорен от нея, замаян от внезапното и отчаяно желание да я има. Но тласъците му бяха бавни и дълбоки. Мъчително прекрасни.

Сграбчи ръцете ѝ, преплетоха пръсти, докато се движеха заедно. Сякаш въздухът наоколо се сгъсти и запулсира като ударите на

сърцето. Виждаше лицето ѝ, единствено него, докато изричаше името ѝ — или само си го бе помислил.

Но очите ѝ се отвориха, впериха се в неговите. Ръцете и телата им бяха слети заедно, когато сведе уста към нейната. Бяха едно цяло, докато се спускаха бавно и дълго отвъд върховния предел.

На сутринта, в тишината на утрото, той я гледаше как спи. Толкова рядко можеше да я види в покой.

Върна се в мислите си към началните планове за хотела, спомни си за споровете и поправките, за безбройните съвещания, както и за дългите месеци на тежък труд.

Никога не си бе представял, че ще прекара първата си нощ тук с Ейвъри, спяща до него.

Сега това бе факт. Хотелът, тази първа нощ. Предстоеше им нов строеж, нов план. А тя бе до него, дълбоко заспала, косата ѝ се открояваше ярко на фона на снежнобялата възглавница.

Какво следваше?

Той планираше, предвиждаше, пресмяташе. Така правеше в живота си, в работата си. Но не можеше да направи точен план по отношение на Ейвъри, не можеше да види ясно пътя си, за да предвиди следващата стъпка, да пресметне следващия ход.

Струваше му се странно — двамата се познаваха толкова добре. Не трябваше ли следващата стъпка, следващият ход, да дойде съвсем естествено?

Може би така и щеше да стане, реши той. Тогава защо да се тревожи?

Измъкна се от леглото и леко се изненада, когато тя не помръдна. Внимателно затвори зад гърба си вратата към банята и огледа с удоволствие стъклената душ-кабина.

— Хайде да те видим, бебчо — измърмори той.

Изпробва масажните струи, панела за дъждовни капки и след като подуши душ гела с аромат на джинджифил и зелен чай, с огромно облекчение установи, че не е прекалено женствен.

Когато най-сетне посегна към една от пухкавите големи кърпи в банята, вече беше буден, освежен и реши, че има нужда от кафе, и то веднага.

Бръсненето определено можеше да почака.

Нахлузи джинси, наметна памучна риза върху плътна тениска. Отказа се от работните ботуши — бяха прекалено шумни — и се задоволи с чорапите.

И през цялото време Ейвъри не помръдна.

Измъкна се от стаята, тръгна надолу и не чу никакъв шум, докато не зави към кухнята. Натам го насочиха уханията и приглушените женски гласове.

— Добро утро, скъпи. — С блеснали очи, леля му се усмихна, докато подреждаше с пъргави движения парченца бекон върху попивателна хартия. — Кафе?

— Всичко бих дал за едно кафе.

Тя му предложи устните си, прие бързата му целувка и се пресегна за каната.

— Какво е това? — Посочи той към белите сака на професионални готвачи, които и двете с Хоуп бяха облекли.

— Решихме, че така е по-спретнато — отговори му Хоуп. — Малко по-стилно от обикновена готварска престилка.

— Харесва ми. — С бързината на дългогодишния опит той грабна парченце бекон, преди Каролий да го плесне през ръката.

Тя го изгледа строго с вирнат показалец.

— Никакви такива. Закуската ще бъде сервирана след половин час.

— Но вече има бекон. Хареса ли ти „Мансардата“?

— Чувствах се като кралица. Толкова бях уморена, но въпреки това не можах да се въздържа да обиколя навсякъде и да поседна на всеки стол. — Тя поклати глава и се засмя. — Все си повтарях, че е като сън. Спомням си как двете с Джъстин избирахме дамските и платовете. И ето че седях върху тях.

— На теб стаята хареса ли ти? — попита го Хоуп.

— Беше страхотно. Прииска ми се да съм с бомбе. Май всички са заспали скоро след като си казахме лека нощ. И явно още спят, защото не чух никой да помръдва, докато слизах насам.

— На гостите е позволено да спят до късно. Но ако си гладен, бихме могли да ти приготвим нещо набързо.

— Няма нужда. — Но си грабна още едно парче бекон, докато леля му стоеше с гръб. — Може би ще кача чаша кафе на Ейвъри.

— Колко си мил само. — И тогава Каролий присви очи, забелязала как дъвче второто парче бекон. — И лукав.

Хоуп сипа кафе в голяма чаша, подслади го, както го обичаше Ейвъри.

— Кажи й да не бърза. Затова имаме съдове с капак за топла храна.

Оуен се върна горе, влезе тихичко. Беше помръднала, забеляза той, но само за да се протегне по диагонал на леглото. Може и да беше дребничка, замисли се той, но при възможност явно успяваше да заеме почти цялото легло.

Приседна на ръба, наведе се и я целуна по бузата. След като това не свърши работа, погали с пръсти ръката й. След което се отказа от идеята за нежно събуждане и я ощипа.

— Какво! Ох! Хей?

— Исках да се уверя, че си жива.

— Аз... — Тя се завъртя леко и разтърка с юмруци унесените си очи. — Бях в съня на Хари.

— Какво?

— Синът на Клеър. Хари сънува едни такива странни и много цветни сънища. Моят беше за зелени жирафи на червени петна. Звучи много коледно и весело, но не. Бях се озовала наред препускащо стадо, и то облечена като Лейди Гага. Така ми се струва. Това кафе ли е?

— Да, мисля, че ти е нужно.

— Благодаря. А маймунката от кутията със зърнената закуска ме преследваше. Имаше големи зъби.

— Често ли се случва?

— Не, слава богу. Но нали снощи изпихме цялото шампанско. След това — добави тя със сънena усмивка, — може да е изиграло своята роля. Ти си облечен. Кое време... — Очите й се разтвориха широко, когато погледна часовника. — Мамка му! Почти осем е.

— Какъв шок.

— Щях да стана в седем, за да помогна на Хоуп и Каролий за закуската.

— Вече са се погрижили за това. Спокойно. — Намести се до нея, побутна я още малко по-навътре в леглото, после взе дистанционното. — Гледай сега.

Включи телевизора.

— Можем да се излежаваме тук, да пием кафе и да видим какво става по света.

— Чувала съм за подобно нещо. — Тя се облегна на възглавниците, сгуши се в него и отпи глътка кафе. — Харесва ми. Хубаво е.

— Да. — Той я прегърна през рамо и останаха плътно един до друг. — Хубаво е.

— Всички ли са станали?

— Никой не е станал.

Тя се отпусна още малко.

— Значи, няма защо да се чувствам гузна. Това е нещо като миниваканция.

— Сутрешна ваканция?

— Става.

Тази идея провокира друга.

— Защо не я продължим? Искаш ли да идем на кино довечера?

— О. — Тя вдигна лице към него. — Довечера аз затварям ресторанта.

— Значи, утре.

— Има ли нещо, което искаш да гледаш?

— Ще намерим какво.

— Без филми със серийни убийци или каквото и да било с маймуни.

— Съгласен съм. Какво ще кажеш да те взема към шест? Първо ще минем да хапнем нещо.

— Звучи добре.

Да, помисли си той, добре. И като следващата стъпка, следващ ход, никак не бе зле.

С мисли за пролетта в мразовитото начало на февруари, Ейвъри седеше на задната седалка в колата на Хоуп и използваше телефона си, за да избира сватбени рокли.

— Притеснявам се, че вече е малко късно. — Клеър се размърда на предната седалка. — Трябваше да го направим преди празниците.

— Имаме достатъчно време — увери я Хоуп. — Отиваме в един прекрасен сватбен бутик. А ако там не намериш точно каквото търсиш, имам още два предвид.

— Няма да е бяла. Роклята ми не трябва да е бяла.

— Всяка булка има право на бяла рокля — поправи я Хоуп. — Но по-важното е, че всяка булка има право да избере какъвто цвят и стил на роклята смята, че ѝ отиват. Не подхождай към това с предубеждение.

— Трябваше да си останем с първоначалната идея за малко следобедно тържество само за роднини. Но...

— Бекет не го е правил преди. — Докато търсеше в интернет и преглеждаше различни рокли, Ейвъри изреди всички причини, които Клеър вече им бе изтъкнала. — Момчетата се вълнуват. Ти искаш нещо специално и запомнящо се за двама ви с Бекет. Имаш идеалното място за целта в хотела. Нужно ли е да продължавам?

— Не. — Клеър надникна през рамо. — Намери ли нещо?

— Съжалявам. Все се разсейвам от огромните бели рокли. Гледай само това. Истинско произведение на изкуството.

Показа екрана на телефона си на Клеър.

— Прелестна е за първа сватба, и то такава с неограничен бюджет. Боже, погледни какъв шлейф и колко са нежни мънистата по полата. По разкошната дълга пола.

— Много ми харесва, но никога не бих могла да я облека. — Ейвъри поклати глава. — Направо ще се удавя в подобна рокля.

Хоуп ѝ хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Има ли нещо, което още не знаем?

— Че съм ниска ли?

— За теб и Оуен — и сватбените рокли.

— За... Не! — Ейвъри си взе обратно телефона, погледна за последно роклята, после мина на друга. — Всяка жена инстинктивно си представя себе си в сватбена рокля, когато се обсъждат различни варианти.

— Но нещата вървят добре. — Клеър се завъртя и погледна назад.

— Много добре. И двамата сме адски заети, но въпреки това успяхме да излезем заедно няколко пъти. Нали ги знаете онези места, където едни хора ти носят храна, приготвена от други хора? Освен това

изпробвам потенциални ястия от бъдещия си ресторант върху него. Оуен е много любезен доброволец.

— Още ли го има трепета? — попита я Хоуп.

— Да, още. А сега се появи и някакъв дълбок копнеж. Хубаво е, но е малко страшно.

— Знам — усмихна ѝ се Клеър.

— Не е като при теб и Бекет.

— Защо?

— Защото сме аз и Оуен и ние сме... Не знам точно какво. Както и да е, днес е твоят ден.

— Имаме цял ден — напомни ѝ Клеър.

— Който започва отсега. — Хоуп рязко зави към свободно място за паркиране. — Това беше чист късмет и ще го приема за добър знак. Бутикът е ето там.

— О, виж каква рокля! — Клеър се загледа във витрината и се възхити на бляскавата бухнала пола, на искрящата копринена белота на корсета. — Великолепна е, но е прекалено официална и подхожда на първа сватба. Не мисля, че това е нашето място. Не искам...

— Довери ми се. — Хоуп извади ключа от таблото на колата.

Ейвъри отвори вратата.

— Дори и да не искаш, аз няма да пропусна възможността да се позабавлявам тук.

Преди Клеър да успее да възрази каквото и да било, Ейвъри скочи от колата. Дръпна рязко вратата на приятелката си и я измъкна навън.

— Ще бъде забавно.

Оказа се права.

Озоваха се сред море от бляскаво бяло, слонова кост, кремаво, километри тюл и милиони мъниста. Обута в джинси и ботуши до коленете, Ейвъри сложи едно було върху главата си и зае поза за снимка.

Изглеждаше, сякаш има вулкан от тюл върху главата си, реши тя.

После се нахвърли върху Клеър.

— Махни се от тези.

Рязката команда накара Клеър сепнато да дръпне ръка.

— Но това са хубави и елегантни костюми.

— Няма да носиш костюм, колкото и елегантен да е той. Тези са за майката на младоженеца или булката.

— Но...

— Прекалено са строги. — Съгласна с Ейвъри, Хоуп скръсти ръце пред гърдите си. — В никакъв случай.

— Не искам нищо прекалено официално или префърцунено. Искам нещо семпло.

— Значи, ще бъде семпло. — Ейвъри кимна тържествено. — Булката решава.

— Тогава...

— Изключваме онези.

— Наистина ми харесва зеленият.

— Чудесен е — съгласи се Хоуп. — Ако ще ходиш на нечия чужда сватба, на следобеден чай с дамите или на благотворителна вечеря.

Двете с Ейвъри застанаха редом с Клеър и я дръпнаха настрани.

— Трябва да изберем първо вашите рокли — предложи Клеър. — Така ще имам отпавна точка.

— Дръж се сериозно. Нашите рокли допълват твоята, а не обратното. — Все още с воала на глава, Ейвъри отиде към друга част от залата.

Първоначалните предложения бяха отхвърлени като прекалено натруфени, прекалено бели или подходящи за нощен клуб.

— О, не розово.

— Не е точно розово — настоя Ейвъри. — Цветът е пастелен. По-скоро е като нежен руж, а и виж каква пола.

— Много ми харесва. — Хоуп присви устни и я огледа внимателно. — Това диагонално скосяване на долния ръб сигурно започва от коляното и би трябвало да стигне до средата на пресеца.

— Не знам. Аз...

— Виж, трябва да изпробваш някоя. Такива са правилата. И тази ще бъде сред изпробваните рокли — отсече Ейвъри. — Ще изберем още няколко и ще отидем в някоя пробна.

— Права си. Напълно си права, а аз се държа неразумно. Тази и тази. — Клеър посочи и роклята, която Хоуп държеше в ръце. — Онази, както и зеленият костюм. Искам да го пробвам.

— Става. Вземи тези. — Хоуп подаде роклите на Ейвъри. — Аз ще донеса костюма.

Забелязала, че явно са взели някакво първоначално решение, една от служителките в бутика дойде да им приготви пробната, окачи роклите, предложи им газирана вода.

Клеър посегна най-напред към зеления костюм.

— Добре, приключвай с него. — Ейвъри сви рамене и пийна малко газирана вода с лимон.

— Има класически силует — настоя Клеър, докато се преобличаше. — Цветът ми отива. А и времето през април е променливо, така че самото е добра идея.

Обърна се, за да погледне отражението си в тройното огледало.

— Много красив зелен цвят, който подчертава зеленото в очите ми. А и с подходящите обувки... Не е романтично.

— Не, не е. Това е елегантен костюм — потвърди Хоуп.

— И ти стои добре. Но не е твоята рокля, Клеър.

— Признавам се за победена. Дай да пробвам онази синя рокля. Цветът е хубав, нежен и силуетът е красив.

Ейвъри остави чашата си и стана от малкото плюшено диванче, за да огледа отблизо Клеър, след като се преоблече.

— Много по-добре. Цветът подхожда на косата ти.

— Харесвам вълнообразния подгъв, леко набраната отзад пола. Бих могла да я облека — замисли се Клеър. — С чифт бляскави обувки може би.

— Не те накара да грейнеш. — Хоуп поклати глава. — Мисля, че когато облечеш истинската рокля, тя ще те накара да засияеш. Но тази ти стои чудесно. Прави талията ти съвсем малка и подчертава дългите ти крака. Какво ще кажеш да я отделим при потенциалните кандидати?

— Става. Имаме едно категорично „не“ и едно „може би“.

Клеър пробва друга рокля в бледозлатисто, която мигновено бе отхвърлена като вариант и от трите.

— Сега розовата. — Ейвъри присви очи, забелязала изражението на лицето на Клеър. — Сключихме сделка.

— Добре, да, но розовото ще е прекалено. Освен това е без презрамки, а аз не искам такава рокля.

— Мрън, мрън, мрън — измърмори Ейвъри, докато закопчаваше ципа на гърба ѝ.

— Не искам да създавам проблеми, но просто... О. — Тя зяпна отражението си.

И засия.

— Клеър. — Загледана в бъдещата булка, Хоуп въздъхна. — Изглеждаш зашеметяващо. Цветът страхотно подхожда на тена ти. А това скосяване на полата — едновременно е красиво и романтично и е разчупено и забавно.

— Завърти се — нареди Ейвъри. — О, боже, виж само как се движи, а тези кръстосани ленти на гърба — дискретно секси. Има и съвсем лек намек за блясък в материята. Точно колкото е нужно.

— Романтична и красива. Това е моята рокля. Никакво „може би“. Ще се омъжа за Бекет Монтгомъри в тази рокля.

— Трябва да я видиш как стои с обувки — дори и да не са идеалните. — Хоуп се втурна към вратата на пробната. — Чакай.

— Завърти се пак — помоли Ейвъри.

Клеър се засмя и този път направи пирует.

— Чувствам се прекрасно в нея. Беше права.

— Обичам да става така.

— Ще трябва да си вдигна косата, какво ще кажеш? — Нетърпелива да пробва, Клеър вдигна косата си отзад и отстрани. — Никакви украшения за глава. Само една шнола с малко блясък.

— Изглеждаш толкова щастлива.

— Щастлива съм, много, много щастлива. Искам да мога да направя това и за теб някой ден, както и за Хоуп. Искам да избираме заедно сватбените ви рокли и да знам, че сте щастливи като мен сега.

— И аз го искам.

В мигове като този Ейвъри вярваше, че може да се случи. Че ще познае тази радост, ще има тази вяра и ще направи този скок.

Обърна се и взе телефона си.

— Дай да те снимам с роклята. Можем да пратим снимката на майка ти и на Джъстин.

— Права си. Трябва да я видят.

— Отпред и отзад. — Ейвъри засне позата. Докато пращаше снимките, Хоуп и служителката на бутика се върнаха с купчина кутии за обувки. И всички бяха обзети от луда радост.

Докато се прибираха у дома след дългия ден, посветен на избора на рокли, обувки, аксесоари — както и някои дрехи за медения месец — Ейвъри се бе изтегнала на задната седалка на колата и пишеше съобщение на Оуен.

„Спряхме за късна вечеря и подробно обсъждане на плячката от деня. Бъдещата ти снаха ще бъде много красива булка и ще зашемети Бекет. Шаферките й също не са за изхвърляне. Прибираме се. Съжалявам, че е по-късно, отколкото очаквах.“

Клеър се обърна, когато чу сигнала на телефона за получено съобщение.

— Какво казва Оуен?

— Че Бекет е зашеметен, още откакто те е видял за първи път — това е в отговор на моята реплика. И пита дали искам да ида при него.

— Искаш ли? — попита Хоуп. — Мога да те закарам.

— Трябва да ида до Хагерстаун рано сутринта за продукти за ресторанта, после имам среща с Бекет в новата сграда. — Тя пишеше съобщение на Оуен, докато обясняваше на приятелката си. — Освен това знам, че Оуен се опитва да отдели малко време да издирва Били.

— Били на Елизабет ли?

Ейвъри кимна на Клеър.

— Засега няма кой знае какъв късмет. Но пък никак не е лесно. Трябва да се прибера и да се наспя. Вече е почти единайсет. Казва, че му липсвам.

— О!

— Нали? Отново този сърдечен трепет. Утре съм на работа до четири, но мога да взема нужните продукти, докато съм на пазар сутринта, после да приготвя някое от новите ястия, което той да опита, ако е навит. И той е съгласен — обяви тя. — Имам среща утре вечер с гаджето си.

— Кълна се, че изглеждаш така, сякаш си влюбена до уши.

Ейвъри само се ухили на Хоуп.

— Така се и чувствам. Какъв прекрасен ден. Може да се обадя на Оуен, когато се озова в леглото.

— За телефонен секс?

Усмивката й не трепна.

— И това може да е част от разговора. Някакви съвети?

— Говори тихо и бавно.

— Толкова е мъдра. — Ейвъри се надигна, когато Хоуп спря на паркинга зад „Веста“. — Господи, какъв чудесен ден наистина. — Наведе се напред и целуна и двете си приятелки. — Много ми хареса. Обичам ви, момичета. Отваряй багажника. Знам кои торби са мои.

— Кажи... *здрaсти* на Оуен — обади се Хоуп с леко дрезгав глас. — От нас двете.

— Ще бъда прекалено заета да го поздравявам лично. Беше страхотно, абсолютно и категорично страхотно. Ще се видим утре. — Грабна чантата си, тръшна капака на багажника. Махна им за довиждане и забързано тръгна към задния вход.

Беше убедена, че ще се върне преди затварянето на пицарията — но нямаше, категорично нямаше да влиза и да проверява как е положението. Насили се да подмине заключената задна врата на „Веста“ и тръгна към стълбите.

Тогава забеляза жената, седяща на стъпалата.

Ейвъри се закова на място, инстинктивно премести ключовете в ръката си така, че единият да стърчи между пръстите ѝ. Обмисли възможните варианти, докато жената се изправяше на крака.

Ейвъри беше млада, силна и бърза, ако се наложеше.

— Ресторантът е затворен — спокойно каза тя.

— Знам. Чакам теб.

— Ако търсиш работа, може да дойдеш утре, в работно време. Но точно сега...

— Не ме ли позна? — Тя слезе крачка надолу и Ейвъри настръхна. — Аз съм майка ти.

Под бледата светлина на нощното осветление Ейвъри се загледа в лицето ѝ. Сега го виждаше, разбира се, че го виждаше. Но бяха минали толкова много години между последното им виждане и тази нощ. Толкова дълго време и голямо разстояние.

Зачака прилива на някаква емоция — каквато и да е, но беше като вцепенена.

— Какво искаш?

— Да те видя. Да поговоря с теб. Може ли да влезем и да поговорим?

Без да каже нищо, Ейвъри тръгна нагоре по стълбите, отключи вратата на апартамента си.

Осъзна, че в крайна сметка изпитва нещо.

Ужас.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейвъри остави чантата с покупките си, свали палтото и шала си и с отмерени пестеливи движения ги прехвърли върху облегалката на един стол.

Остана безмълвна и не понечи да седне.

— Тук е хубаво. — Гласът на майка ѝ преливаше от престорен ентусиазъм. — Имаш много хубаво жилище. Бях и в ресторанта ти порано. Изглежда чудесно, наистина чудесно. Много професионално.

Жената спешно се нуждаеше от изрусяване на корените на косата, отбеляза Ейвъри и никак не я бе грижа, че подобна мисъл бе доста нелюбезна. Трейси Мактавиш или каквато там ѝ бе фамилията сега, носеше яркочервено палто върху прилепнали по краката джинси и черен пуловер. Ейвъри остана с впечатлението, че фигурата ѝ е по-скоро кокалеста, отколкото стройна, тясното ѝ лице бе грижливо гримирано и късите ѝ руси кичури се открояваха ярко на фона на черните корени.

Всяка мисъл в главата ѝ, осъзна Ейвъри, бе дребнава и неучтива.

Е, толкова по-зле.

— Какво искаш? — повтори тя.

— Искях да те видя. Господи, миличка, колко си красива! Обожавам косата ти. Притеснявах се, че ще те видя с онази смешна червена грива и противните скоби на зъбите, а виж се само! Аз просто...

— Недей. — Ейвъри направи крачка назад, когато Трейси понечи да се приближи. — Не си въобразявай, че ще разиграем сценка като в шоуто на Опра.

Трейси отпусна ръце, сведе поглед.

— Не заслужавам подобно нещо. Знам го, скъпа. Така е. Просто, като те видях такава, пораснала и толкова хубава, осъзнах какво съм изпуснала. Може ли да поседнем? Просто да поседим за няколко минути?

— Не ми се седи.

— Толкова си ми ядосана. — Като смел войник, изправен пред разстрел, Трейси опъна рамене. — Не те обвинявам. Онова, което направих, беше глупаво, егоистично и грешно. Много съжалявам, Ейвъри.

— О, да, ти *съжаляваш*. — Поддала се за миг на гнева, Ейвъри щракна с пръсти. — Бам. Всичко вече е наред.

— Не е. Знам, че като кажа колко съжалявам, няма да оправя нещата. Нищо не би могло, предполагам. Постъпих ужасно, направих голяма грешка. Аз просто — само исках да те видя — успя да промълви Трейси, докато в очите ѝ проблясваха сълзи. — Мислех си, че може би сега, когато вече си пораснала, би могла да ме разбереш поне малко.

— Какво да разбера?

— Защо си тръгнах. Бях толкова нещастна. — Изрови кърпичка от чантичката си, после се отпусна тежко в един стол и захлипа. — Никой не разбира през какво преминавах! Никой *не може* да разбере какво ми беше. Не можеш да знаеш какво става вътре в един брак.

— О, мисля, че едно дете, което е част от този брак, има доста добра представа. Ти не просто си тръгна от брака си, ти напусна и дъщеря си.

— Знам. *Знам*, но не можех да остана. Ти винаги си била дъщеря повече на баща си, отколкото моя, така че...

— Внимавай много какво ще кажеш за баща ми.

— Нищо няма да кажа. — Очевидно добре подготвена, Трейси измъкна още една кърпичка. — Той е добър човек. Може би е бил прекалено добър за мен. Не биваше да се омъжвам за него. Направих грешка.

— Това явно ти е навик.

— Бях толкова млада, скъпа. Едва бях навършила деветнайсет. И си мислех, че го обичам. Наистина го обичах. И тогава забременях, така че женитбата ми се струваше правилното нещо. Родителите ми се държаха толкова зле с мен, когато им казах. Не знаеш колко уплашена бях.

Ейвъри би могла да изпита съчувствие към едно младо момиче в подобно положение, но сега то се изпари, преди да е добило форма. Тя си спомни дядо си — толкова добър и търпелив и с безкрайна тъга в очите си до края на живота му за дъщерята, която бе изгубена за него.

И баба си, силна, любяща жена, която винаги бе стабилна опора за близките си.

— Да не би да те изгониха от къщи? Или те заплашиха?

— Те...

— Внимавай — предупреди я Ейвъри.

— Не, но те ме *обвиняваха*. И казваха, че ако родя бебе, ще трябва да го издържам и...

— Представи си само. Очаквали са от теб да поемеш някаква отговорност.

— Държаха се *лошо* с мен. Винаги са били много строги. Не можех да остана у дома, след като непрекъснато ми мърмореха.

— И женитбата се е оказала начин да се отървеш от тях.

— Не беше така. Бях само на деветнайсет. Мислех си, че искам да се омъжа, да имам семейство и свой дом. А Уили Би беше толкова едър и красив, можеше да се погрижи за всичко. Нали разбираш, да намери дом за нас и всичко останало. Беше много добър с мен, докато бях бременна. Опитах се, *наистина* се опитах да създам уютен дом и да готвя, да се грижа за теб, когато се появи. Ти беше такава капризно бебе, Ейвъри.

— Как не ме е срам.

— Не исках да прозвучи така. Аз просто... още не бях навършила двајсет, когато ти се роди, а имаше толкова много за *вършене*.

— И сигурно баща ми не е правил нищо.

Трейси подсмръкна, стисна за миг устни.

— Вършеше много неща. Няма да те лъжа, помагаше много в домакинството и всичко останало, носеше те на ръце през нощта, люлееше те. Беше добър баща.

— Знам. Такъв е и сега.

— Направих каквото можех, *кълна се*, че е така. — С насълзени очи Трейси склучи ръце върху сърцето си. — Но Господ ми е свидетел, че работата въкъщи нямаше край. А после ти проходи толкова рано и пипаше всичко. Просто не можех да смогна. Даже и когато си намерих работа, а ти тръгна на детска градина, имаше толкова много неща за вършене и все едно и също. Той дори искаше и друго. Исусе Христе, искаше още деца, а аз не можех да го понеса. Когато направих аборт...

Това бе като внезапен и силен шамар през лицето.

— Направила си аборт.

Мокротото от сълзи лице на Трейси пребледня.

— Мислех, че ти е казал.

— Не, не е.

— Ти беше на три, боже мой, Ейвъри, беше истинска напасть. Забременях отново, макар че бях внимавала много да не се случи. Не можех да го преживея още веднъж. Просто не можех, затова се погрижих за проблема. Нямах да му кажа, но веднъж се бяхме скарали за нещо и просто ми се изплъзна от устата.

— Прекратила си бременността, без да му кажеш?

— Той щеше да се опита да ме разубеди, а аз бях решила. Ставаше дума за моето тяло, изборът е мой. Ти си жена. Би трябвало да уважиш решението ми.

— Уважавам правото на избор. Но какъв избор си оставила за него? Какво уважение си му засвидетелствала? Бил е твой съпруг, бащата на детето, а ти си взела решението, без да му кажеш. Или не е бил бащата?

— Разбира се, че беше! Не съм му изневерявала.

— Тогава.

Трейси сведе поглед към разкъсаната хартиена кърпичка.

— Е, така беше. И не можех да понеса още една бременност. Докато носех теб, през половината време повръщах и станах огромна като слон. Не исках друго бебе. Направих аборт, поисках да ми вържат тръбите и това беше краят.

— За теб — отрони Ейвъри.

— Той беше страшно ядосан, ужасно гневен, когато разбра. И нещата помежду ни тръгнаха от зле към по-зле. Трябва да знаеш, че и той не беше щастлив. Не бях виновна аз. Просто не бяхме щастливи. Но все пак отидох на семейна терапия, както искаше той. Никой не може да каже, че не съм положила усилия. Просто се чувствах хваната в капан и нещастна. Но се опитах.

— Наистина ли?

— Дванайсет години. Това е доста дълго време. И през всичките тези години се чувствах така, сякаш трябва да бъда нещо, което не съм.

— Съпруга и майка.

— Исках нещо повече. Знам, че е егоистично, но исках нещо повече от това да работя в мола и да се прибирам вечер в този град ден след ден. В един момент просто намразих града и всичко в него. Това не е здравословно, нали? Не е редно да се живее така. Целият ми живот ме подминаваше, а аз не можех да направя нищо.

— И затова започна да изневеряваш на мъжа си.

— Не исках. Просто се случи.

— Мисля, че за да правиш секс с мъж, който не ти е съпруг, се изисква известно планиране.

— Беше само два пъти преди Стив. Не бях щастлива. Нуждаех се от нещо повече. Имах нужда от нещо за себе си.

— Значи си изневерявала на съпруга си, за да се избавиш от досадата на живота си като съпруга и майка. И когато и това не ти е било достатъчно, просто си тръгна.

— Може ли да пийна чаша вода? Моля те?

Ейвъри отиде в кухнята и наля в чаша, вода от чешмата. Остана за миг неподвижна, със затворени очи и вдиша няколко пъти равномерно, докато си възвърне самообладанието.

Макар да бе свалила червеното си палто и да го бе преметнала върху скута си, Треиси продължаваше да седи, стиснала в ръка омачкана салфетка, със сълзи по клепачите.

— Благодаря. Знам, че ме мразиш.

— Не те познавам.

— Бях до теб почти докато стана на дванайсет, Ейвъри. Грижих се за теб. Дадох ти най-доброто, което можех.

— Може и да е било така. Което е много тъжно и за двете ни. Но минаха доста години оттогава досега. Нито веднъж не ми писа, не ми се обади, не дойде да ме видиш. Нито веднъж.

— Не знаех дали баща ти ще ми позволи...

— Казах ти да внимаваш. Не искам да повтарям.

— Добре. Ясно. — Тя отново сведе поглед и приглади палтото в скута си. — Може би не съм мислила, че мога или е редно да го правя. Знам само, че трябваше да си тръгна и го направих по неподходящ начин. Уили Би искаше двамата да продължим да посещаваме терапия. Това щеше само да проточи нещата. Не го обичах, Ейвъри. Не можеш да живееш живота си без любов. Знам какво си мислеше той наистина. Че трябва да положим усилия да изгладим отношенията си. Трябваше

да мислим и за теб. Но ти все щеше да пораснеш някой ден, нали? И къде щях да се озова аз тогава? Заседнала тук, и при това стара. Остаряла и закотвена тук, без никакъв шанс да изживея живота си. Не можех да направя Уили Би щастлив, както и той мене. Какъв беше смисълът?

— Искала си да се махнеш. Добре. Искала си да си живееш живота. Чудесно. Има едно нещо, наречено развод. Тежко е и съм чувала, че може да е болезнено, трудно за всички. Но така се прави в цивилизования свят, където жените не напускат съпрузите си, децата си, дома си, без да кажат и думичка, по дяволите.

— Аз просто... — Отново подсмръкна, остави настрани чашата, която бе пресушила. — Бях влюбена! Когато срещнах Стив, изпитвах толкова силни чувства. Чувства, които не бях познавала дотогава. Не можех да мисля за нищо друго. Не беше редно, знам, но се чувствах жива и щастлива. Знам, че постъпих лошо. Знам, че трябваше да съм откровена с Уили Би, вместо да му изневерявам. Той не го заслужаваше, но, миличка, той просто не искаше онова, което исках аз. Не можех да бъда жената, която той искаше да бъда. И когато Стив получи онзи шанс — много добра бизнес оферта — в Маями, трябваше да замине. Трябваше да тръгна с него.

— Била си в Маями.

— Отначало. Бях толкова запленена и двамата заминахме заедно, струваше ми се толкова романтично и вълнуващо. Знаех, че татко ти ще се погрижи добре за теб.

— Престани. Изобщо не си и помислила за мен, след като си излязла през вратата на дома ни.

— Не е вярно! Не постъпих правилно. Не мислех трезво, но си мислех за теб. Бях много горда, когато разбрах, че си започнала свой бизнес. Ресторантът е наистина добър и бях много горда, когато чух за него.

Предупредителни лампички светнаха в главата на Ейвъри. Надяваше се това да е само привичният ѝ цинизъм.

— Как чу за това?

— Понякога търсех информация за теб в интернет. Исках да знам как си, скъпа. Не мога да изброя колко пъти започвах да ти пиша писмо. И много се натъжих, когато разбрах за Томи Монтгомъри. Двамата с баща ти бяха като братя. Знам, че Джъстин никога не ме е

харесвала особено, но винаги е била мила с мен. Беше ми мъчно за нея.

— Дотолкова ли стига майчинският ти интерес? Ровила си в интернет понякога?

— Не бях права. Не очаквам да ми простиш. Предполагам, че просто съм се надявала да ме разбереш поне малко.

— Какво значение има какво ще разбере сега?

— Мислех си, че би могла да ми дадеш шанс да се опознаем една друга и да...

— Какво стана със Стив? С любовта на живота ти?

Лицето на Трейси се набръчка. Отново се разхлипа и зарови в чантата си за салфетка.

— Той... почина. През ноември. Просто почина. През всички тези години бяхме заедно. Пътувахме из цялата страна заради работата му, нали разбираш? Имаше си и недостатъци, разбира се, но аз го обичах и бяхме щастливи. Сега него го няма и аз си нямам никого.

— Съжалявам. Наистина. Но не мога да запълня тази празнина в живота ти. Не искам. Ти направи своя избор. Трябва да живееш с него.

— Не знам как да бъда сама. Не може ли да поостана тук за известно време? Няколко седмици?

— Тук ли? — Искрено изненадана, Ейвъри зяпна. — Категорично не. Не може да се върнеш след, колко, седемнайсет години без никаква вест и да очакваш отворени врати. Ще трябва сама да измислиш как ще продължиш живота си. Вече не си част от моя.

— Не може да си толкова студена.

— Мога — възрази Ейвъри. — Може да съм го наследила.

— Само няколко седмици, не повече. Не знам какво да правя, къде да отида.

— Каквото и да е, някъде другаде.

— Аз съм родната ти майка, Ейвъри.

— Ти си жената, която избра да ме изостави и игнорира през по-голямата част от живота ми. Сега си останала сама и идваш на прага ми. Именно затова се появи тук — не за да ме опознаеш или каквото там тъпо извинение си съчинила пред себе си.

О, господи, осъзнаването на този факт я накара да се почувства изморена.

— Това означава, че все още мислиш най-напред за себе си и само за себе си. Изслушах те, стига толкова. Трябва да си вървиш.

— Няма къде да отида.

— Светът е голям. Избери си.

— Само ако може да остана тази нощ. Една нощ...

— Разорена си — осъзна Ейвъри.

— Ние преживяхме някои... финансови неудобства. Положението е тежко, да, и ще ми е нужна малко помощ да си стъпя отново на краката.

Всичко, абсолютно всичко се свеждаше до този единствен, грозен факт.

— Господи, коя си ти? Пари? Сериозно ли? Искаш пари от мен?

— Ще ти ги върна. Само ми заеми няколко хиляди, колкото да се оправя временно.

— Ако имах няколко хиляди на разположение, нямаше да ги дам на теб.

— Ти имаш собствен бизнес. — Трейси посочи към чантите с покупки. — Можеш да пазаруваш в луксозни магазини. Можеш да ми отделиш малко, само като заем. Не ме карай да ти се моля, Ейвъри. Само не ме карай да те моля, защото ще го направя. Загазила съм.

Ейвъри грабна чантичката си, извади портфейла си и измъкна оттам банкноти, без да ги брои.

— Ето. Това е. Всичко, което ще получиш сега или когато и да било. Сега се махай и стой далеч от мен. Не искам никога повече да те виждам.

— Не знаеш какво е да си сам, да си нямаш никого.

— Права си. Баща ми се погрижи за това. — Ейвъри отиде до вратата и я отвори. — Казах ти да се махаш.

Трейси отиде до вратата, поспря за малко.

— Съжалявам — каза тя.

Ейвъри затвори и заключи вратата, облегна се на нея. Когато цялото ѝ тяло се разтрепери, тя просто се свлече на пода. Заслуша се в стъпките, които отекваха надолу по стълбището, и изчака да заглъхнат, преди да си позволи да заплаче.

Намираше си оправдания, за да отлага срещата с Оуен. Промяна в графика, прекалено много работа, обясняваше му в съобщения по телефона, за да не се налага да говори лично с него.

Знаеше, че е глупаво, но просто не можеше да си придаде щастливо изражение, за да прикрие цялата мъка, съмнения, разяждащия гняв.

Не искаше да говори с никого, затова избягваше приятелките си, затрупваше се с работа. Но в малките градове приятелите имаха навика да задълбават.

Вдигна очи от сандвича с месо, който приготвяше, когато Оуен влезе в ресторанта. Кимна му отсечено и се надяваше усмивката ѝ да му се е сторила измъчена, когато седна на един от високите столове до бара.

— Как върви?

— Заети сме. Едва успявам да си поема дъх през последните няколко дни.

— Така каза. Може би ще имаш минутка за отдих сега, за кратка почивка.

— Затрупана съм с работа.

— Така ли? — Той се завъртя на мястото си и огледа клиентите, които бяха дошли да обядват по-рано, преброи общо две маси.

— Трябва да направя инвентаризация — импровизира тя на момента. — Доста от чашите са счупени. — Трябваше да смени темата, каза си тя. — Как върви отсреща?

— Върви. Мислех, че ще искаш да се отбиеш сама да видиш.

— Ще дойда веднага щом намеря малко свободно време. — Пъхна сандвича във фурната, извади оттам пица. — Какво да ти приготвя? — попита го тя, докато режеше пицата.

— Сандвичът изглеждаше добре.

— Определено.

Той отиде до хладилника, взе си газирана напитка, отново седна на мястото си.

— Наред ли е всичко при теб?

— Ами, бих искала времето да се стопли и в денонощието да има още няколко часа. Иначе? Всичко е наред.

— Ейвъри.

Тонът му я накара да вдигне очи, да срещне погледа му.

— Какво? Заета съм, Оуен. Знаеш как е.

— Да, знам как е. Затова питам.

— И аз ти казвам, че съм добре. Трябва да управлявам това място. Търся си ново момче за доставките, след като хванах онова, което току-що назначих, да пуши марихуана в мазето. Ревизирам бизнес плана си за новото място, трябва да реша какво да бъде осветлението, обзавеждането, да измисля менюто, да помогна на Хоуп да подготви моминско парти за Клеър. Колата ми има нужда от нови гуми, а доставчикът ми току-що ми каза, че цената на сиренето се вдига.

И докато изреждаше всичко по този начин, сама се убеди, че има пълно основание да бъде изнервена и притеснена.

— Просто нямам време да ти приготвя вечеря и да се забавляваме точно сега.

— Ясно ми е и не става дума за това.

— Значи няма за какво да говорим. Имам работа за вършене. Това е всичко.

Рязко се извърна и отиде да пхне сандвича му във фурната, след като извади другия отвътре, и успя да опари вътрешната страна на лакътя си на горещата скара.

— Мамка му.

Докато затвори фурната и се обърне, Оуен вече бе заобиколил бара. Сграбчи здраво китката ѝ, когато тя се опита да я дръпне.

— Дай да видя.

— Няма нищо. Случва се.

— Къде ти е аптеката за спешни случаи?

— Трябва ми само малко алое. Затова си отглеждам такова в саксия в кухнята. Чакай да...

Той просто я задърпа към закритата кухня, където работеше Франи. Преди Франи да успее да каже каквото и да било, Оуен вирна брадичка, за да ѝ подсказе, че трябва да излезе, и продължи да тегли Ейвъри навътре.

— Пусни ме! — настояваше тя. — Знам как да се погрижа за подобно изгаряне. Имам клиенти.

— Престани веднага!

Резкият му тон, който толкова рядко бе чувала, прекъсна протестите ѝ. Не каза нищо, когато той пусна студена вода от чешмата

и задържа ръката ѝ под струята.

— Не внимавах достатъчно. Това не е типично за теб.

— Ами ти не мълкваше. — Стисна зъби, когато той само я изгледа строго. — Така си беше. Мога да се оправя с това, Оуен. Само леко изгаряне.

— Не се появяват мехури. Защо не внимавах?

— О, за бога. Мисля за много неща, заета съм... Не съм си отрязала пръст все пак.

Той продължаваше да държи ръката ѝ под студената вода, докато изучаваше лицето ѝ.

— Виждал съм те да мислиш за много неща. Както и когато си много заета. Ако си въобразяваш, че не те познавам достатъчно, за да разбера, че има и още нещо, значи си глупава. Има ли някакъв проблем помежду ни?

— Скоро ще има.

— Стой така под водата — нареди ѝ той, после откъсна листо от алоето. — Знам само, че всичко беше наред, докато се връщаше от пазаруването с Клеър и Хоуп.

Той разреза дебелото листо и изгреба вътрешността.

— А на другия ден вече отменяш срещите ни и нямаш време да разменим и две думи.

Извади една лъжица от шкафа и намачка алоето на пюре.

Трябваше да се досети, че разбира от домашни лекове. Точно в този момент неговото търпение и сръчност я подтикваха да го намушка с вилицата.

— Дай да видя сега. — Спря водната струя, внимателно подсуши ръката ѝ и разгледа изгореното място. — Не е зле.

— Казах ти, че не е зле.

— Каза ми също, че всичко е наред, след като е ясно, че не е така. Стой мирно.

Нежно и грижовно — така че сълзите почнаха да напират в очите ѝ — той покри изгореното място с пюрето от алое.

— Значи, нещо се е случило между прибирането ти вкъщи и следващия ден. Какво?

— Може би просто съм разбрала, че съм се затрупала с много неща и имам нужда да отхвърля някои — да определя приоритетите си. Да подредя живота си. Двамата с теб почнахме от нулата и

продължихме с бясна скорост... Добре де, не точно от нулата — поправи се тя, когато той отново я изгледа с онзи особен поглед. — Нужно ми е малко време да подреда всичко в главата си, да организирам работата си. Трябва да обърна внимание на новия ресторант, ако искам да потръгне после. Увлякох се от бясната скорост. Оставих нещата да ми се изплъзнат.

— Може би. Това може да е вярно отчасти, но не е само това. Ще трябва да поговорим сериозно, Ейвъри.

— Сега не е моментът. На работа съм. Аз...

— Не, не е сега моментът. — Той сложи суха превръзка от аптеката ѝ върху покритата с алое рана. — Но ще намерим време. Погрижи се някой да смени тази превръзка по-късно.

Остана загледан още миг в лицето ѝ, наведе се, докосна с устни нейните.

— Добре. — Той кимна, очите му отново бяха вперени в нейните. — Добре. Ще взема сандвича навън и ще се връщам на работа. Ще се видим после.

— Разбира се.

Когато той си тръгна, тя се облегна на мивката, докато водеше ожесточен спор със самата себе си, последван от мигновен изблик на самосъжаление.

— Добре ли си, Ейвъри?

Тя въздъхна, прииска ѝ се хората да престанат да я питат това и погледна към застаналата до вратата Франи.

— Добре съм. Само леко се изгорих, нищо страшно. Има ли нещо спешно?

— Днес няма много хора.

— Виж, ще се кача горе да свърша някои неща. Ако работата се увеличи, просто ми звъни и ще слеза веднага.

— Дадено.

Реши да готви. В готвенето намираше утеха, когато бе разстроена, затова се зае да се утешава, като експериментира със супа от шунка и картофи и крем супа от сушени домати. Взе и лаптопа си в кухнята, за да си запише точните пропорции и подправки.

Успокои се, олекна ѝ и се почувства достатъчно уравновесена, затова седна и докато супите къкреха на печката, поработи върху проекта си за сепаретата, високите столове до бара, ниските столове, диваните и фотьойлите за новия ресторант.

— Чук-чук! — викна Клеър.

— В кухнята съм. — Дотук, каза си Ейвъри, с времето насаме с любимата играчка.

— Щях да хапна набързо една салата долу, но Франи ми каза, че си изгорила ръката си и си се скарала с Оуен.

— Не съм се карала с Оуен. Наистина си изгорих ръката, но не е нещо сериозно.

Клеър погледна намръщено към къкрещите тенджери.

— Тогава защо готвиш тук? Какво има?

— *Нищо*. И следващият, който ми зададе същия въпрос, ще получи отговор с юмрук, който няма да му хареса особено. Опитвам нови рецепти. Долу няма много клиенти, както сигурно сама си видяла. Използвам времето да изгладя менюто за новия ресторант.

— Мислех, че изглаждаш менюто с Оуен.

— Виждаш ли го наоколо? — попита Ейвъри. — Сега имам време. Сега готвя.

— Разстроена си. Не съм те виждала от няколко дни, защото беше много заета, а сега виждам, че си разстроена и си се скарала с Оуен.

— Не съм се скарала с Оуен и ако съм разстроена, то е, защото всички се мотаят наоколо и ме питат защо съм разстроена. Включително и Оуен, който просто не знае кога да спре, за бога!

— Наистина сте скарани.

— Не сме. — Макар и през стиснати зъби, Ейвъри успя да заговори с по-спокоен тон. — Бях заета. Бекет е готов с плановете и са подали молба за разрешение за ремонта. Сега се работи по техническите планове. Имам още куп неща за вършене, за планиране и вземане на решения и през цялото време трябва да се занимавам с „Веста“.

— Затова си нервна. И аз щях да се изнервя. Но знаеш, че всичко ще бъде чудесно.

— Това, че го знам, не е същото като да го направя такова. — Стомахът я заболя от увъртанията. Лъжата винаги ѝ докарваше болки в

стомаха — и в добавка към този страничен ефект, наистина никак не я биваше в лъжите, увъртането и полуистините. — Нужно е много време и мислене — продължи тя, оставайки на същата вълна. — И затова нямам много свободно време за приятели. Затова си мисля, че трябва да забавим малко топката, докато отново поема контрол над ситуацията. Това е.

— Какво е направил?

— Нищо. Нищо. Кълна се. — Прекалено изморена, за да се разплаче, Ейвъри се засмя на автоматичното заключение на Клеър. — Просто съм малко претоварена в момента.

Най-сетне, помисли си тя. Истината.

— Всичко ще се подреди. Ето, вместо салата опитай това.

Ейвъри извади купичка, сипа ѝ малко от картофената супа, после поръси отгоре магданоз и малко настърган пармезан.

— Трябва да реша и какви съдове и чинии ще използвам. Може да се спра на обикновените бели ресторантски чинии и да поставя акцент с покривките и чашите. Или пък да избира нещо по-дръзко.

— Няма да има никакво значение. — Клеър загреба още една лъжица. — Никой няма да обръща внимание в какво е поднесено това. Много е вкусно. Защо си толкова стисната с количеството?

— Защото трябва да опиташ и крем супата от сушени домати.

Още една купичка, отново малка порция — няколко кротона, листенце босилек.

— О, боже, толкова е вкусна. Гладка, кремообразна и все пак има отличителен вкус.

— Отлично. — За да се увери сама, Ейвъри си взе лъжичка за проба. — Да, отлична е — заяви тя. — Никакви промени за тези двете. Ще ти дам по една кутия и от двете да занесеш вкъщи за вечеря.

— Искаш да кажеш, че трябва да ги споделя с другите? — Клеър прегърна приятелката си през кръста. — Ще ми кажеш, когато си готова, нали?

Да, никак не я биваше в лъжите. Ейвъри се предаде и облегна глава на рамото на Клеър.

— Да. Само не сега.

Беше се отърсила от гнева, докато готвеше, реши Ейвъри. Или почти. Самосъжалението не водеше до нищо добро, само привличаше внимание към себе си, което бе точно обратното на онова, което искаше.

Събра останалата картофена супа в буркан, взе няколко италиански хлебчета от ресторанта. Това ѝ отне близо час, но нямаше нищо против. Бяха дошли доста клиенти за вечеря и макар да не беше на смяна по график, тя остана да помогне за малко.

Това също подобри настроението ѝ.

Имаше нужда да поговори с баща си и се надяваше, че това ще довърши оздравителния процес. Той заслужаваше да знае, повтаряше си тя, докато шофираше извън града. А и той бе единственият човек на света, от когото тя никога нищо не криеше.

Щеше да го нахрани със супа и щяха да поговорят. Можеха да си говорят за абсолютно всичко.

Но когато спря пред дома му и забеляза лъскавия син „Лексус“ с номера от щата Невада, гневът ѝ отново се надигна.

Не познаваше никого от Невада.

Трейси бе казала, че са живели на различни места.

Инстинктът ѝ на Мактавиш ѝ подсказа, че Трейси последно е живяла в Невада. И сега бе тук и се опитваше да източи друго кранче.

Втурна се в къщата.

Уили Би скочи от стола си, когато дъщеря му нахлу вътре. Трейси остана на мястото си, с подпухнали очи, стиснала мокра кърпичка в ръце.

— Не ти липсва нахалство. Кучка.

— Ейвъри! Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя. — Тя се нахвърли на баща си. — Тя стигна ли вече до частта „можеш ли да ми дадеш малко пари назаем“, или още обяснява колко много съжалява?

— Просто седни и... Какво?

— Не спомена ли, че ме посети преди няколко дни?

— Не. — Той прегърна Ейвъри през рамо — колкото да я задържи, толкова и да я подкрепи. — Не каза.

— Щях да го направя. Трябваше да видя първо Ейвъри, Уили Би. Изобщо не бях сигурна дали ще мога да те погледна в очите, а много исках да видя Ейвъри и да ѝ кажа колко съжалявам.

— И да ми поиска пари.

— Разорена съм. Загазила съм. Това не значи, че не съжалявам. — Пръстите й трепереха, докато бършеше с ръка сълзите си, зарязала накрая кърпичката. — Ще ми се да бях постъпила различно. Ще ми се самата аз да бях различна. Не мога да променя нищо. Изгубихме къщата си точно преди Стив да умре. Всичко се обърка. Той работеше по няколко сделки, но всичко се провали. Нямаше време да оправи нещата.

— Имаш лъскав нов „Лексус“ отвън пред къщата — изтъкна Ейвъри. — Продай го.

— Колата е на лизинг и ще я изгубя. Само нея имам. Трябва ми само малка сума, докато си намеря жилище и се хвана на работа.

— Взела си пари от Ейвъри? — попита Уили Би.

Лицето на Трейси почервения.

— Трябва ми заем.

— Колко? — Когато Трейси само поклати глава и отново захлипа, той се обърна към дъщеря си: — Колко?

— Не знам точно. Колкото имах в портфейла. Повече, отколкото нося обикновено, защото щях да излизам и исках да имам пари в брой, ако ми потрябват.

Гневът, който беше рядкост за уравновесения й баща, се прокрадна в гласа на Уили Би.

— Ти изостави момичето ми, Трейси. Сега се връщаш и вземаш пари от нея?

— Тя има собствен бизнес. Хубаво жилище. Грижех се добре за нея, доколкото ми беше по силите, докогато ми беше възможно.

— Не, не си. — Той нежно целуна Ейвъри по тила. — Говори ли с майка си, Трейси?

— Аз... Тя ми помогна малко, точно след като Стив почина. Всичко беше толкова сбъркано. Не знаех, че той дължи толкова много пари. Тя ми помогна с известна сума, но каза, че това е всичко, което ще получа. Говореше сериозно. Отидох да я видя, преди да дойда тук, но тя не пожела да ми помогне.

— Колко искаш?

— Татко, недей...

— Ти мълчи, Ейвъри.

— Но ти не можеш...

— Това е моя работа. — Не се наложи да повиши глас — никога не го бе правил. Просто изгледа Ейвъри право в очите. — Ти замълчи. Колко, Трейси?

— Бих искала пет хиляди, колкото да започна отначало. Ще ти ги върна. Кълна се. Ще подпиша документи. Знам, че нямам право, но си нямам никого.

— Ейвъри, качи се горе и ми донеси чековата книжка. Знаеш къде я държа.

— Не, няма.

— Направи каквото ти казвам, и то веднага. Ако искаш да спориш с мен, можеш да го направиш после. — Сега сложи длан върху рамото на дъщеря си. — Можеш да ми кажеш какво мислиш, но не сега. Това си е само наша работа, не нейна.

Той рядко заемаше категорична позиция, но когато го направеше, нямаше мърдане.

— Добре, но ще трябва да поговорим.

Тя изтича с тежки стъпки нагоре, върна се бързо.

Уили Би седна, отвори чековата книжка.

— Ще ти дам тези пет хиляди. Не като заем.

— Но аз ще ти ги върна.

— Не искам да ми ги връщаш. Освен ако Ейвъри не си промени мнението, не искам нито да те видя, нито да чувам за теб, след като си тръгнеш. Вземи парите и заминавай. Надявам се да си намериш мястото.

— Знам, че ме мразиш, но...

— Не те мразя. Ти ми даде светлината в живота ми, няма да забравя това. Никога. Затова ще ти дам каквото поиска и приключваме дотук.

Категорично решение, отново си помисли Ейвъри, и той го бе взел и за нея.

— Искам да ми изпратиш адреса или телефонния си номер, щом се установиш някъде — продължи Уили Би. — На мен, Трейси, не на Ейвъри. Няма да се опитваш да се свържеш с нея повече. Ако тя поиска да говори с теб или да те види, може да се обърне към мен и аз ще ѝ дам телефона или адреса, който си ми пратила.

— Добре.

Той сгъна чека, подаде ѝ го.

— Благодаря ти. Аз... Много добре си поддържал къщата. Ти си добър човек. Наистина го мисля.

— Сигурен съм.

— Тя е много хубава. — Трейси притисна пръсти до устата си. — Много съжалявам. Толкова съжалявам за всичко.

— Вероятно е така. Най-добре тръгвай вече. Тъмно е, а и времето може да се влоши по-късно през нощта.

Трейси се окопити и стана.

— Ти сигурно си най-доброто нещо, което съм направила в живота си — обърна се тя към Ейвъри. — А аз постъпих ужасно с теб. Тежко е да го знам.

Когато Трейси си тръгна, Ейвъри застана до прозореца, загледа се в отдалечаващите се светлини на колата.

— Защо ѝ даде тези пари?

— Защото тя страда. Изгубила е любим човек, а сега осъзнава, че е отхвърлила нещо ценно. Никога няма да си го получи обратно и тъгува и за това. А и защото за нас това е начин да затворим тази врата. Защо не ми каза, че е идвала да те види?

— Затова дойдох тази вечер. Да ти кажа. Аз просто... не можех да говоря за това известно време. Трябваше да ти кажа и тогава щеше да си подготвен. Трябваше да звънна на баба. Просто блокирах. Болеше ме, затова се затворих в себе си.

— Разбирам. — Той отиде до нея и я прегърна с едрите си ръце.

— Но тази вечер, когато я видях, толкова се ядосах. Така е по-добре, нали?

— За теб ли? Естествено. — Държеше я здраво в прегръдките си и лекичко я залюля. — Ще се оправим, миличка. Двамата с теб ще се справим с всичко. Не се тревожи.

Успокоена от гласа му, от уханието му и самото му присъствие, тя притисна лице до гърдите му.

— Така ми каза тогава, както и много пъти през годините. Винаги си прав. Обичам те толкова много.

— Аз съм по-голям. Обичам те повече.

Тя се засмя тихичко, притисна го по-силно.

— Направих супа. Рецептата на Мактавиш за супа от картофи и шунка, която прогонва всички тревоги.

— Звучи ми чудесно.

— Ще ида да я донеса от колата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Оуен реши да работи в цеха. Така имаше време да мисли — добре де, да се *мръщи*, беше по-точно казано, но смяташе, че има право на това. Точно когато бе тръгнал да прави следващите стъпки, тя се бе отдръпнала. Какво значеше това? Докато той полагаше усилия да не се носят по течението, да не допуска да я приема за даденост, да се отнася към връзката им като към истинска такава, тя изведнъж бе решила, че е прекалено заета, за да му отдели и десет минути от скъпоценното си време.

— Що за глупости са това? — попита той Къс и получи в отговор съчувствено тупване с опашка.

Премери дъската, отбеляза мястото, после автоматично премери отново, преди да я сложи върху триона.

— Тя обича да е заета — продължи той, надвиквайки писъка на машината. — Обожава неистовия хаос на натоварения график. Но изведнъж се оказва, че няма време, нито да излезе, нито да си остане у дома, нито да поговорим, за бога.

Изключи триона, подреди нарязаните дъски, свали предпазните си очила.

— Жените са като трън в задника.

Но Ейвъри никога не се държеше така, не беше в природата ѝ. Затова всичко бе толкова объркано.

Нещо бе станало с нея. Не разбираше ли тя, че той го виждаше? Избягваше го, намираше си извинения, затваряше се в себе си, макар винаги да бе пряма. Държеше се, сякаш...

— Опа!

Беше започнал да я води на срещи, да прави планове. Господи, беше ѝ подарил бижута. Той бе наклонил везните — това ли беше? Тя не искаше тази следваща стъпка. Всичко беше чудесно, нещата вървяха гладко, докато той не бе започнал да се отнася с връзката им като със сериозна.

Свободни и необвързани, няма проблем. При появата на малко по-сериозно отношение обаче тя бе дръпнала шалтера. Само секс, чудесно, но като добавим и малко — романтика, би могло да се каже — и тя му бе тръснала вратата.

И го бе накарала да изглежда и да се чувства като пълен идиот.

Не можеше ли просто да му каже, че иска нещата да си останат по-прости? Нима той и дългогодишното им приятелство не го заслужаваха? Освен това, по дяволите, нямаше ли и той думата в цялата работа?

Имаше, и още как.

— Не съм й никаква сексуална играчка.

— Думи, които всяка майка иска да чуе от любимия си син.

Оуен потръпна и напъха ръце в джобовете си.

— Здравсти, мамо.

— Здравсти, Оуен. — Джъстин затвори вратата на работилницата зад гърба си и потърка замръзналите си ръце. — Какво правиш?

— Реших да поработя по библиотечните рафтове за къщата на Бек.

— Като добър брат.

— Ами, да. Имам малко време. Не видях колата ти, когато дойдох.

— Тъкмо се прибирам. — И двете кучета отидоха да се гушнат в краката й, размахали весело опашки. — Бях у Уили Би. Занесох му нещо за хапване, изслушах го. Учудвам се, че се правиш на добрия брат, вместо да направиш същото за Ейвъри.

— Какво? Защо?

— Те... Хмм. Ейвъри не ти ли е казала нищо?

— Точно това е. — Ядосан, той свали рязко предпазните си очила. — Не ми казва нищо. Абсолютно нищо. Прекалено е заета. Няма време. Какво става, по дяволите?

— Това е въпрос, който трябва да зададеш на нея. Иди я попитай.

— Мамо, хайде.

— Скъпи, това е нещо, за което трябва Ейвъри да ти разкаже. Ако тя не го направи, тогава аз ще ти кажа. Но трябва да го стори тя. Истината е, че според мен тя вече трябваше да ти е казала.

— Почваш да ме плашиш. Болна ли е?

— Не, не. Упорита е, бих казала дори голям инат. — Приблѝжи се до него и въздѝхна леко. — Ти си практичен човек, Оуен. Само Бог знае откъде си го наследил. Не знам дали да те посѝветвам да бъдеш практичен, или не, когато говориш с нея, но ще те помоля да се опиташ да бъдеш търпелив.

— Загазила ли е?

— Не, но е разтревожена. Иди, говори с нея. А после двамата с теб също ще си поговорим. Върви — подкани го тя, докато той вземаше палтото си. — Аз ще угася тук.

Загледа се след него, докато галеше главите на кучетата, застанали от двете ѝ страни.

— Влюбен е в нея. По всичко личи. Но той още не го е осъзнал, а и тя определено не е наясно с това.

Застанала сред миризмата на прясно нарязана дървесина и масло, Джъстин сякаш можеше да усети докосването на Томи по бузата си — и затвори очи, за да го задържи само за миг.

— За теб и мен беше по-лесно, нали, Томи? Не мислехме толкова много. Е, хайде, момчета, да затваряме работилницата.

Първо провери в ресторанта. Дейв беше зад бара и разточваше тесто.

— Ейвъри в кухнята ли е? — попита го Оуен.

— На доставка е. Още си нямаме човек за разнасяне на поръчките.

— Ти ли затваряш тази вечер?

— Ейвъри.

— Ще затвориш ли ти?

Дейв повдигна вежди и черпак със сос.

— Добре, стига да...

— Чудесно. — Оуен измъкна телефона си и се дръпна настрани от бара, докато набираше номера на Бекет. — Трябва ми услуга.

Когато Ейвъри се появи на вратата след двайсет минути, зачервена от студа, Оуен седеше на бара и отпиваше от бирата си.

— Навън вече прехвърчат снежинки — започна тя. — За сега не се задържат по земята, така че не би трябвало да имаме проблем с доставките...

Той видя, че щом тя го забеляза, се поколеба. И мислено изруга.

— Здравсти, Оуен.

— Трябва да поговоря с теб.

— Отговарям за доставките по домовете. — Тя махна към големите термоизолирани чанти, които носеше, преди да ги остави до плота. — Чакай само да...

Той стана, остави бирата си.

— Оттук — каза ѝ той, хвана я за ръката и я затегли към вратата за стълбището.

— Трябва да занеса поръчките на хората.

— Бекет ще те замести.

— Какво? Не, няма, аз...

— Ти ще говориш с мен. Сега.

— Ще говоря с теб по-късно. Отговарям за доставките, а и трябва да затворя ресторанта, така че...

— Бекет ще поеме доставките, Дейв ще затвори.

Разпозна войнственото пламъче в очите ѝ и в този момент то го зарадва.

— Аз решавам какво става в ресторанта. Не ти.

— Вече е решено и можеш да се върнеш към работата си, след като поговорим.

— Това са пълни глупости.

Тя понечи да го избута от пътя си.

— Да, така е. — За да опрости нещата, той я повдигна и метна през рамо, след което тръгна нагоре по стълбите.

— Да не си си изгубил ума? — Тя се опъна, бутна го. — Ще ти сритам задника.

— Продължавай в този дух и ще те пусна да паднеш на глава. Може да ти е от полза. — Стисна здраво краката ѝ, извади със свободната си ръка ключовете и намери тези за апартамента ѝ.

— Оуен, предупреждавам те.

Той бутна и отвори вратата, затвори я с крак.

Отлично познаваше гневните ѝ изблици. Тя можеше да удря, рита и не се свенеше да ухапе противника си. Тъй като не искаше да си тръгне със следи от зъбите ѝ по тялото си — отново — и не искаше да я нарани, се замисли какъв избор му остава.

Да разчита на по-голямото си тегло и обхват, отсъди той и я замъкна в спалнята.

— Дори не си помисляй да...

Останалите ѝ думи бяха заглушени от рязкото издишване, след като той я тръшна на леглото, легна отгоре ѝ и прикова ръцете ѝ.

— Просто се успокой — предложи той.

— Друг път!

Можеше да е бърза като змия и коварна като акула, затова се постара всички части от тялото му да са далеч от зъбите ѝ.

— Успокой се, за бога, и ще поговорим. Няма да те пусна да станеш, докато не обещаеш да не удрияш, да не хапеш и да не риташ — нито да хвърляш каквото и да е.

Войнственото пламъче се разгоря до буен огън и това означаваше истинска война.

— Какво ти дава правото? Да не си въобразяваш, че просто можеш да дойдеш в ресторанта ми, да ми даваш заповеди, да ми казваш какво да правя и кога точно? Пред служителите ми?

— Не, и съжалявам. Но не ми остави друг избор.

— Ще ти дам избор. Махай се оттук веднага.

— Да не мислиш, че само ти си ядосана? Мога да остана така цяла нощ или можеш да се овладееш и да изгладим положението като нормални хора.

— Нараняваш ме.

— Не е вярно.

Брадичката ѝ потрепери.

— Изгореното...

— По дяволите. — Той инстинктивно разхлаби хватката си.

Тя това и чакаше.

Бърза като змия и коварна като акула, тя заби зъби в опакото на дланта му.

Той изруга и си пое въздух през зъби, докато отново не я притисна здраво.

— Господи, пусна ми кръв.

— Ще ти пусна и още след малко.

— Добре. — Ръката го болеше като болен зъб и това го вбесяваше. — Щом така го искаш. Просто ще те държа мирна, докато аз говоря. Искам да знам какво не е наред с теб.

— Какво не е наред с мен ли? Ти ме отвлече от работното ми място, принуди ме с физическа сила, разиграваш ме...

— Не те разигравам. Засега. И имах предвид какво не беше наред преди всичко това?

Тя извърна глава и се загледа гневно в стената.

— Няма да говоря с теб.

— Точно така, и не си го правила по същество от почти седмица. Ако съм сбъркал нещо, трябва да го знам. Ако не искаш да бъдеш с мен както досега или да продължим нататък, заслужавам да го чуя. Заслужавам поне един разговор с теб, Ейвъри, и в единия, и в другия случай.

— Не става въпрос за теб, за нас или нещо такова.

Но няма не бе така наистина, запита се тя. На някакво ниво не беше ли и това проблемът — защото тя го бе допуснала да стане така.

Затвори очи. Беше й дошло до гуша. Мразеше себе си.

Беше го наранила. Сега, когато можеше да погледне отвъд своята болка, го виждаше съвсем ясно. А той не бе направил нищо, за да го заслужи.

— Има нещо. Трябва да ми кажеш.

— Пусни ме, Оуен. Не мога да говоря така.

Той се дръпна внимателно, предпазливо, но тя само се завъртя и седна. После отпусна глава върху ръцете си.

— За пицарията ли става дума? — Не можеше да се сети за нищо друго. — Ако имаш някакви парични затруднения или...

— Не. Не. Справям се. — Тя стана и свали палтото си, както и дебелиите си дрехи. — Знаеш, че баба ми ми отвори онази сметка, след като майка ми ни напусна. Предполагам, че отчасти се е чувствала виновна, макар че тя няма за какво да се обвинява. И все пак аз съм й наследничка, така че... — Тя сви рамене. — Това значи, че можех да си позволя да отворя „Веста“, както и новия ресторант. Просто трябва да се погрижа бизнесът да върви.

— Баба ти болна ли е?

— Не. Защо... — Той питаше, защото тя продължаваше да не му дава разумно обяснение. — Никой не е болен. Ти не си направил нищо лошо.

— Тогава какво?

— Майка ми дойде да ме види.

— Майка ти? Кога?

— Чакаше ме на стълбите онази нощ, когато се прибрах след пазаруването с Клеър и Хоуп. Наистина не мина добре.

Върна се, седна на леглото до него, сплете пръсти в скута си, за да се успокои.

— Дори не я познах. Не знаех коя е, докато не ми каза.

— Мина много време.

— Не знам, може би съм блокирала образа ѝ в съзнанието си. След като се вгледах внимателно, видях, че не се е променила особено. Каза, че искала да ме види, че съжалявала. Не ѝ повярвах. Тя плака доста. Но това не ме развълнува.

— Защо да те вълнува?

— Била е бременна, когато са се оженили. Знаех го — бях си направила сметката. И говорих за това с баща ми преди много време. Обичали се, каза ми той, и от негова страна може и да е било вярно. Може би и тя си е мислила, че го обича. Все ми изтъкваше колко млада е била, само на деветнайсет, но татко е бил едва на двайсет и една. Бил е млад, но се е справил.

За да я успокои, Оуен погали с длан бедрото ѝ.

— Уили Би е страхотен мъж.

— Да, добре, да. — Тя избърса една сълза с неприязън. — Била съм капризно бебе, тя имала прекалено много неща за вършене, не била щастлива. Мрън-мрън, за бога. И после хвърли онази бомба за това как била направила аборт, когато съм била на около три.

Сега Оуен сложи длан върху нейната.

— Не е лесно да се чуе подобно нещо.

— Да, сигурна съм, че е било много по-тежко за баща ми — след като е било факт. Тя просто е направила аборта, накарала е да прекъснат тръбите ѝ и изобщо не е обсъдила това с него. Не му е казала, че е била бременна. Кой постъпва така? — попита тя, извъръщайки насълзените си очи към него. — Как може да постъпва така с някого? Знаела е, че той иска още деца, но е сложила край на тази възможност, без дори да му каже. Това също е един ужасен начин да изневериш някому.

Той не каза нищо, само стана, намери кутия салфетки в банята и ѝ ги донесе.

— Благодаря. Плачът не помага, но още не мога да го овладеем напълно.

— Значи, може би помага.

— Според думите ѝ стореното от нея излязло наяве, докато се карали за нещо, и видиш ли, той бил разстроен и ядосан. Представяш ли си? Съгласила се на семейна терапия, но пак се чувствала хваната в капан и нещастна. Затова започнала извънбрачна връзка. И после друга. Призна си за две, но бяха много повече, Оуен. Дори и аз се досещах за това.

Сега тя го погледна.

— Знаел си. Почти всички знаеха, че тя спи с чужди мъже.

Той се замисли за миг, загледан в съсипаното ѝ от мъка лице. Тя не искаше утешителни увъртания.

— Да, почти всички.

— Майка ми, градската курва. Беше по-лесно наистина, когато си тръгна.

Този път той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Никога не е лесно.

— Може би не, но поне не беше пред очите на баща ми и пред моите. Останала е с мъжа, заради когото ни напусна. Така каза и ми прозвуча като истина. Стив. Така се казвал. Отново ми повтори колко била нещастна и как искала нещо повече. Колко много обичала този Стив.

— Може да се опитва да се оправдае за онова, което е направила, макар и пред себе си. Ти не си длъжна да го приемеш. Нормално е да се чувстваш така.

— Бях коравосърдечна. Не ми беше никак приятно, но беше така. Много пъти я чух да казва, че съжалява и колко съм била хубава, колко се гордеела с това, което съм постигнала в живота си. Сякаш тя има някакъв принос за това. И после се оказа, че Стив бил починал преди няколко месеца.

— И е останала сама — измърмори Оуен.

— Да, и разорена. Това също стана ясно, когато ми поиска назаем няколко хиляди.

Той стана, отиде до прозореца, загледа се в падащия пухкав сняг. Не можеше да си представи, изобщо не можеше да разбере как един родител би могъл да използва детето си по този начин.

Но си представяше колко дълбока рана може да нанесе това, особено на някого като Ейвъри.

— Казах някои доста жестоки неща. Тя продължи да плаче, господи, дори да ме моли. Искаше да остане тук, при мен. За няколко седмици, каза отначало, после само за една нощ. Направо ми се повдигаше от всичко това, просто ми се гадеше. Дадох ѝ каквото имах в портфейла си, и я изгоних.

— Направила си каквото е трябвало, а то е доста повече, отколкото биха сторили мнозина. — Той се обърна към нея. — Защо не ми каза, Ейвъри? Защо ме отблъсна, вместо да ми позволиш да ти помогна?

— Отначало не казах на никого. Просто не можех.

Той се върна и застана пред нея.

— Аз не съм случаен познат.

— Не можеш да разбереш, Оуен. Можеш да ми съчувстваш, а аз не търсех съчувствие. Не мисля, че бих понесла нечие съчувствие. Но ти не можеш да разбереш, защото никога не си се чувствал нежелан — нито за миг през живота си. Винаги си знаел, че родителите ти те обичат, че биха направили всичко, за да те защитят. Не знаеш, нямаш представа колко ти завиждах за семейството, дори преди тя да си тръгне. Колко много се нуждаех от всички вас и вие винаги бяхте насреща. Баща ми и семейство Монтгомъри. Вие бяхте моята пътеводна светлина.

— Това не се е променило.

— Не е, но аз трябваше да постигна нещо сама заради себе си. Независимо колко лоши са нещата, а при нас понякога наистина бяха ужасни, едно дете винаги иска майка му да е до него, да го обича. И когато това не е така, тогава се чувстваш... недостоеен.

Неспособна да измисли по-точна дума, тя само вдигна ръце и ги остави да паднат.

— Просто недостоеен. Нямаше значение какво казва баща ми, какво казват родителите ти, а Бог ми е свидетел, че те казваха и правеха всичко нужно, но аз въпреки това имах чувството, че тя си е тръгнала заради мен. Че аз съм била лоша или недостойна, или просто не съм ѝ била достатъчна. Истината е, че наистина не съм ѝ била достатъчна.

— Не е заради теб, Ейвъри.

— Знам го. Но понякога знаеш едно, а чувстваш съвсем друго. Може би стореното от нея е отчасти причината да работя толкова много, да влагам толкова усилия и да имам онова, което имам сега. Така че браво на мен.

След миг колебание тя продължи смело напред.

— И при все това има и друго — понякога се питам защо не съм успявала да поддържам сериозна и дълготрайна връзка, защо никога не съм изпитвала достатъчно силни чувства, за да се задържа с някого, или защо се впускам във връзките толкова бързо, а после търся начин да се измъкна. Затова се тревожа, че това съм го наследила от нея.

— Не е така.

— Отблъснах теб. — Вече по-уверена, тя го погледна в очите. — Прав беше. Сблъсках се с неприятности и първосигналната ми реакция е да отблъсна всички, вместо да потърся помощ.

— Аз съм до теб.

— Защото си ти, Оуен. Защото ти не се отказваш. Просто работиш върху проблема, докато не получиш отговор.

Той седна.

— Какъв е отговорът, Ейвъри?

— Ти би трябвало да знаеш. — Но облегна глава на рамото му. — Съжалявам. Нараних те и те накарах да си помислиш, че си сбъркал в нещо, а не си. Предполагам, че и без това изпитвам съмнения, а срещата с нея само обърка всичко. Не само отношенията ми с теб — може би най-вече, но не само. Не казах дори на баща си. После реших да го направя. С много труд стигнах до това решение.

Той сложи ръка върху нейната.

— Какво сготви?

— Господи. — Тя примигна, за да скрие сълзите си. — Толкова съм предвидима. Супа. Занесох огромна кутия със супа в дома му и тя беше там.

Оуен леко се извърна, докосна с устни челото ѝ.

— Още по-тежка среща.

— Не знам. Изведнъж сякаш някой драсна клечката. Бях толкова бясна, че е отишла там, че може да го е накарала да почувства макар и част от онова, на което бе подложила мен. Той изглеждаше толкова тъжен, когато нахлух вътре. Толкова бе тъжен, докато я гледаше как седи и плаче насреща му. Не можех да го понеса. Все същата песен, но

работата е там, че след като имах време да помисля, не вярвам, че е лъгала. Или поне не за всичко. Мисля, че наистина съжaliaва, макар вероятно да съжaliaва, защото сега е сама и не може да се върне. Но там е работата. Тя е тъжна, съжaliaва и е сама, а добре знае, че не може да се върне обратно. Той ѝ даде пет хиляди и ѝ каза, че може да не ги връща, стига никога вече да не ми се обаждa. Каза ѝ да му изпрати телефона си, когато се установи някъде, и че ако някога аз поискам да я видя или чуя, той ще ми го даде.

— Такъв си е Уили Би — тихо каза Оуен.

— Не можех да разбера защо ще ѝ дава парите, но след като тя си тръгна, той ми каза, че ѝ ги е дал, защото тя скърби. Той има добро сърце. А и защото така затваряме една врата, която и двамата имаме нужда да затворим. Отново мисли за мен, показва ми любовта си.

— Няма втори като него. Но той не е единственият, който мисли за теб.

— Знам. Истинска късметлийка съм, дори благословена. Не можех да кажа на теб, нито на Хоуп или Клеър — на никого от важните за мен хора. Просто не можех да призная, че майка ми се е върнала след всичките тези години, само защото е сама и разорена. Независимо колко съжaliaва за стореното от нея, тя се върна, само защото се нуждаеше от нещо. Като знам това, отново се почувствах недостойна. Искah да се затворя и изолирам от всички, докато отново се почувствам себе си.

Той изчака секунда.

— Искam да ти кажа няколко неща.

— Добре.

— Тя е недостойна и винаги ще остане такава, задето ти е обърнала гръб, задето е изоставила не само отговорностите си, но и възможността да те види как растеш. Никога няма да има дъщеря, която да я обича безусловно, безрезервно и с истинска радост. Така, както обичаш баща си. Тя е недостойна, Ейвъри, не ти.

— Да, но...

— Не съм свършил. Нима баща ти е недостоеен човек?

— Господи, не. Той е много по-добър от повечето хора.

— Тя е напуснала и него. Тръгнала си е, без да му каже и дума. Предпочела е друг мъж пред него. Дори не му е показала нужното уважение, за да му каже истината или да приключи отношенията им

чисто, с развод, но това не го прави по-малко мъж, нито по-лош баща или приятел. Върнала се е, защото се е нуждаела от нещо, и е взела парите му.

— Това говори зле за нея, не за него.

— Точно така. За нея. Не за него. Не за теб.

Дълбоко вътре в нея нещо сякаш се прекърши, нещо, което бе стегнато и кораво, и болезнено.

— Хубаво е да го чуя.

— Още не съм свършил. Независимо дали си щастлива или тъжна, ядосана или доволна, ти си оставаш ти. Ако смяташ, че ще бъде наблизно — или решиш, че ме искаш близо до себе си — само когато всичко върви гладко, значи си сбъркала много и си глупачка. За мен нещата не стоят така. Между нас двамата никога не е имало повърхностни отношения и независимо какво друго се е променило, това няма да стане. Това е важното.

Срам се прокрадна наред избледняващата мъка.

— Направих голяма грешка.

— Да, така е. Този път ще си затворя очите.

Успокоена, тя се опита да се усмихне.

— Значи, ти дължа същото, когато ти сбъркаш.

— Ще ти го напомня, когато дойде моментът. Следваща точка — лично аз не виждам смисъл да се ровим в предишни връзки и в това как и защо не са се получили нещата. Сега сме аз и ти. Ако решиш, че не се получава, постарай се да не търсиш начин просто да се измъкнеш, по дяволите. Кажи ми го право в лицето. Не съм някой нещастник, от когото можеш да се отървеш лесно.

— Никога не съм мислила...

— Вече се опита да се отървеш от мен.

Извинения и оправдания напиреха на устните ѝ. Проява на слабост, осъзна тя. Слабост и грешка.

— Не съм сигурна дали се опитах, защото смятах, че мога, или защото знаех, че не мога. Просто не знам какъв е отговорът. И в двата случая беше грешка, защото наистина сме аз и ти.

Нежно сложи длан върху бузата му.

— Давам тържествено обещание тук и сега. Ще ти кажа право в лицето, когато приключа с теб.

Това го накара да се усмихне.

— Същото важи и за мен.

Когато тя се извърна към него, той я вдигна в скута си. Тя се сгуши и го притисна здраво.

— Радвам се, че се държа като хулиган и ме домъкна насила тук горе. Липсваха ми разговорите с теб, близостта ти.

— Наложил се да се държа като хулиган, защото ти се държеше като идиотка.

— Да ме наричаш с грозни думи, не е кавалерско. — Тя се облегна назад. — И прати Бекет в снега да разнася пици.

— Човекът има вече три деца. Бакшишите ще му дойдат добре.

Тя се засмя, посегна да улови ръката му и я пусна рязко, когато той изохка.

— О, боже. — Тя отново я вдигна внимателно. — Сериозно съм те захапала.

— На мен ли го казваш?

— Сам си си виновен, задето се хвана на номера „о, нараняваш ме“.

— Няма да се повтори.

— Дай да почистя мястото.

— После. — Отново я притегли към себе си и останаха да седят така, докато светът отново се завъртя в правилната посока. — Дали не ти е останала малко от онази супа?

— Имам замразена крем супа от сушени домати. Мога да я стопля.

— Звучи добре. После. — Наклони главата ѝ назад, завладя устните ѝ.

— Определено ще остане за после.

Сантиментално настроена, тя обсипа лицето му с целувки, докато разкопчаваше ризата му. Той ухаеше на дървесина дори и надолу по шията.

— Липсваше ми и това — прошепна тя. — Да те докосвам.

Само няколко дни всъщност, каза си тя, но отдалечаването им се бе разпростряло толкова много и толкова надълбоко, че ѝ се струаха като няколко седмици. Сега той бе тук, ухаещ на дървесина, гръдният му кош бе топъл и силен под грубата вълнена риза, а задебелите му длани бяха толкова уверени и ловки, докато повдигаше и захвърляше настрани пуловера ѝ.

Пътеводната ѝ светлина, помисли си тя. Постоянна и силна.

Той изпитваше болезнен копнеж. Не само физически, но и в сърцето си, заради болката, която тя бе понесла. И заради това, че се бе почувствала длъжна да я понесе сама.

Беше му казала, че не може да я разбере, но грешеше. Той никога не бе вярвал, че трябва да си изпитал болката лично, за да я разбере.

Мислеше си, че познава всяка нейна черта, но тук бе сбъркал. Тази част от нея, която се съмняваше в собственото си достойнство, в смелостта и сърцето си, това бе ново за него, добавяше сложност към характера ѝ и доза уязвимост.

За тази болка той ѝ предложи нежното си докосване, бавно темпо, докато сам се наслаждаваше на извивките на тялото ѝ, на забързания ѝ пулс, на топлите ѝ въздишки, които галеха кожата му.

Когато тя обхвана лицето му с длани и той видя как му се усмихва, преди устните им да се слеят отново, си помисли: „Ето. Това е Ейвъри. Цялата“.

Тя плъзгаше ръцете си надолу по гърба му, по хълбоците му и отново нагоре, сякаш му вземаше мярка. Искаше да му се отдаде, просто да му даде всичко, затова се премести леко, за да се обвие около него, и тогава го чу да изругава, когато рамото ѝ се притисна до ранената му ръка.

— Опа. — Задавен смях се изтръгна от гърлото ѝ и всичко сякаш се изпари. Цялата вина и мъка, извиненията и тревогите.

Само аз и ти, помисли си тя отново. *Това сме аз и ти*. Затова се обви около него и ухапа лекичко рамото му.

— Вече знам колко си вкусен. — Тя го претърколи и отново го гризна.

— Искаш да играем грубо ли?

— Ти вече го направи. Домъкна ме тук горе, хвърли ме на леглото. Да видим дали на теб ще ти хареса. — Като внимаваше за ръката му, тя стисна китките му и ги вдигна над главата му.

— Много ми харесва.

— Защото сега сме голи.

— И това не е за подценяване.

Тя сведе глава, спря само на един дъх разстояние от устните му, дръпна се, после отново се наведе. И отново се дръпна.

— Търсиш си белята.

— О, мога да се оправя с теб.

Отново се наведе към него, после се плъзна надолу, за да прокара език по гърдите му.

О, да, помисли си той, докато кръвта му кипеше, знаеше как да се справи с него.

Тя покори тялото му, всеки сантиметър от него, дразнеше го, възбуждаше го, прелъстяваше го и го караше да настръхва. Беше рязка и груба в един миг, бавна и нежна в следващия и го караше да губи ума и дума, останал без сили и напълно обсебен.

— Оуен, Оуен, Оуен. — Шепнеше името му отново и отново, докато се надвесваше над него, опиянена от силата си и от страст.

Пое го дълбоко, дълбоко в себе си и стисна здраво раменете му, докато тържеството и отмалата разтърсваха тялото ѝ. Той обхвана гърдите ѝ, притисна длан до препускащото ѝ сърце.

Тя отново се наведе и този път устните ѝ поеха неговите в дълга и разтърсваща целувка.

И отново се изправи, отметна глава назад, отдаде се изцяло на усещането за пълнота, което двамата споделяха.

После заедно препуснаха към върха.

По-късно тя се погрижи за ръката му, целуна малката раничка. Наметната в синия си кариран халат, претопли супата в кухнята, докато той сипа по чаша вино и за двамата.

Поддаде се на импулса си и запали свещи на масата. Не беше точно вечеря в полунощ, помисли си тя, когато хвърли поглед към часовника, но почти.

— Вече вали сериозно. Трябва да останеш.

— Да, трябва.

Доволна, тя се зае да сервира супа в белите купички, докато снегът затрупваше света навън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откакто се помнеше, Оуен обичаше да планира, да намира отговори, да изпипва детайлите. Вродената му склонност към съставяне на графици, планове, подробни отчети и решения го превръщаше в естествения координатор в семейната предприемаческа компания. Никога не си бе представял, не и сериозно, че може да върши нещо друго, и не вярваше, че нещо друго би могло да му носи същото удовлетворение и гордост.

Работата с братята му го устройваше. Понякога се караха, ядосваха се един друг, мърмореха и се оплакваха. Но винаги се разбираха накрая. Познаваше добре характерите им, така, както и те неговия. Знаеше слабото място на всеки, което можеше да е много удобно, когато той самият беше ядосан и искаше да засегне някого.

Неговата сила бе в разрешаването на проблемите чрез представяне на фактите, предлагане на възможни компромисни варианти и евентуално поставяне на ултиматум.

Сега реши да подходи към ситуацията с Елизабет като към проблем.

Имаха си дух в хотела. Необичаен факт, да, но все пак факт. Досега тя се бе представила като любезна и донякъде темпераментна и всички ѝ бяха страшно задължени, задето бе предупредила Бекет, когато онзи негодник Сам Фриймънт бе нападнал Клеър.

Бе поискала само едно. Били.

Проблемът бе, че не знаеха кой, за бога, е Били. Кога е бил на този свят? И каква беше връзката му с жената, която всички бяха почнали да наричат Елизабет?

Пръстенът подсказваше за връзка, вероятно годеж. Но това по стандартите на Оуен не беше факт.

Домашният им дух не казваше нищо по въпроса.

Струваше му се, че най-добрата отправна точка би била да открие коя е Елизабет и да уточни кога е починала.

Мястото, макар да не бе потвърден факт, а по-скоро логично заключение, бе хотелът.

— Така е най-логично, нали? — Беше разположил лаптопа си в трапезарията, воден от мисълта, че Елизабет може да му даде нови насоки, ако работи по проблема там, на място.

— Така ми се струва и на мен — съгласи се Хоуп и сложи чаша кафе до лакътя му. — Иначе защо би останала тук?

— Порових се малко из разни сайтове за паранормални явления. Човек попада на най-невероятни щуротии и повечето сигурно са пълна глупост, но доколкото подразбрах, голяма част от хората, които не са, нали разбираш, преминали в отвъдното, са склонни да витаят около мястото, където са починали, или да се върнат на някое място, което е било важно и значимо за тях. Ако е починала тук, значи може да е била гост, може да е работила в хотела или да е била роднина или близка на собствениците.

— Архивите за починали в района биха били добро начало, но откъде да започнем?

— И това е част от проблема, нали?

— Ами, така както ми описа облеклото ѝ, си мисля за годините след началото на Гражданската война и преди хиляда осемстотин и седемдесета. Тогава не са носили от най-широките кринолини, но все пак роклята е била с голяма пола.

— Да. Нещо такова... — Той протегна ръце. — Зърнах я само за малко.

— Ако ми позволи аз да я видя, ще имам по-добра представа — Защо не ѝ се показваше, зачуди се Хоуп. Все пак двете бяха — както се бе изразила Ейвъри — съкилийнички. — Ами ръкавите?

— Ръкавите ли?

— На роклята, Оуен. Дълги, къси, тесни, бухнали?

— О. Хм... дълги. По-скоро бухнали, мисля.

— Ръкавици? Носеше ли ръкавици?

— Не знам дали... знаеш ли, мисля, че да, но такива без пръсти. Сякаш от дантела или като плетките на баба ми. И сега като се замисля, имаше и една от онези наметки.

— Шал — а спомена и мрежичка.

Той само зяпна.

— Така ли?

— Каза, че косата ѝ е била прибрана назад в мрежичка. Плетена мрежичка.

— Щом казваш.

— Да. Имам една-две минутки. Може ли? — попита тя и посочи клавиатурата му.

— Давай.

Извъртя лаптопа към нея, щом тя седна, и зачака, наслаждавайки се на кафето си, докато тя тракаше по клавиатурата.

— Почти съм сигурна, че ако съберем всички тези детайли на едно място, ще се озовем в шейсетте години на деветнайсети век.

Остави я да поработи в тишина няколко минути. Тук беше спокойно, отбеляза той, в средата на деня. Трябваше да се върне към работата си в съседната сграда скоро, да помогне на Райдър. А след това би могъл да се отбие във „Веста“ и да види дали не може да уговори Ейвъри да излязат или да си останат у дома.

— Какво ще кажеш за това? — Хоуп обърна екрана към него. — Какво мислиш?

Изпълнен с любопитство, той се загледа внимателно в илюстрацията на малка групичка жени в някаква гостна стая.

— Мисля, че е цяло чудо как жените могат да искат да носят нещо, което изглежда толкова неудобно.

— Модата изисква жертви, Оуен. Живеем с тази вяра.

— Предполагам. Тази картина е доста близка — като тип, имам предвид. Полата беше почти като тази, а и ръкавите, а имаше висока яка като на тази. Май беше от някаква дантела или нещо такова.

— Това е модно облекло от хиляда осемстотин шейсет и втора година. Така че можеш да започнеш оттам. И се съмнявам, че търсим камериерка или слугиня — добави Хоуп, докато се взираше в илюстрацията. — Прекалено модно е. Не е невъзможно, тъй като би могла да е с рокля, която ѝ е била подарена от работодателя или роднина, но съдейки по всичко, тя се е обличала като заможна жена.

— Ще започнем с това предположение. Благодаря.

— Няма защо, интересно ми е. Ще бъда в офиса си, ако ти потърбявам.

Възнамеряваше да отдели на проблема половин час, после да грабне колана си с инструменти. Но се увлече, ровейки се в старите архиви, стари статии във вестниците, исторически сайтове.

По едно време Хоуп се върна, допълни чашата му с кафе, донесе му чинийка топли курабийки.

Най-накрая той се облегна на стола си и се намръщи.

— Какво, по дяволите, е това? — развика се Райдър. — Седиш си тук и хапваш курабийки, докато аз се бяхтя като грешен дявол в съседната сграда.

— Хм?

— Два и половина е, по дяволите.

— О. Съжалявам. Мисля, че я открих.

— Кого си открил? — Райдър грабна последната курабийка и намусеното му изражение се разведри, след като отхапа.

— Знаеш кого. — Оуен посочи към тавана. — Нея.

— За бога, Оуен, имаме работа. Играй си на ловец на духове в свободното си време.

— Илайза Форд от фамилията Форд в Ню Йорк.

— Радвам се, че го изяснихме.

— Сериозно, Рай, мисля, че съвпада. Починала е тук от някаква треска в средата на септември 1862 година. Погребана е в Ню Йорк. Била е на осемнайсет. Илайза, Елизабет, Лизи. Не е ли страхотно?

— Направо съм запленил. Тя се мотае тук от сто и петдесет години. Мисля, че може да почака, докато свършим работата си в съседство. — Взе чашата и отпи от нея. — Кафето е студено.

— Ще се кача горе да поговоря с нея. Ще наваксам с работата после. И без това Ейвъри работи до шест.

— Много се радвам, че глупавата ни работа не пречи на социалния ти живот.

Тъй като тонът на Райдър го подразни, Оуен му отговори подобаващо:

— Казах, че ще си наваксам с работата, и по дяволите, задължени сме й. Предупреди ни за Сам Фриймънт. Той можеше — със сигурност щеше — да нарани Клеър много сериозно, ако Бек не беше стигнал навреме.

— Мамка му. — Райдър смъкна шапката си с козирка, прокара пръсти в косата си. — Добре, върви да си поприказваш с мъртвата си приятелка, после ела при мен. Има ли още от тези курабийки?

— Не знам. Питай Хоуп.

Райдър само изръмжа и излезе навън.

Оуен затвори лаптопа си и го остави на масата, преди да тръгне нагоре по стълбите. Бе попаднал на няколко жени между осемнайсет и трийсет години, които бяха починали в града в дадения отрязък от време. А бройката щеше да се увеличи, ако се довереше на теорията, че духовете могат да избират на каква възраст да изглеждат.

Но имаше чувството, че Илайза Форд е жената.

Вече се бе качил горе, когато си спомни, че по правило Хоуп и Каролий държаха заключени всички стаи за гости, които не бяха заети. От живи хора.

Понечи да се върне и да слезе долу. Тогава вратата на „Елизабет и Дарси“ се отвори.

— Добре. Ще приема това като покана да вляза.

Почувства се странно, когато влезе в стаята, ухаеща на английска лавандула — запазения аромат за тази стая — и на орловите нокти на Елизабет — или Илайза.

— Така.

Вратата се затвори с рязко щракване зад него и по гърба му полази студена тръпка.

— Така — повтори той. — Хотелът работи вече близо месец. Нещата вървят доста добре. Миналия уикенд имяхме малка сватба. Сигурно знаеш за това. Минало е много добре, както ми каза Хоуп. Е, както и да е, трябва да се връщам на работа в съседната сграда, но направих някои проучвания долу. За теб. Ще можем да ти помогнем, ако знаем коя си. Илайза?

Лампите примигнаха и пръстите му изтръпнаха.

— Илайза Форд?

Най-напред се появи забулен и неясен силует, после се фокусира и се превърна в женска фигура. Тя му се усмихна и направи лек реверанс.

— *Знаех си!* Илайза.

Тя сложи ръка на сърцето си и Оуен бе готов да се закълне, че чува нежния шепот в главата си. *Лизи.*

— Наричали са те Лизи на галено.

Били.

— Били те е наричал Лизи. Били кой?

Тя сложи и другата си длан върху тази, която покриваше сърцето й, и затвори очи.

— Обичала си го. Разбрах го. Той тук ли е живял, в Бунсборо, някъде наблизо, къде? На гости ли си му дошла? Той с теб ли беше, когато почина? Или може би той е починал пръв?

Очите ѝ рязко се отвориха. Той разпозна шок в погледа ѝ, прокле се мислено. Може би тя не знаеше, че е мъртва — или че Били е мъртъв. Беше чел за подобни случаи.

— Искях да попитам дали си го срещнала тук. В града, в хотела?

Тя избледня. Само след миг вратата към верандата се отвори широко, после се тръшна ядно.

— Ясно. Сигурно трябва да помислиш над нещата. Ще поговорим по-късно. Браво на теб, Оуен — мърмореше си той, докато слизаше по стълбите. — Много си тактичен. Е, Лизи, как се чувстваш като мъртвец? По дяволите.

Занесе лаптопа си в пикапа, взе си инструментите. После прекоси двора и отиде в съседната сграда да се разкайва, докато кове пирони с пневматичния чук.

— Толкова е тъжно. — Ейвъри заля пържолите от риба тон с маринатата, която бе приготвила сутринта. — Само на осемнайсет. Знам, че някога хората не са живели толкова дълго, а жените са се омъжвали и са имали деца по-рано. Но все пак. Осемнайсет. От треска ли?

— Не можах да намеря много подробности — ще потърся пак, след като вече имам конкретно име, с което да работя. Засега са само няколко реда.

— Илайза. Толкова е близо до името, с което Бекет започна да я нарича — а и умалителното също — Лизи.

— Имам чувството, че всичко е било някак си предопределено. Мама избра името и епохата за тази стая, а Бекет започна да я нарича Елизабет заради това. После Лизи.

— Не знам дали е предопределено, но е разтърсващо — в добрия смисъл. И мисля, че ти си страхотен — дори бих казала гениален — задето я намери, но как това ще ти помогне да откриеш Били?

— Трябваше ми нещо сигурно. Знам името ѝ, къде е живяла, къде и как е починала — макар и тя да не го знаеше сама — и сега

мога да се опитам да проследя тези нишки към него. Дали е трябвало да го срещне тук? Местен ли е бил? Или пътник?

Докато миеше зеленчуците, тя го погледна през рамо.

— Септември 1862 г. Това може да е отговорът.

— Защо?

— Оуен. — Тя остави зеленчуците да се отцеждат, пристъпи към него. — Откога живееш в южната част на окръг Вашингтон?

— Винаги... О, по дяволите. Не се сетих. Толкова се бях съсредоточил в търсенето й, а когато разбрах името й... Битката при Антиетам.

— Или Шарпсбърг, зависи на коя страна си. 17 септември 1862 година. Най-кървавият ден в цялата Гражданска война.

— Може да е бил войник. Може би, може би — замисли се той. — Тя може да е дошла тук, за да се опита да се срещне с него, да установят някакъв контакт. Хората дори са излизали на полето, за да гледат битките, нали така? Правили са си пикник.

— Винаги е имало откачени хора. Все едно, починала е в деня на битката. Каза, че е дошла от Ню Йорк, значи, логично е да е отседнала в хотела. Ако е имала приятели или роднини наблизо, по-скоро е щяла да отседне при тях. Може Били също да е бил от Ню Йорк и тя да го е последвала дотук по някаква причина.

— Или пък е бил местен и тя е дошла да бъде с него. Или пък той, както повечето мъже на неговата възраст — ако предположим, че е горе-долу колкото нея на години — се е сражавал във войната.

— Звучи ми най-вероятно. Опитай това.

Той взе тънката и хрупкава питка.

— Вкусно е. Много вкусно. Какво е?

— Експеримент. Тесто за пица, разточено много тънко, поръсено с билки и изпечено. Мисля да го предлагам в новия ресторант. Значи, струва ми се, че ако тя е дошла да го види и двамата са се срещнали, тя няма да го търси и досега. Тя е починала, но ако той е бил тук, не би ли трябвало да е бил до нея? Значи, следвайки тази логика, той не е бил тук, когато тя се е разболяла.

— Или просто я е оставил. Не е дошъл. Може да е бил женен или да не се е интересувал от нея.

Тя грабна чинията с питката, преди той да успее да си вземе ново парче.

— Това не е никак романтично. Придържай се към романтиката, иначе никаква питка за теб.

— Само изтъквам възможните варианти. — Тъй като тя продължаваше да държи чинията настрани, той вдигна очи към тавана. — Добре, били са двойници на Ромео и Жулиета от периода на Гражданската война. Обречени любовници.

— Не харесвам самоубийствата на тийнейджъри. Измисли друго.

— Прекалено гладен съм да мисля.

Ейвъри се смили над него и остави чинията на масата.

— Както и да е, все пак ми се струва, че това не ни помага да намерим Били.

— Ще видя какво още мога да науча за Лизи. Това е първият етап. — Разчупи питката на две и ѝ предложи едната половина. — Можеш да я наречеш „крек“. Заради звука, когато я разчупваш, и защото води до пристрастяване.

— Ха-ха. Може би „хрупкав хляб“. Мисля да сервираме от тези питки и гризини в нещо като стъклена ваза на всяка маса.

— Ще можем да почнем разчистването на обекта следващата седмица.

— Другата седмица? Сериозно? Наистина ли?

Обичаше да я гледа как цялата засиява.

— Само разчистването, но да. Проверих докъде сме с разрешителното. Би трябвало да е готово и ще го взема утре следобед.

— О, боже! — Заобиколи плота и скочи в скута му. — О, боже, о, боже!

Когато устата му отново се освободи, той се ухили.

— Нямам търпение да видя какво ще направиш, когато взема разрешителното за строителните работи.

— Може да използвам костюм. О, боже.

— Какъв костюм?

— Оуен. — Тя въздъхна и лекичко гризна шията му. — Сигурно ще настъпи истински хаос за известно време. Планирането, подготовката, изпълнението. Сигурно ще се държа като луда през цялото време.

— И с какво това ще е по-различно от обичайното?

Успя да го ошипе, преди да слезе от скута му.

— Искам само да знаеш, че няма да е, защото те избягвам или се отдръпвам.

— Добре. — Тъй като тя леко бе открехнала вратата, той реши да прекрачи прага. — Майка ти изпратила ли е адреса и телефона си на баща ти?

— Не. — Тя вдигна рамене, пусна ги отново.

Но не можа да се измъкне от отговора, когато той улови ръцете ѝ, погледна я право в очите и зачака.

— Добре, няма да стоя и да тръпна в очакване, а и може тя още да не се е установила някъде за постоянно. Или пък, да гледаме реално, може никога да не прати нищо. Той ѝ даде парите, а е много възможно само това да е било важно за нея. Не знам какво изпитвам — заради случилото се и към нея конкретно — продължи Ейвъри. — Все едно да си мисля, че Били нарочно не е бил при Лизи. Жестоко е. Има достатъчно жестокост по света. Ще се опитам да бъда малко по-оптимистично настроена за разнообразие.

— Тогава ще приемем, че той е щял да бъде с нея, ако е можел.

— Така повече ми харесва. Ако Трейси никога не прати нищо, ще трябва да го приема. И без това не знам по какъв повод бих я потърсила. Тя не е част от живота ми и изборът е изцяло неин.

— Никак не ми е приятно, че това те наранява.

— И на мен. Тежко ми е да знам, че някой може да има такава власт над чувствата ми. Затова смятам да го преодолея. Стига сме говорили за нея.

Ейвъри размаха ръце във въздуха, сякаш изтриваше черна дъска.

— Добре дошъл в експерименталната кухня на „Мактий“. Тази вечер аз ще бъда твоят сервитьор, главен готвач и сомелиер.

— Всичко това?

— И много повече след това — ако имаш късмет.

— Чувствам се късметлия.

— Тази вечер представяме запечена и поръсена с пипер пържола от риба тон върху канапе от зелена салата и зеленчуков жулиен, подправен с винегрет с шампанско.

— Късметът ми нараства с всеки миг.

— Ще започнем с предястие от раци и крехък артишок, което скоро ще стане много прочуто, надявам се. Всичко това ще бъде поднесено с препоръчано от заведението резливо бяло вино.

— Дай го насам.
— Искам откровено мнение — настоя тя.
— Разчитай на мен.
Ейвъри взе тиган за рибата и се усмихна.
— Разчитам на теб.

За да навакса времето, посветено на издирването на Били и на вечерите с Ейвъри, Оуен реши да помогне на Райдър. С темпото, с което работеха, според него щяха да са готови с пекарната до юни месец, както и с апартаментите над нея за бъдещите наематели.

Беше събрал още информация за Илайза Форд, но искаше да отлежи в съзнанието му за известно време.

Както бе обещал, започнаха събарянето на вътрешните стени и разчистването на сградата, в която щеше да се помещава барът на бъдещия ресторант на Ейвъри, и сега двата проекта се движеха гладко по план, докато февруари бързо отстъпваше на март.

С приближаването на априлската сватба братята — и някои от работниците от екипа — посвещаваха уикендите си на къщата на Бекет.

В един неделен следобед внезапното покачване на температурите разтопи снежната покривка и превърна земята в кална киша. Но вътре в къщата подът блестеше и само покритата с картони пътека, върху която сега стояха братята и оглеждаха почти завършената кухня, беше окаляна.

— Изглежда добре — заяви Бекет. — Страхотно даже. Утре ще дойдат момчетата да монтират плотовете тук и в баните. Може и да успеем навреме.

— Ще успееш. — Оуен отговаряше за графика и нямаше намерение да се проваля.

— Ако не беше оставил това място довършено едва на половина — и по-малко — напомни му Райдър, — сега нямаше да си скъсваме задниците от бързане.

— Гледай и се учи. Както и да е, така Клеър има възможност да остави тук своя отпечатък. Ще бъде нашата къща, вместо моята.

— Думи на човек, тръгнал към бесилото.

— Думи на човек, който ще се ожени за любовта на живота си.
— Бекет се обърна. — Светлината тук е добра, просторно е. Ще бъде чудесно отново да заживеем на широко. В дома на Клеър няма и сантиметър свободно място. Непрекъснато се препъвам в някое хлапе или куче.

— И мислиш, че тук ще е по-различно? — попита го Оуен.

— Няма. — Бекет се замисли и се разсмя. — Нямам нищо против и с нетърпение очаквам да почна да се препъвам в хлапетата и кучетата точно тук. До сватбата остава едва месец.

— Хубаво е, че решиха да използват хотела за моминското парти — отбеляза Оуен. — Това може да се окаже още една услуга, която да предлагаме на клиенти.

— Да се върнем на важните неща. Ергенското парти. — Райдър пъкна палци в колана си с инструменти. — Трябва да те изпратим подobaващо в неизвестността, нали така?

— Работя по въпроса — напомни му Оуен.

— Да, да. Защо трябва да се суетиш толкова? Не може ли просто да идем в някой стриптийз клуб? Класика в жанра.

— Покер, пури и уиски — по желание на младоженеца.

— Никакви стриптийзборки — отсече Бекет. — Прекалено е откачено.

— Човече, разбиваш ми сърцето.

— Когато ти дойде редът, тогава ще има стриптийзборки.

— Дотогава ще съм прекалено стар, за да им се порадвам. Нямам планове да поема към неизвестността, докато не съм на години за пенсия. Но пък като се замисля, човек никога не е толкова стар, че да не се зарадва на голи жени. Отбележете си го.

Джъстин, чиито ръце бяха пълни, потропа по стъклената врата на верандата с лакът.

Оуен отвори, пое термоизолираната чанта и огромния термос.

— О, погледнете само! Бекет, прекрасно е.

— Не го е направил самичък — напомни й Райдър.

— Всички за един — прошепна тя. — Ще имаш чудесен дом. Направили сте толкова много, откакто бях тук за последен път преди няколко седмици.

— Ще те разведа навсякъде.

— Непременно. Но преди това — донесох ви обяд. Супа с макарони, сандвичи с печена шунка и сирене, ябълков пай.

— Най-добрата майка на света. — Райдър отвори термочантата.

— Аз ще хапна само супа. — Оуен сложи ръка върху корема си. — Хапвам си повечко, откакто Ейвъри ме използва като опитно зайче за новите си ястия, а и тренирам по-малко, откакто работим усилено по къщата на Бек.

— Интересно, че спомена тренировки. — Джъстин измъкна картонени чинии, купички и лъжици от огромната си дамска чанта. — Искях да поговоря с вас за нещо.

Тя остави съдовете и приборите върху шперплата, който в момента покриваше долния ред кухненски шкафове.

— Нося ви студени напитки в колата.

— Можем да ти предложим от нашите. — Бекет отвори хладилника.

— Нещо диетично?

— От къде на къде? — възмути се Райдър.

— О, добре де, давайте каквото има — отсече Джъстин. — Все някак ще изгоря калориите. Особено след, да кажем, девет месеца или по-скоро година, когато ще мога да потренирам час-два във фитнес залата на Бунсборо.

Райдър замръзна и не успя да отхапе и залък от сандвича с шунка.

— Мамо.

Джъстин спокойно сипа в купичка от супата и я подаде на Оуен.

— Подразбрах, че сградата зад хотела, с която в момента делим паркинга си, е за продан.

Бекет въздъхна.

— Мамо.

— И ми хрумна, че в града ни няма никакъв фитнес център, нито дори в околностите на града. Хората трябва да се качат на колите си, да шофират, да идат във фитнес залата, после да се качат пак в колите си. А и Хоуп вече ми сподели, че няколко от гостите на хотела са се интересували от възможността за фитнес тренировка.

Оуен се загледа в супата си.

— Мамо.

Джъстин бодро продължи.

— В момента сградата не е особено атрактивен имот, нито пък предлага приятна гледка за гостите ни от верандите откъм вътрешния двор. Но може да бъде. Освен това ще увеличим паркоместата си.

— Не сме довършили пекарната — изтъкна Оуен. — Едва започнахме с новия ресторант.

— И от всичките ми синове тъкмо ти най-добре съзнаваш колко е важно да се планира в бъдещето. В момента водя преговори. Още не съм я купила. И не бих го направила, без преди това да го обсъдя с вас. Преговорите отнемат време, уреждането на сделката — също. Ако всичко мине както трябва, Бекет може да започне да работи по чертежите, когато се върне от медения си месец.

— Мамо — подхвана Бекет, — била ли си скоро в тази сграда?

— Ако трябва да съм откровена, да. Има нужда от ремонт. — Подаде му купичка супа. — Сериозен ремонт. Нали е хубаво, че знаем как се прави? И няма да е толкова сложно като с хотела.

— Трябва да купим сградата и да я сринем до основи — измърмори Райдър.

— Знаеш, че не си прав. Да я ремонтираме основно, да, да я съборим — не.

— Вече знаеш в какво искаш да се превърне.

Тя се усмихна на Оуен.

— Имам някои идеи. Няма да бъде нищо грандиозно, разбира се, в сравнение с големите фитнес центрове, които са част от верига. Но ще предлагаме всичко, което е по силите ни, в това място. Фитнес център с удобствата на двадесет и първи век и чара на малкия град — голям избор от най-различни видове занимания.

— Даже и да успеем да превърнем сградата в мястото, което си представяш, ще трябва да намериш персонал, треньори, инструктори.

— Остави това на мен — успокой тя Райдър. — Ще има една голяма зала на втория етаж и малка зала за детски забавления, както и може би стая за масажи. Ще има фитнес зала с кардио-уреди, кростренажори и тежести на първия етаж, малка зала за различни курсове, както и съблекални — всяка с парна баня и сауна. Ще бъде като спа център един вид. Ще го измислим. — Тя потупа Бекет по бузата. — Нали?

— Сигурно. Стига да успееш да я купиш.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— И това оставете на мен. Сега какво ще кажеш да ме разведеш наоколо?

— Разбира се. Ще почнем отгоре и после ще слезем тук.

Намръщен, Райдър се загледа след тях.

— По дяволите. Мътните да го вземат, идеята си я бива.

— Все такива ѝ хрумват. Дори и да успее да я купи скоро, най-рано напролет или по-скоро в началото на лятото ще имаме плановите и разрешителните. Това е най-вече работа за Бек.

— Слава богу. Нямам нищо против да изтърбушим до основи онова място — замислено отбеляза той. — Обичам да руша стени. Но трябва първо да довършим пекарната. Трябва да намерим наемател за това място, освен ако мама не смята, че ние ще почнем да печем сладкиши.

— Аз може да ѝ помогна в това отношение. Ейвъри познава бегло една жена. Преместила се е тук от столицата, където е работила като майстор-сладкар. Търси си място за собствена пекарна.

— Още една новодошла от големия град? — Райдър сви рамене. — Как изглежда?

— Омъжена.

— Още по-добре. Ти се погрижи за тази част, Бек ще измисли какво ще правим с фитнеса. Аз ще се погрижа работниците да са във форма.

— Това ни е работата — отвърна Оуен.

— А и старите сгради наоколо все някога ще свършат.

Оуен се засмя и все пак си взе сандвич.

— Не разчитай на това, братле.

— Фитнес? — възкликна Хоуп.

— Такъв е планът. Ако успеят да купят имота. — Ейвъри седеше в трапезарията с Хоуп и обсъждаха последните щрихи по моминското парти за Клеър. — Оуен казва, че майка му сериозно се е заела със задачата.

— И ще я боядисат, нали? Няма да я оставят в това грозно зелено.

— Мисля, че можеш да разчиташ на това. Оуен ми каза, че Бек вече е предложил да повдигнат малко нивото, да се отърват от плоския

покрив и да направят заострен.

— За гостите ще е хубаво. Както и за мен. Чисто нов фитнес салон, до който можеш да стигнеш само като пресечеш паркинга? О, щастие. Принудена съм да се ограничавам с DVD упражненията, откакто се преместих тук. Много бих искала да посещавам истински йога курс.

— Винаги съм искала да се запиша на такъв. Ако се разтягам достатъчно често, може пък и да порасна малко повече. Е, ако това е всичко, мога да купя необходимите неща в края на седмицата, когато е ред на следващото ми зареждане с продукти.

— Идеално. Ще бъде прелестно. Цветя, хубава храна, шампанско, красива торта — няколко забавни игри със стилни награди. Изцяло в стила на Клеър.

— И докато се обърнем, ще я гледаме как се омъжва за Бекет.

— Кое то ме подтиква да те питам дали вие с Оуен не мислите за същото.

— Не, не — отсече през смях Ейвъри. — В момента сме си много добре. Нещата вървят гладко, което е чудесно. А и знаеш, че никога не съм била голям привърженик на брака — за себе си говоря. Може би ще заживеем в грях някой близък ден.

— Чух какво каза, но не ми звучиш убедително. Ти го обичаш.

— Обичам го и може би дори съм се увлякла и съм се влюбила в него. — Беше по-лесно да го каже, да го чувства, отколкото някога си бе представляла. — Опитвам се да свикна с това, да видя дали ще продължи. Както казах, в момента сме си много добре. Освен това и двамата сме адски заети. И май това няма изгледи да се промени скоро. Имам предвид заетостта ни.

— Ейвъри, досега не е имало момент, в който да не искаш — както и той, откакто го опознах — да си заета. Просто си такъв човек. И двамата сте.

— Това е хубаво.

— Не искам да те притискам, но всеки път, когато ви видя заедно, си казвам: „Идеално. Ейвъри си намери идеалната половинка“.

Ейвъри се размърда и потърка длани в бедрата си.

— Мисля, че почваш леко да ме плашиш.

— Ами свиквай. Недей да бързаш, естествено, но ако той не е точно толкова влюбен в теб, колкото и ти в него, значи не разбирам

нищо от подреждане на офис.

— Продължавай в същия дух и ще започна да те сватосвам с Райдър.

— И това, ако не е плашещо. Устните ми са заключени от тук насетне.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ейвъри се наслади на още един час в леглото на Оуен. Той бе станал, облякъл се бе и бе излязъл от къщата в шест и четиридесет и пет, за да успее да стигне навреме за срещата в седем часа на обекта.

Този път беше нейният обект, отбеляза мислено тя, докато се сгушваше в завивките и се унасяше в дрямка. Беше обмислила възможността да тръгне с него, само за да види този следващ етап, но нямаше нужда друг да ѝ казва, че само ще пречи и ще притеснява всички там. Просто щеше да се отбие по-късно, след като приключи с пазаруването и останалите задачи за сутринта. Дотогава ремонтът щеше да е в разгара си.

Щеше да е по-забавно, лениво отбеляза тя, да бъде изненадана от напредъка.

Имаше голям напредък в доста насоки, замисли се тя. Най-добрата ѝ приятелка се омъжваше след по-малко от месец и тя щеше да е част от събитието. Щеше да гледа отблизо как двама добри приятели разменят сватбени обети, създават семейство и отпразнуват едно истинско чудо.

Любовта ѝ се струваше като чудо, каквото досега не бе напълно сигурна, че съществува. Но го беше видяла лично в отношенията на Клеър и Бекет, видяла ги бе как се сближават, как намират своето чудо — и имат вярата и куража да му се доверят.

Част от задачите ѝ за сутринта беше и набавянето на последните нужни за моминското парти неща — от точния и изчерпателен списък, който Хоуп ѝ бе разпечатала.

Радваше се, че Клеър и Бекет бяха решили да отделят седмица само за тях двамата след сватбата и да заминат на меден месец на остров Сейнт Китс.

Някой ден, каза си Ейвъри, трябваше и тя да замине на почивка в някое тропическо кътче от рая.

Някой ден изобщо трябваше да си вземе почивка, помисли си тя, а после отвори очи и се загледа през прозореца на спалнята в мрачното

небе навън.

Щеше да го направи. Само да отвори новия си ресторант, да потръгнат веднъж нещата — тогава щеше да се наслади на няколко дни под слънчевите лъчи, на белите плажове и сините вълни.

На някое място, където не беше ходила — където никой не я познава.

Може би Оуен щеше да дойде с нея. Би било много интересно как ще се държат един с друг, след като нямат никакви грижи и докато са заобиколени от непознати в непознато място — заедно.

Много се радваше и че по-късно през лятото, щом учениците излязат в лятна ваканция, младоженците бяха планирали едноседмична почивка с децата. Семейен меден месец, така бе чула да я нарича малкият Мърфи.

Може ли да има нещо по-хубаво от семейен меден месец?

Междувременно Оуен, както и Хоуп, се ровеха все по-дълбоко в загадката на Илайза Форд, когато единият или другият успееше да намери малко свободно време. Дали Лизи и Били също бяха някакво чудо, питаше се тя. Дали любовта ги бе свързала, преди трагедията да ги сполети? Или отговорът на загадката не бе толкова романтичен — и вероятно по-реалистичен — както бе предположил Оуен?

Младо момиче, копнеещо за любов, и млад мъж, поел по собствения си път.

И тя някога бе мечтала за любов. Но тогава бе дете, а за едно дете вълшебствата и чудесата са винаги възможни и щастливото бъдеще е нещо просто и истинско.

С времето се бе научила, че е най-добре да вярва в чудесата и щастливото бъдеще, които сама можеше да създаде за себе си с усилената работа, решителност и много, много труд.

Удовлетворението никак не бе малко, каза си тя. И сега бе крайно време да започне да работи по днешното чудо и да се измъкне от завивките.

Седна в леглото, после прегърна коленете си и се усмихна на огъня, който той бе оставил да тлее в камината. Беше много грижовен с нея, каза си тя. Беше много мило от негова страна да разрови жаравата и да добави ново дърво, за да се събуди тя в топла и светла стая в мрачното мартенско утро.

Беше много щастлива, че е част от живота ѝ — винаги го бе знаела. А сега бе още по-щастлива, че двамата бяха открили тази нова и фантастична връзка помежду си, и наистина имаше голям късмет, че той също е напълно доволен да приема нещата ден след ден. Без натиск, без плашещи разговори за бъдещето.

Едва се бе измъкнала от леглото, когато чу сигнала на телефона си за получено съобщение.

Отново се търкулна обратно, надявайки се да е от Оуен с предложение да се отбие на обекта и все пак да види началото на разчистването.

Но краткото съобщение беше от Клеър, която я молеше да мине през книжарницата ѝ, преди да тръгне за Хагерстаун за продукти.

Леко озадачена, тя отговори на приятелката си и бързо промени плановете си, така че да включат и посещение в книжарницата, и след като вече щеше да е наблизко, щеше набързо да надникне на обекта.

Взе си душ, обу си джинси, навлече и пуловер върху ризата с къс ръкав, за да се застрахова срещу капризното мартенско време. Стисна устни и се загледа в косата си. Последната обливка с боя бе избледняла доста, затова мислено си отбеляза да провери какви цветове имаше в дрогерията и да помисли с какъв нюанс искаше да бъде сега.

Когато слезе на долния етаж, видя, че той е направил кафе и е оставил чаша за път до каната за нея. Още една причина да се усмихне, каза си тя. Винаги можеше да разчита на Оуен. Не можеше да се сети за друг мъж, освен баща ѝ, който е толкова непоклатимо стабилен.

Импулсивно отиде до дъската за бележки в кухнята и нарисова сърчице с техните инициали в средата.

Заредена с кафе и малко йогурт, тя си обу ботуши, уви шал около врата си и се загърна в палтото си, преди да види бележката до вратата.

Вземи го, пишеше на нея.

Вдигна очи към тавана и грабна сгъваемия чадър.

Щеше да го вземе, но той щеше да е късметлия, ако не го загубеше някъде, докато тича по задачи тази сутрин.

На половината път до Бунсборо първите дъждовни капки закапаха по предното стъкло. Можеше само да вдигне очи нагоре и да си помисли колко е дразнещо, че Оуен винаги е прав.

След няколко минути, докато преговаряше наум графика за сутринта, тя забрави чадъра и хукна под дъжда към покритата веранда на книжарницата.

Потропа по стъклената врата, после използва ключа, който Клеър ѝ бе дала след неприятностите със Сам Фриймънт миналата есен. Докато пристъпваше вътре и тръскаше дъждовните капки от косата си, Клеър слезе по стълбите.

— Кафето е готово — каза тя.

— Тъкмо изпих едно, но... кой може да откаже лате?

— Благодаря ти, че дойде.

— Няма проблем. Тъкмо ми трябваше извинение да надникна в новото място. Днес започват с разчистването вътре.

— Знам. Вълнуващо е. — Тя добави горещо мляко, докато Ейвъри разглеждаше бестселърите на витрината.

— Трябва ми един свободен следобед, дъждовен, какъвто вероятно ще бъде днешният, за да си наваксам с четенето. Не можах да прочета книгата за читателския клуб този път. За какво ми е да чета за чуждото нещастие? Нима така ще се почувствам по-добре в собствената си кожа? Самодоволна? Или просто депресирана? Защото наистина ме потискаше.

— И на мен не ми хареса. Преглътнах я така, както някога преглъщах с мъка брюкселското зеле, което майка ми настояваше, че било полезно. Книгата беше като една от тези малки зелки и не съм убедена, че ми действат добре.

— Точно така. — Ейвъри разсеяно взе една книга, прегледа анотацията на гърба. — Освен това, когато седна да чета, искам нещо като крем брюле или хубава сочна пържола, може би пица „Пеперони“, а защо не и голям сметанов крем. А сега съм гладна.

Тя се обърна и се усмихна, докато вземаше чашата.

— Благодаря ти. Хей, изглеждаш ми малко изморена.

— Чувствам се леко замаяна, не съм във форма тази сутрин.

— Не може да си пипнала нещо. — Ейвъри вдигна решително показалец. — Омъжваш се след по-малко от месец. Не ти е позволено да боледуваш. Вземи. Нуждаеш се от него повече от мен.

Клеър поклати глава, за да откаже предложеното ѝ лате.

— Не съм пипнала никакъв вирус, както си мислиш, но засега отказвам кафето. Не съм болна. — Клеър си пое дълбоко въздух. —

Бременна съм.

— Какво? Сега ли? Бременна с бебе ли?

— Да, сега. С бебе. — Клеър се засмя и притисна ръце към корема си.

А Ейвъри се запита как може бледото ѝ лице толкова бързо да засияе.

— О, Клеър. Бременна си и си щастлива. — Остави кафето си на плота, изтича отзад и прегърна здраво приятелката си. — Толкова се радвам за теб. Кога разбра? Колко време е минало? Какво каза Бекет?

— Не мисля, че бих могла да съм по-щастлива. Тази сутрин, макар че заподозрях още вчера. Вероятно от около две седмици. И още не съм казала нищо на Бекет.

— Защо?

— Първо искам да ми направиш услуга. Днес ще ходиш в Хагерстаун, нали?

— Да, натам съм тръгнала.

— Би ли ми купила тест за бременност?

— Не си ли си направила вече? Каза ми, че си разбрала тази сутрин.

— Сутрешно гадене втори пореден ден. Познавам симптомите — ще ми е за четвърти път. Отнесена съм и съм уморена, а сутрин ми се гади, освен това усещам тялото си... Трудно ми е да го обясня. — Отново докосна корема си, после и гърдите. — Чувствам се бременна. Но искам да съм сигурна, преди да кажа на Бекет, в случай че съм сбъркала. Но не искам да си купя тест от аптеката тук или от тази в Шарпсбърг.

— Бързо се разчува.

— Ясно ти е, а тъй като и бездруго ще ходиш в Хагерстаун, можеш да ми купиш оттам в пълна анонимност.

— С удоволствие. Уха. Сватба, меден месец, семеен меден месец, бебе! Бекет ще се зарадва, нали?

— Много даже. — Наведе се и си взе джинджифилов сок от хладилника под плота. — Искяхме бебе, но бяхме решили да изчакаме няколко месеца. Не сме правили опити, но както е очевидно, не сме се и пазили. Ако съм сметнала правилно, ще станем шестима другия януари, точно когато хотелът ще чества първата си годишнина.

— Мога ли да кажа на Хоуп? Ще я видя по-късно, но ще се закълна да пазя тайна, ако така искаш.

— Ще ти кажа, щом си направя теста. Можеш да й кажеш веднага след като кажа на Бекет.

— Значи пълно мълчание дотогава. Каква хубава новина. Хубава и радостна — добави тя и отново прегърна Клеър. — Няма да се отбивам да видя какво правят на обекта, преди да тръгна. Не искам да рискувам. Няма да говоря с никого. Връщам се след два часа. О, божичко!

— Моли се да е момиче. — Клеър се засмя. — Знам, че е глупаво, но, господи, много бих искала този път да е момиче.

— Само розови мисли. — За последен път прегърна Клеър. — Връщам се веднага щом мога.

— Благодаря. Чакай, навън вали като из ведро. Ще ти дам чадър.

— Няма нужда. Имам в колата. — Изтича навън и прогизна до кости, докато седне зад волана.

Но остана с широка усмивка на уста, докато минаваше през града.

Оуен остави работниците да събарят ненужните стени, набързо мина през пекарната. Почти всичко беше по график, отбеляза той, и след като Рай държеше под контрол единия обект, а Бекет — другия, той можеше да иде до Хагерстаун за материали, да отметне някои лични задачи, както и онези, които братята му бяха добавили към списъка му.

Нямаше нищо против, че ще трябва да се отбие на много места — повече материали означаваха по-голям напредък. Не го дразнеше особено и шофирането в дъжда. По това време можеше сняг да е затрупал северната част на страната и Пенсилвания.

Беше се наситил на снега и на зимата, затова нямаше нищо против дъжда.

Надяваше се Ейвъри да не е подминала чадъра, защото знаеше, че и тя ще прави същото като него. Ще се отбива на много места, много паркинги и тичане до магазини, докато отмята задачите си за сутринта.

Жалко, че не можеха да тръгнат заедно, но трябваше да ходят на различни места и нямаше да е практично. Ако синоптиците бяха прави, ги чакаше дълъг дъждовен ден, както и дъждовна нощ. Спомни си, че Ейвъри е на смяна в ресторанта и ще го затваря. Можеше да хапне нещо за вечеря там, да използва апартамента ѝ, за да свърши малко работа по документацията си, докато тя работи долу.

Да остане в дома ѝ.

Трябваше да си напомни, че не бива да приема това за даденост, но дявол да го вземе, бе стигнал до момента, в който *искаше* да го приема за даденост. Искеше и тя да прави същото.

Защо да не го правят? Защо не го правеха? Просто не можеше да се отърси от усещането, че тя е спряла на точно това стъпало и не е съвсем готова да направи следващата крачка.

Но пък трябваше да признае, че стъпалото, на което се намираха, беше доста удобно. Мина през железарията, направи поръчка за дървесина, купи боя, после взе мостри за мокет за апартаментите над пекарната.

Действаше методично по списъка си, правейки пълна обиколка, и последната му спирка беше аптеката. Отметна своите неща, добави в кошницата крема за бръснене на Райдър, болкоуспокояващи таблетки за Бекет, метна вътре и две нови тестета карти — в допълнение към картите с голи жени, които вече бе купил за покера за ергенското парти.

Понечи да завие покрай щанда и забележа Ейвъри.

Сърцето му подскочи радостно от неочакваната среща, след което поклати глава при вида на мократа ѝ коса.

Явно все пак не беше взела чадъра.

Канеше се да се приближи тихичко отзад — да я сграбчи. Представяше си реакцията ѝ — уплахата, писъка, изненадата, после и смеха ѝ.

Тя се бе съсредоточила толкова много, помисли си той развеселен, опитвайки се да реши кой... тест за бременност да купи.

Мили боже.

Това бе последната му ясна мисъл, докато я гледаше как взема една кутия от рафта и я оглежда много внимателно отпред и отзад, преди да я сложи в кошницата си.

Остана като закован на мястото си, докато тя се отдалечи по пътеката между щандовете и зави зад ъгъла.

Тест за бременност? Но тя вземаше... Той използваше... Как би могло...?

Ейвъри бременна? Как може да е бременна? Е, знаеше *как*, но тя не бе казала нищичко. Изобщо не бе намекнала, че дори мисли, че би могла да е.

Просто бе взела теста и го бе добавила в кошницата при душ гела, шампоана и пастата за зъби.

Поредната точка в списъка?

Искаше да хукне след нея да я пита какво става.

Не беше подходящото време, нито място, каза си той. Нито пък той беше в подходящо настроение, понеже изобщо не можеше да реши какво точно му е настроението.

Загледа се в покупките в своята кошница, без да може да измисли какво да направи, не можеше да мисли изобщо. Вцепенен, с леко разтреперани колене, той остави кошницата на пода и си тръгна, без да купи нищо.

Върна се на новия обект и се захвана с разбиване на стени. Трудно можеше да се намери по-подходящо занимание за освобождаване от стреса. Мъкнеше огромни парчета от гипсовата стена, дълги летви от подпорната конструкция, лично се зае да разбива един стар плот.

И продължаваше да се чувства несигурен, ядосан и напрегнат като струна, която всеки момент ще се скъса.

Ейвъри. Бременна.

Колко време отнемаше да се направи такъв тест? До колко беше точен?

Щеше му се да беше проверил отговорите на тези въпроси, да си бе дал време да стъпи на здрава почва.

Първо, щом си купува тест за бременност, значи има причина да смята, че може да е бременна. Жените не си купуваха такива неща просто така.

Нали? Защо да го правят?

Хората си купуваха лепенки, преди да се порежат, но не и тест за бременност, преди да се запитат дали не са бременни.

След като явно е имала причина да си мисли така, защо не му е споменала нищо? Можеше просто да каже: „Хей, Оуен, има вероятност да съм бременна, затова ще си купя тест да разбера“.

Сигурно беше уплашена до смърт. Само че не изглеждаше така.

Изглеждаше спокойна, спомни си той. Дори леко се бе усмихнала, когато го бе сложила в кошницата си.

Нима *искаше* да е бременна?

Сигурно смяташе, че е, радваше се. Решила е да не казва нищо, докато не разбере със сигурност дали е бременна, или не. Ако не беше, явно възнамеряваше да не му казва нищо, реши той. И това не му се струваше редно, не, никак не му харесваше.

Ако беше бременна, сигурно щеше да му каже, когато беше готова за това. Да не му каже за вероятните си съмнения, означаваше да го държи настрани — или щеше да е така, ако не беше едновременното им посещение в аптеката — и да избере кога да му каже или изобщо дали да го прави. Това също никак не му харесваше.

Като се има предвид как бе постъпила майка ѝ, нима не трябваше точно тя да разбира, че бащата — о, господи, може би щеше да стане баща — има право да знае? Двамата бяха замесени в това положение, не беше само Ейвъри. Те не бяха случайни познати, които понякога правят секс, и връзката им не беше някакво кратко увлечение.

Бяха...

Не беше напълно сигурен как гледа на отношенията им, но определено бяха много повече от неангажиращ приятелски секс от време на време.

Каквато и да бе връзката им, доверието и честността трябваше да са основна част от нея.

Тя не му вярваше достатъчно, за да му каже за посещението на майка си и го бе направила чак след като я бе притиснал до стената, спомни си той. Вместо това се бе затворила в себе си, издигнала бе стена и го бе изолирала.

Ако си въобразяваше, че може да постъпи по същия начин и в този случай, значи, сериозно бе сбъркала в преценката си.

— Мамка му! — Захвърли натрошеното гипсово платно в коша за строителни отпадъци.

— Добре. — Бекет се появи зад гърба му. — Не си се отърсил от тревогите си, затова изплюй камъчето.

— Искаш да го изплюя? — В рядък изблик на гняв Оуен изрита коша. — Така да е. Ейвъри е бременна.

— Мама му стара! — Бекет се озърна и забеляза един от работниците да излиза навън. Махна му да се прибере, преди да хване брат си за ръката и да го задърпа на сухо под верандата. — Кога разбра?

— Днес. Тази сутрин. И знаеш ли как? Знаеш ли как разбрах, защото тя не ми казва нищо, по дяволите? Разбрах, докато бях в аптеката, за бога, и я видях да си купува един от онези домашни тестове за бременност.

— Господи, Оуен. Положителен ли е?

— Не знам. — Гневът се надигаше все по-яростно в гърдите му и той закрачи напред-назад по алеята. — Не ми казва нищо, по дяволите. Тайничко си купува някакъв си тест, вместо да поговори с мен. Вече прекрачи границата.

— Добре, успокой малко топката. — За да възпре ядното крачене на брат си, Бекет застана пред него и вдигна и двете си ръце. — Не знаеш дали е бременна.

— Смея да отбележа, че както вървят нещата, аз последен ще науча. — Наред с кипящия гняв, по гърба му пропълзяха студените пипала на болката. — Стига ми толкова.

— Какво каза тя, когато я попита?

— Нищо. Не съм я питал.

След като за миг се взря в ядосаното лице на Оуен, Бекет потърка с длани своето.

— Не си я питал защо е купила тест за бременност?

— Не. Блокирах, ясно? Исусе. Метна го в кошницата, сякаш е пакетче бонбони — с лека усмивка — и аз блокирах. Ти какво щеше да направиш?

— При нас с Клеър не е същото. — Бекет се загледа в дъжда, който се сипеше упорито и неумолимо, застанал под стрехата на верандата. — Говорили сме за бебе. Искаме още едно дете. Предполагам, че вие двамата не сте обсъждали какво ще правите, ако стане случайно.

— Не. Никога не сме мислили за такава случайност. Тя трябваше да ми каже, Бек, това е важното. Да ми каже, че ѝ е нужен тест. Защо си мисли, че трябва сама да се справя с всичко? Не мога да работя по този начин и не искам да живея така.

— Не, не можеш. — Не и Оуен, каза си Бекет. Брат му бе роден за екипен играч, с вродено чувство за партньорство и споделяне на товара. За Оуен тайните бяха за Коледа и за рождените дни, не за ежедневието. — Трябва да поговориш с нея, но не сега, за бога. При нея е пълно с хора за обяд. А и ти имаш нужда да поохладиш страстите.

— Не мисля, че ще има някакво охлаждане. Колкото повече мисля за това, толкова повече се ядосвам.

— Тогава помисли за друго. Ако е бременна, какво искаш да направиш?

— Ако е бременна, ще трябва да се оженим.

— Не питах какво трябва, а какво искаш.

— Аз... — Изчака миг, докато умът му направи това тънко и съществено разграничение. — Ако ще имаме бебе, искам да се оженим.

— Добре, изчакай един час и помисли за това. Ти винаги обмисляш нещата, Оуен. Дотогава ресторантът ще е опустял почти напълно. Иди и ѝ кажи, че трябва да поговорите насаме. И разбери, за бога, дали ще ставаш татко, преди да откачиш напълно. После ще се справиш с всичко.

— Прав си. Господи, чувствам се малко...

— Гади ли ти се?

— Не точно. Замаян съм. Никога не съм очаквал подобно нещо. То е извън...

— Планирания световен ред на Оуен. Промени го — предложи му той и леко го тупна по рамото.

— Промяна. Да, мога да се променя. — Лицето му помръкна, очите му блеснаха. — Но аз не съм единственият, който ще го направи.

Изчака един час, реши, че се е успокоил, и се стегна. Прекоси улицата под безмилостния дъжд, отиде до „Веста“ и се озова в топла и уютна атмосфера, обгърнат от уханието на сосове и подправки.

Застанала зад касовия апарат, Ейвъри приключи сметката на един клиент и намигна палаво на Оуен.

Намигна му, помисли си той и отново пламна. Сега не бе моментът за закачливи намигвания.

— Точно навреме — увери го тя. — Повечето клиенти вече си тръгнаха. Тъкмо се канех да изтичам и да видя какво сте съборили досега на обекта.

— Трябва да говоря с теб.

— Добре, сядай. Ще извикам Франи да поеме мястото ми. Искаш ли парче пица?

— Не. И трябва да поговорим горе. Насаме.

— О. По дяволите. Нещо не е наред с новия ресторант ли?

— Няма нищо общо с това.

— Тогава какво...

— Ейвъри. — Тонът му стана студен и веждите ѝ се вдигнаха нагоре. — Горе, веднага. Насаме.

— Добре. Добре, но ми разваляш хубавото настроение. — Тя отиде до вратата между двете кухненски помещения. — Франи? Трябва да изляза за малко. — Свали си престилката, докато говореше, и я закачи на една кукичка. — Наистина ми се ще да видя новото място — подхвана тя.

— Можеш да идеш после, ако така искаш.

— За какво си толкова ядосан? — попита тя, докато излизаха през страничната врата. — Не съм направила нищо.

— Може би точно това е проблемът.

— Наистина ми съсипваш доброто настроение — повтори тя и бутна вратата на апартамента си. — Е, какъв, по дяволите, ти е проблемът?

Внимателно планираният и напълно рационален подход се изпари във въздуха.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че си бременна?

— Какво? *Какво?*

— Не ми се прави на шокирана, Ейвъри. Видях те в аптеката. Видях как си купи тест за бременност.

— Ти... — Ръцете ѝ се свиха в юмруци отстрани на тялото. — *Шпионирал ли си ме?*

— Не говори глупости. Бях по свои задачи и влязох в аптеката. И те видях как вземаш някакъв тест за бременност и просто го пъхаш в кошницата си. Дявол да те вземе, какво ти става, че не ми каза? Нямах

ми доверие или не уважаваш това, което сме един за друг, достатъчно, за да ми кажеш, че си бременна?

— Може би, защото не съм.

— Не?

— Не съм бременна, идиот такъв.

Нещо странно се случваше вътре в него, но не можеше да определи чувството.

— Тестът е бил отрицателен.

— Не, тестът е положителен. — Тя измъкна телефона си.

Сега сърцето му прескочи няколко удара и заседна рязко в гърлото му.

— Ако е положителен, значи си бременна. Кого наричаш идиот?

— Теб. — Обърна телефона си към него, за да му покаже снимката на тестовата лентичка и надписа „Бременна“. — Защото това е тестът за бременност на Клеър. Същият, който ѝ купих сутринта, след като тя ме помоли.

— Видях Бекет само преди десет минути. Клеър не е бременна, иначе той щеше да ми каже.

— Тя не му е казала още. Искане да му каже, когато са само двамата, да превърне това в специален момент, което щеше да разбереш, ако не беше идиот. И ме помоли да не казвам на никого, а сега наруших обещанието си. И това ме ядосва.

— Няма да му кажа нищо, за бога. Няма да им развалям момента. — Объркан, несигурен, леко замаян, той прокара пръстите и на двете си ръце в косата, която бе достатъчно мокра, за да щръкне нагоре. — Но, господи, какво трябваше да си помисля, когато те видях да купуваш проклетия тест?

— Не знам, Оуен. Може би решението е било да дойдеш при мен и да кажеш: „Хей, Ейвъри, каква случайна среща и защо купуваш този тест за бременност?“.

— Трябва да поседна. — Направи го. — Искане да ти напомня, че обеща да си затвориш очите, когато сбъркам. — Пое си въздух няколко пъти. — Не можех да мисля. И после ти просто си тръгна. Толкова беше спокойна и аз просто не можех да мисля.

Тя не каза нищо, докато го изучаваше с поглед. Изглеждаше толкова объркан, толкова озадачен, което бе рядкост за него.

— Изплашил си се.

— В известен смисъл, да. Може би.

— И си направил прибързано заключение.

— Аз... да.

— Ти никога не действаш прибързано.

— Никога досега не съм те виждал да купуваш тест за бременност — особено след като единствено с мен правиш секс.

Тя се замисли.

— Това е донякъде разбираемо. Донякъде. — Усети смеха да напире на устните ѝ и се предаде. — Направо си откачил.

— Почти откачих — поправи я той. — Бях повече ядосан и... — Най-добре да си го признае, каза си той. — И ме заболя, когато си помислих, че не ми казваш нищо. Никога не сме обсъждали подобна вероятност.

Тя издиша дълбоко.

— Това е сериозен разговор. Не знам, а и предполагам, че не е нещо, което можем да обсъдим за десет минути. Сега всичко е наред, защото аз не съм, а Клеър е. И е толкова щастлива. Бекет ще се зарадва.

— Да, така е. Наистина.

— Значи, нека просто да се радваме за тях и нека се насладя на удоволствието да отбележа, че си идиот. Ще поговорим за вероятностите някой ден, но сега много искам да видя разчистването на обекта. После казах на Клеър, че ще взема децата от училище и ще ги доведе в книжарницата, за да може тя да сподели с Бекет. Не иска децата да знаят, докато бременността ѝ не напредне. Или поне не и преди сватбата. Засега ще знаят само тя и Бекет, а предполагам и ние с теб, Хоуп и Райдър, както и родителите ви. Кое то си е доста народ.

— Добре. — Много по-спокоен, той се изправи. — Но най-добре е да помислим за това и да поговорим, за всеки случай.

— Тревожиш се за този случай повече, отколкото аз, но ще го направим. Днес е наистина прекрасен ден, Оуен.

— Права си. — Успокои се още повече, когато тя се пресегна и приглади косата му. — Наистина чудесен ден.

— Засега ще се радваме за Клеър и Бекет. Ще се оженят, ще създадат семейство и ще го увеличат. Точно това искат и двамата.

— Добре — повтори той, прегърна я и я притисна силно. — Ще се радваме за тях. Съжалявам, че ти бях ядосан.

— Аз не съжалявам, защото мога да те нарека идиот. — Разсмя се, отметна глава назад и го целуна. — Хайде да идем до новия обект. Може ли и аз да съборя нещо?

— Ще ти намеря нещо за събаряне. Поне това мога да направя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хоуп премести прозрачната стъклена ваза с бели рози сантиметър по-наляво.

— Готово.

Макар да не виждаше разлика, Ейвъри кимна одобрително.

Бяха преобразили дългата маса, взета назаем от книжарницата, като я бяха застлали с бяла ленена покривка. Под зоркия и нетрепващ поглед на Хоуп двете бяха подредили прозрачни квадратни вази с току-що разцъфнали бели рози и малки бели свещи в сребърни свещници за украса на бара за сладкишите и шампанското.

Клеър може и да не искаше голяма бяла сватба, но моминското ѝ парти щеше да е незабравимо.

— Подаръците ще бъдат подредени тук, храната — там, сладкишите и шампанското — тук. — С ръце на кръста, Хоуп се завъртя и огледа цялата трапезария. — Справила си се прекрасно с нейния стол.

— Надминах себе си.

Бяха сложили един от столовете с висока облегалка с лице към цялата зала. Огромна панделка от бял тюл увенчаваше горния му край, а краищата ѝ се стелеха чак до пода. Гирлянди от бял тюл и много нежнорозови панделки бяха увити около облегалките за ръце и краката на стола.

— Все забравям колко много харесвам момичешките неща, докато не ми се удаде възможност да се захвана с нещо такова.

Прелестните ѝ червени обувки на висок ток затракаха по паркета, когато Хоуп отиде да намести лекичко свещите.

— Ще сложа малко вино и леки закуски и в салона, за да може гостите да се чувстват удобно навсякъде и да се разхождат наоколо, ако пожелаят.

— Сигурно се досещаш, че много от тях още не са виждали хотела. Ще искат да ги разведеш горе.

— Вече съм го предвидила. Наистина е много жалко, че не е достатъчно топло, за да се разположим в задния двор. Както и да е, залата изглежда чудесно, а ние сме... — Тя се обърна и улови лакътя на Ейвъри, за да видят отражението си в огледалото с позлатена рамка. — Зашеметяващи.

— Съгласна съм.

— Е... чаша шампанско преди партито?

— Не мога да откажа.

Отидоха в кухнята, където Хоуп наля шампанско в две високи чаши. Чукна лекичко своята в тази на Ейвъри.

— Тост за почетните шаферки и кръстници.

— За нас.

— А след около осем месеца ще организираме и бебешко парти.

— Четири деца. Уха. — Ейвъри отпи, после отново вдигна чашата си. — Браво на тях.

— Ще се справят. Любовта им дава сили.

— Мислиш ли?

— Знам го. — Хоуп се настани на един от високите столове до бара. — Колко дълго мислиш, че ще опазят тайната си? Двамата направо сияят от щастие.

— Повечето хора ще си кажат, че е заради сватбата, и това е отчасти вярно. Ако могат да запазят мълчание, докато се върнат от медения месец — поне Клеър така се надява — ще могат да се насладят на почивката си.

— Не мога да повярвам, че не ми каза цял един ден.

— Умирах си да ти кажа. — Облечена в яркозелената си рокля, Ейвъри се покатери на съседния стол, придърпа надолу тясната пола. — И щях да дойда и да ти кажа след работа, но цялата история с Оуен беше толкова странна.

— Какъв късмет, а? — Понеже още й беше смешно, Хоуп се наведе назад и се разсмя. — Сериозно, човекът тъкмо си пазарува в аптеката и ето че те сварва да си купуваш тест за бременност.

— Съдбата е решила да си поиграе с него.

— Горкичият. Представи си какво му е минало през ума.

— Точно там е работата. Не мога, не съм ясно — а аз обикновено знам как разсъждава Оуен. Но тогава беше толкова сериозен. Не мога да реша дали беше ядосан, или уплашен.

— Комбинация от двете, предполагам.

— Даже и след като му обясних ли? — Това продължаваше да я измъчва донякъде. — И двамата си казахме, че не е нищо важно, но всъщност не съм сигурна. Дали беше ядосан и уплашен, защото е възможно да съм бременна, или защото е възможно да съм и не съм му казала нищо.

— Предполагам, че е трябвало да асимилира факта, че е хубаво, че става дума за Клеър, но какво щеше да е, ако не беше така? Ти не се ли замисли?

— Може би. Малко. Но само защото се наложи да помисля какво би станало, ако бях аз, след като видях реакцията му. Вече познаваш Оуен. Той планира нещата. За всичко си има време и място. Той е от хората, които наистина поглеждат датата на годност на кутията за мляко, преди да я купят.

— Както и аз.

— Затова го разбираш. Една непланирана бременност? — Ейвъри вдигна очи към тавана. — Това би разтърсило житейския му план до основи.

— Какъв е житейският му план?

— Не знам, но можеш да си сигурна, че има такъв.

— Мисля, че грешиш. — Хоуп доля чашите им. — Казвам го, защото двамата имаме много общи разбирания и черти на характера. Да, вероятно има някакъв общ план, който включва важни цели, постижения, събития, планирани стъпки. Но освен това е способен да променя плана си. — Тя вдигна ръка и посочи наоколо си. — Аз го направих.

— Разбира се, че може да го промени. — Да си организиран и стриктен, не означава да си непреклонен, отбеляза мислено тя. Просто... малко скован, поне според нея. — Добре, щом сме почнали да разиграваме възможни сценарии... Ако бях купила онзи тест за себе си и резултатът беше положителен, той щеше да промени плана и да продължи да планира в новата посока. Първата стъпка в тази посока щеше да е женитба.

— Това те ядосва?

— Не. Не. Той щеше да сметне, че това е правилно и необходимо. Не бих искала да се омъжа, защото това е правилното нещо.

— По-добре, отколкото да е неправилно — изтъкна ѝ Хоуп.

— Знаеш какво имам предвид. Искам да се омъжа, защото така искам, защото съм готова, влюбена и развълнувана от представата да прекарам живота си с някого.

Понеже ѝ бяха подръка, Хоуп се протегна и си взе ментово бонбонче от купичката на плота.

— Ти би отказала.

— Не знам.

— Аз знам. Би отказала, защото ще се чувстваш длъжна да докажеш позицията си и да го освободиш от задълженията — и двете причини са еднакво важни за теб. — Хоуп кръстоса отново крака и се загледа в приятелката си, докато отпиваше шампанско. — Можеш да се грижиш за себе си, затова не е длъжен да се ожени за теб. Да споделя отговорността за детето — да, да бъде важна и значима фигура в живота му — да. Но няма никакви задължения към теб лично.

— Звучи прекалено сурово.

— Не мисля. Звучи напълно в стила ти — гордост, предпазливост, сърдечни тревоги, смесени с наследени от родителите ти проблеми.

— Дали щяха да се оженят, ако тя не беше забременяла с мен? — Малко мрачно Ейвъри отпи глътка шампанско. — Не мисля.

— Ако не бяха, сега нямаше да седиш тук и да се чудиш. Направили са своя избор и ти си резултатът от него.

Ейвъри сви рамене.

— Методът на практическата логика на Хоуп Бомон.

— Обикновено действа. Виж, аз самата нямаше да седя тук с теб, ако Джонатан не бе направил своя избор — който доведе до моя. Мислих много за това през изминалите месеци. Тук съм щастлива, много по-щастлива, отколкото, когато бях с Джонатан и мислех, че животът ми следва много разумния ми и изготвен по метода на практическата логика план.

Ейвъри се замисли за момент.

— Схващам какво намекваш, но, Хоуп, Джонатан беше мръсник.

Хоуп се засмя и вдигна чаша.

— Да, но си мислех, че е моят мръсник. — Погледна часовника си. — Трябва да почнем да изваждаме и останалата храна.

Тъкмо станаха, и Клеър потропа на вратата към фойето.

— Знам, че малко съм подранила — подхвана тя, щом Ейвъри ѝ отвори. — Оставих децата в новата къща, която вече съвсем прилича на такава. Бекет и братята му ще им намерят какво да правят. Господ да им е на помощ. О, да. Вижте само колко много цветя!

— Чакай да видиш трапезарията. Първо ми дай палтото си. Поставили сме закачалка за палтата в пералното помещение. Как се чувстваш — само двете с Хоуп сме. Още никой не е дошъл.

— Добре. — Тя се засмя ведро и отметна русата си коса назад. — Когато повърнах тази сутрин, си мислех само, че ще имам бебе. Двамата с Бекет ще си имаме бебе. Така че се чувствам добре.

— Личи ти. Нямам предвид бебето — ухили се Ейвъри, когато Клеър постави длан на корема си. — Ела да видиш.

Когато замъкна бъдещата булка в трапезарията, Хоуп пристъпи встрани от бюфета.

— Какво ще кажеш?

— Красиво е. О, толкова е хубаво. Всички тези цветя и свещите. Направили сте ми трон! — Клеър примигна, за да прогони сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Пак ще се разплача. Не знам дали е от щастие, или заради хормоните, вероятно по малко и от двете. Разплаках се, когато Бекет изми чиниите след закуската днес.

— На булката е позволено да поплаче на моминското си парти — увери я Хоуп.

— Надявам се, защото имам чувството... Благодаря ви толкова много, за всичко. За цялата тази красота. За това, че ви има.

— Продължавай в този дух — предупреди я Ейвъри, — и всички ще се разплачем. Ще ида да оставя това.

Побърза да излезе и окачи палтото на Клеър до своето сако. Тъкмо тръгваше обратно, когато нещо я накара да прекоси фоайето и да се приближи до стълбището. Дали бе чула нещо? По-скоро бе усетила нещо, каза си Ейвъри. Тръгна тихичко нагоре, далеч от гласовете на приятелките си.

Вратата на „Елизабет и Дарси“ бе отворена. Но и всички останали също бяха отворени, тъй като Хоуп искаше гостенките да се чувстват добре дошли да разгледат наоколо и да се насладят на стаите, докато те самите бяха заети с домакинските си задължения.

В „Елизабет и Дарси“ беше отворена и вратата на верандата. Лек дъх на орлови нокти се носеше с прохладния мартенски ветреца, който

нежно проникваше в стаята.

Не чу и не видя нищо, но отново го усети. Почувства някаква тъга.

— Моля те, влез — прошепна тя. — Ела вътре. Знам, че си тъжна. Сигурно е тежко, ужасно тежко, да го приемеш. Оуен търси Били. Ако някой може да намери нещо, да измисли какво да се направи, това е само Оуен. Но междувременно не си сама тук. Знам какво е усещането, защото и аз съм се чувствала самотна.

Направи още една крачка към вратата, после зачака.

— Но не биваше да се чувствам така. Винаги е имало кой да ме обича, дори и когато всичко е изглеждало толкова тежко и тъжно. И ти имаш. Ние сме загрижени за теб.

Поколеба се, после реши да се довери на инстинкта си. През повечето време Лизи изглеждаше щастлива, дори закачлива. Романтично настроена, напомни си Ейвъри. Млада жена с весел нрав.

— Имам една тайна. Мисля, че мога да я споделя с теб, защото съм сигурна, че ти можеш да пазиш тайни. Особено приятни като тази. Моля те, влез вътре.

Вратата към верандата бавно се затвори.

Приемайки на доверие присъствието ѝ, Ейвъри приседна на ръба на леглото.

— Днес сме организирали малко празненство на долния етаж. Моминско парти за Клеър. — Не беше сигурна дали по времето на Илайза Форд е имало такъв обичай. — Това е нещо традиционно. За жените, имам предвид. Организираме парти, за да отпразнуваме предстоящата сватба на приятелката си. Има много храна, забавни игри, подаръци. Весело е. Само малцина от гостенките тази вечер знаят тайната, но мисля, че Клеър няма да има нищо против да ти я кажа. Ти обичаш Бекет и Клеър, и момчетата. Такова хубаво семейство са. А след няколко месеца семейството им ще се увеличи. Клеър е бременна. Двамата с Бекет ще си имат бебе другата зима.

Уханието я обгърна с нова сила, упойващо и сладко като лято, и сякаш цялата стая се стопли.

— Съгласна съм. Не е ли страхотно? Ти ги видя как се влюбват един в друг. Мисля, че всичко наистина започна тук, в хотела. А сега ще се оженят тук само след няколко седмици. При тях всичко е толкова силно и сигурно, и правилно. Това е рядкост, нали? Да си толкова

силен и сигурен? Да намериш човека, който ти подхожда и те допълва, с когото си свързан. Дори не мога да намеря думи за това.

Сведе поглед и откри, че стиска здраво малкото ключе, което Оуен ѝ бе дал. А върху опакоето на дланта ѝ имаше сълзи, нейните сълзи.

— Хормоните на Клеър явно са заразни. Не съм тъжна. Не съм.

Усети как нещо докосва нежно косата ѝ и затвори очи, учудена как може да се чувства успокоена от подобно докосване.

— Не съм тъжна — повтори тя. — Просто не съм толкова силна и уверена, колкото ми се иска. Как другите поемат такъв риск? Ти сигурно си рискувала страшно много заради Били. Как го направи?

Пред очите ѝ лека мъгла закри за миг стъклото на прозореца към верандата. И после там блесна нарисувано красиво сърце.

— Изглежда толкова просто — прошепна Ейвъри. — Защо не е така в действителност?

Долови шума от гласове, смях и разговори откъм долния етаж.

— Партито започва. Трябва да слизам.

Тя стана на крака, отиде до малкото огледало, за да се увери, че по лицето ѝ няма следи от сълзи.

— Ела и ти. Каня те най-официално. Не бива да стоиш сама — добави тя и тръгна да слиза при приятелките си, съзнавайки, че говори колкото на призрака, толкова и на самата себе си.

Потопи се в атмосферата на партито. Наистина харесваше момичешките неща, когато имаше време. Красиви рокли, хубава храна, разговори за сватби и за мъже, както и за мода, и някоя и друга клюка.

Още по-хубаво бе, че самата тя знаеше за доста сочна клюка, която бе известна на само няколко от жените — както и на един дух — които присъстваха тази вечер.

Пийна шампанско, поднесе чаши на останалите гости, хапна от изисканите ордъври и занесе празните чинии в кухнята. Докато Хоуп съвестно записваше какви подаръци и от кого е получила Клеър, тя прибра разкъсаните опаковки. Каролий много умело подреди огромен букет от излишните панделки и лентички.

Глупави и чисто женски занимания. Уханията, звуците на фона на булчинското бяло и проблясващите свещи. Бъдещата булка и скоро младата майка пиеше джинджифилов сок, маскиран като шампанско, във висока кристална чаша и се смееше на подсвиркванията и

одобрителните викове, когато разгъна една почти прозрачна черна нощничка.

— Справихте се чудесно, момичета. — Докато гостите се състезаваха ожесточено в поредната игра, Джъстин прегърна Ейвъри. — Няма други като вас.

— Беше истинско удоволствие.

— Личи си. Клеър има голям късмет с приятелките си.

— И аз се чувствам така.

— Това също си личи. Май ще ни трябва още една бутилка шампанско. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се.

— Всъщност исках само да останем сами за мъничко — каза Джъстин, когато се озоваха в кухнята.

— Добре.

Джъстин взе бутилката, която Ейвъри бе извадила вече от хладилника, и я остави на плотта.

— Аз съм много добра майка.

— Не познавам по-добра.

— Няма как. — Тя се ухили на Ейвъри, после изражението ѝ стана по-нежно, докато галеше косата ѝ. — Смятах те за едно от своите деца, още преди Трейси да си тръгне.

— О, Джъстин.

— Винаги съм вярвала, че го знаеш, но никога не съм ти го казвала. Може би е трябвало.

Дълбоко развълнувана, Ейвъри можеше само да поклати глава.

— Винаги съм знаела, че мога да разчитам на теб, да се обърна към теб за съвет.

— Радвам се и се надявам, че винаги ще го правиш. Ейвъри, ти си една от най-слънчевите личности, които познавам, и със сигурност си най-ярката звезда на моя небосклон. Много съжалявам, че част от тази светлина помръкна и потрепва в последните няколко седмици.

— Работя по въпроса.

— Няма нужда. Имаш право да чувстваш каквото чувташ.

Оуен бе казал същото, спомни си Ейвъри. Също като докосването по косата ѝ и това ѝ донесе утеха.

— Ще се възползвам от възможността сега и ще кажа нещо, което ми се ще от дълги години. Трейси беше, и още е, лекомислена и

егоистична жена, която винаги искаше повече от онова, което имаше, и винаги обвиняваше другите, ако не го получеше. Ако успееше да получи желаното, то никога не бе точно толкова хубаво, не ѝ беше достатъчно — и *това* също винаги беше по вина на някой друг. Ти изобщо не си като нея. Наблюдавах те как растеш и знам коя си и каква си.

— Мислиш ли, че изобщо ме е обичала някога?

— Да. — Без никакво колебание Джъстин стисна ръката ѝ. — Да, обичаше те и мисля, че и сега те обича. Просто не е достатъчно.

— Недостатъчно може би е по-лошо и от липсата на обич — измърмори Ейвъри.

— Може би, но това не е заради теб, миличка. Няма нищо общо с теб, вината е изцяло на Трейси. Искан ми се да вярвам, че дълбоко в себе си го знаеш. Може би още не си го осъзнала напълно. Междувременно имаш страхотни приятелки и можеш да разчиташ на тях. Но понякога едно момиче се нуждае от майка си. Имаш мен.

Ейвъри се хвърли в прегръдките ѝ и я стисна здраво.

— Знаех го. Винаги съм го знаела, но е хубаво да го чуя от теб. Не искам да се тревожиш за мен.

— И това е част от задълженията ми, но не се тревожа особено, когато става дума за теб. — Повдигна лицето на Ейвъри и се усмихна. — Ярка светлина. Винаги си намирала верния път.

След като гостите си тръгнаха и разчистиха след тях, а Каролий пое настаняването на двете дами, които си бяха резервирани стая за нощувка, Ейвъри придума Хоуп да дойде в апартамента ѝ за разбор на събитието.

— Вдигай краката. — Ейвъри се плъосна на дивана и вирна нейните върху ниската масичка. — Поздравления, колега.

— И за теб. Господи, изтощена съм.

— Отчасти е заради всичкия този адреналин, който вече не тече във вените ни. Чувствах се замаян.

— Така е, но партито беше върхът.

— И сега ни чака върховна сватба. — Доволна от себе си, Ейвъри протегна ръце високо над главата си, разкърши рамене. — След малко ще стана да направя по един чай и после можем да обсъдим защо

Джанис е решила, че може да обуе такива панталони. С тях задникът ѝ приличаше на гигантска пържола.

Хоуп облегна глава назад, затвори очи и се засмя.

— Господи, наистина приличаше на пържола. Но пък Лори изглеждаше толкова сладка и толкова се вълнуваше за своята сватба. Много жалко, че вече са били резервирали ресторант, преди да сме готови с хотела.

— Ти си мазохистка.

— Може би. Шарлийн ме дръпна настрани. Тя и другите момичета от книжарницата искат да направят моминско парти за Лори. И сега обмислят да бъде в хотела. Трябва да поговоря с Джъстин, да измислим каква такса да определим за подобно събитие.

— А си мислех, че аз работя като вол. — Ейвъри стана и изрита обувките си, докато отиваше към кухнята, но после се отклони, защото на вратата се почука. — Моля те, Господи, нека да не е някакъв проблем долу, само да няма проблем долу — мърмореше под нос тя. — Оуен.

— Видях, че свети. Реших, че бихме могли да... Здравсти, Хоуп.

— Здравсти. Тъкмо си тръгвах.

— Нищо подобно. Тъкмо щеше да изпие една напълно заслужена чаша чай. Каролий отговаря за хотела през следващите няколко часа. Искаш ли чай? — попита го тя. — Имам и бира.

— За мен бира. И ние имаме дълъг и тежък ден. Мога да си взема бирата за вкъщи, ако вие...

— Господи, сядай — побутна го към един стол. — От цялата тази учтивост взе да ми става лошо. А и краката адски ме болят.

— Винаги е била много гостоприемна. — Но подмина предложението му стол и седна на дивана. — Имах малко свободно време снощи и рано тази сутрин — продължи да говори на Хоуп, — за проучването.

— Веднага щом мине сватбата, кълна се, ще отделя повече време на това, ще ти помагам.

— Няма проблем. И аз не можах да отделя много време днес, защото доста бързаме да довършим къщата на Бек.

— Как върви там? — викна Ейвъри.

— Почти сме готови. Има още много за боядисване, довършителни работи, детайли.

— Звучи ми познато — усмихна се Хоуп.

— Работя по точния график...

— И това ми е познато — обади се Ейвъри откъм кухнята.

— Ще бъде доста напрегнато, но може би ще успеем да свършим точно преди сватбата и да минем задължителната инспекция. Мислех си, че бихме могли да пренесем нещата им, докато са на меден месец. Не можем да подредим всичко точно както го искат — като например да окачим картините или разни дреболии — но можем да преместим мебелите, да заредим кухнята с нужните продукти. Този род неща.

Ейвъри дойде при тях с табла, върху която имаше чаши с чай и бутилка бира. Остави я на масата, наведе се и го целуна.

— Такъв си ти. Само ти можеш да се сетиш за това.

— Би било хубаво да се върнат и направо да се нанесат в новия си дом.

— Идеята е страхотна. Ще помогна с каквото мога — обеща Хоуп. — Знам къде Клеър иска да сложи много от нещата си. Говорили сме за това.

— Хоуп помни като слон.

— Но поне нямам задник като гигантски домат.

Оуен само повдигна вежди, когато Ейвъри изпръхтя над чашата си.

— Женска шегичка — увери го тя.

— Добре. Както и да е, ще го планираме. Как мина днес?

— Идеално. — Хоуп подви крака на дивана. — Имахме и неочакван гост. На няколко пъти долових уханието ѝ и наистина си мисля, че е пийнала от шампанското, ако това изобщо е възможно. Намерих празна чаша в „Елизабет и Дарси“, след като вече бях проверила всички стаи и гости те си бяха тръгнали.

— Аз я поканих. — Ейвъри отпи глътка от чая си. — Качих се горе по-рано и не знам, изпитах усещането, че е потисната. Тъжна. Казах ѝ за бебето, за партито. Това сякаш я разведри.

— Такава си ти — измърмори Оуен. — Само ти би се сетила за това. Май научих още нещо за нея. Проучвах семейството ѝ. Имала е двама по-големи братя и по-малка сестра. Единият от братята загинал във войната. Другият се върнал, оженил се, имал е четири деца, така че има какво да се проследи в тази връзка, ако ни потрябва. Сестрата се омъжила няколко години след войната. Родила пет деца, но едното

починало като бебе. Научих също, че е живяла до преклонна възраст — над деветдесет години. Преместила се да живее със семейството си във Филаделфия няколко години след сватбата. Това може да е нещо, което ти да проучиш, Хоуп, след като семейството ти е оттам.

— Мога.

— Знаеш ли нещо за училището „Либърти хаус“?

По лицето ѝ се изписа изненада и Хоуп вдигна очи от чашата си.

— Всъщност, да. Защо?

— Още не съм проучил всички подробности и просто се отклоних в тази посока — нали знаеш как става понякога — така попаднах на девическото училище „Либърти хаус“, основано през 1878 година. Сестрата е посочена като един от основателите и голям радетел за осигуряване на образование за момичетата, когато това не е било общоприето. Сега учениците са и от двата пола, но продължава да е уважавано частно училище в региона.

— Така е. Учила съм там.

— Сериозно? — Изненадан, Оуен се наведе напред и опря лакти върху коленете си. — Колко е малък светът.

— Да. — Хоуп се намръщи леко и остави чашата си. — Как се е казвала сестрата?

— О, Катрин.

— А фамилията ѝ по мъж?

— Дарби. Катрин Дарби. Научих, че библиотеката в училището е кръстена на нея.

— Така е и светът наистина е плашещо малък. Катрин Дарби, която е помогнала за основаването на девическото училище „Либърти хаус“ през 1878 година, е моя прапрапрабаба.

— Да ме вземат мътните. — Ейвъри зяпна. — И ще го повторя, да ме вземат мътните! Хоуп, ако всичко това е вярно, значи си роднина на Лизи. Нейна пра прапраплеменница.

— Сигурна ли си, Хоуп?

Тя само погледна Оуен.

— Посещавала съм „Либърти хаус“ от детската градина, та до средните класове. Както и майка ми и вуйчо ми, както и бабата на майка ми, както и брат ми и сестра ми. Това е семейна традиция. И преди да ме попиташ — не знам много за семейната ни история, не и толкова назад във времето. Представям си Катрин Дарби като старата

дама — стара за едно хлапе — изобразена на картината в училищната библиотека. Никога не съм чувала да е имала сестра, която е починала. Дори не знаех моминското ѝ име.

— Мислиш ли, че някой от роднините ти ще знае повече — различни истории, от онова, което мога да изровя в проучването си?

— Честно казано, не знам, но мога да разбера. Толкова е... странно. — Дотолкова, че усети някакво гъделичкане в гърлото си. — Трябва ми време да го асимилирам. Още не мога да мисля трезво. Ще си ходя.

— Искаш ли да дойда с теб? Да остана при теб тази нощ?

— Не, не, не съм изплашена. Не съм разстроена. Просто трябва да го осъзная.

— Не е ли по-добре да те изпратя?

— Престанете — настоя Хоуп и леко се засмя, преди Оуен да успее да стане от мястото си. — Мисля, че все някак ще мога да пресека площада. Трябва само да си проясня мозъка, после да помисля. Всичко това е изключително странно.

Ейвъри скочи и отиде с нея до вратата.

— Обещай ми, че ще ми се обадиш, ако не можеш да се успокоиш.

— Добре. Асимилирам го. — Тя почука по слепоочието си. — Знаеш, че така правя.

— Да, иначе нямаше да те оставя да си тръгнеш сама. Но, Хоуп?

— Хмм.

— Уха!

— Да, определено си заслужава възкликанието.

Когато Хоуп излезе, Ейвъри се обърна към Оуен и още веднъж възкликна удивена.

— Сестрата — измърмори той. — Не знам защо изобщо тръгнах по тази следа. Просто исках повече информация. Колкото повече, толкова повече, нали разбираш. Но не виждах как може да ми помогне да намеря онзи Били, когото Лизи чака. А сега... Знам, че има и съвпадения, но това? Вече е доста прекалено.

— И какво е тогава? Съдба?

— Какво друго? — Той стана и закрачи напред-назад. — Ти си родена и израснала в Бунсборо, а Хоуп е родена и израснала във Филаделфия. В един момент ставате съквартирантки в колежа и

приятелки. Много добри приятелки. Толкова добри, че тя ти идва на гости, сприятелява се с Клеър. Същата Клеър, за която ще се жени брат ми. Майка ми се влюбва в онзи стар хотел, успява да купи сградата, след което ние влагаме пот и кървави сълзи, докато го реновираме. Жената, която сме избрали за управител, изведнъж забременява, трябва да се оттегли и вие с Клеър се сещате за Хоуп.

— Която иска да се премести, защото е била прецакана от някакъв нещастник и семейството му.

— Тя е идеална за работата — продължи Оуен. — Управител на хотел, знае всички тънкости — някои, за които изобщо не ни е хрумвало дори. Даже е прекалено квалифицирана и не се е надявала да се премести да живее точно тук. А майка ми я наема на секундата — едва е разменила две приказки с нея и бам, наета е. Хоуп приема по същия начин — бам.

— Е, когато подредиш всичко по този начин...

— Точно така се подрежда. — Той спря да крачи неспокойно и застана пред нея. — Една случайност, после друга, един избор, друг след него и всичко води дотук. До хотела, Лизи, Хоуп — и може би, ако продължим в същата посока — до Били.

— Мислиш ли, че тя знае — Илайза, имам предвид?

— Не знам. Струва ми се, че ако знаеше, би направила усилие да се свърже с Хоуп. Като се замислиш, повече контактува с нас — с Бекет, мен, Рай — макар Рай да не говори много за това. С майка ми. Дори и с теб.

— И Мърфи. Той първи я видя, доколкото ни е известно.

— Деца. — Оуен сви рамене. — Те не са се научили да не вярват в невъзможното. Това е...

— Какво?

Той я погледна, лицето му светна в усмивка.

— Толкова е готино. И... чакай малко. Разсеях се, увлякох се. Едва сега забелязвам.

— Какво?

— Косата ти. Отново е тук. — Отиде до нея, прокара пръсти през златисточервените ѝ кичури. — Отново е косата на Ейвъри.

— Реших да бъда себе си известно време, да видя как ще се почувствам.

— Така те харесвам най-много — увери я той.

— Наистина ли? — Заинтригувана, тя го изгледа внимателно. — И защо не си ми казвал нищо?

— Косата си е твоя, но това наистина е твоята коса. — Наведе се и я подуши. — Мирише на твоята коса, на пипане е твоята, а сега и изглежда като твоята коса. Луд съм по нея.

— Стига.

— Винаги съм бил луд по косата ти. Никога не съм правил любов с теб и истинската ти коса.

Тя се засмя, после отново се разсмя, когато той я вдигна. Покорно обви крака около кръста му.

— Мисля, че трябва да го направя — продължи той, — просто за да видя как е. Да направя сравнително проучване.

— Наистина много обичаш проучванията.

— А някои много повече от другите — съгласи се той и я отнесе в спалнята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Украсен с цветя и искрящи лампички, хотелът грееше като в приказка. От всичко, което бе виждал и което се бе случвало в дългия му живот, това тържество на любовта, вярата и всеотдайността блестеше най-ярко.

Въздухът ухаеше на рози, с лек привкус на орлови нокти и сладкия аромат на лилиуми. Небето бе ясно и синьо.

Във вълшебната беседка на „Титания и Оберон“ Клеър облече сватбената си рокля. Пое си дъх и се усмихна на майка си, докато Хоуп нагласяше диплите на роклята.

— Без сълзи, мамо.

— Толкова си красива, момичето ми. — Роузи примигна, за да прогони сълзите, и улови ръката на Клеър. — И толкова щастлива.

— Идеално. — Хоуп направи крачка назад и застана до Ейвъри.

— Точно такава е всичко в този момент, точно сега. — Клеър отново си пое дълбоко въздух, докато се обръщаше към огледалото. — Идеално.

— И точно по график. Излизаме на верандата за снимки — нареди Хоуп, — така че да не закъсняваме.

— Сигурна ли си, че Бекет не е наблизко? Не искам да ме вижда преди церемонията. Знам, че е глупаво, но...

— Не е — поправи я Ейвъри. — Ще изтичам до „Джейн и Рочестър“, за да се уверя, че мъжете са от другата страна.

— Трябваш ни за снимките — напомни ѝ Хоуп.

— Ще се върна. Тъкмо ще доведа момчетата и Джъстин. И ще ви докладвам как вървят нещата в младоженския лагер. Започвайте и ми дайте само пет минутки — каза тя и хукна.

Забеляза, че вратата на „Елизабет и Дарси“ е отворена.

— Не мога да се отбия точно сега. Гоня график. Но ще се върна.

Токчетата на официалните ѝ обувки потракваха и тя наистина се харесваше в роклята си — с цвета на пенливо шампанско — която

нежно галеше краката ѝ, докато тичаше към задната страна на хотела. Мина през вратата и прекоси верандата.

Чу гласовете, преди да почука — възбудените възгласи на момчетата и дрезгав смях.

— Всички ли са прилично облечени? — извика тя, докато лекичко отваряше вратата.

— Съвсем прилично — обади се Райдър.

Развеселена, тя пристъпи вътре.

Джъстин, чиято коса бе пусната свободно назад, стоеше редом с Бекет. Още един от тези идеални моменти, каза си Ейвъри, докато Райдър и момчетата — всички в официални тъмни костюми — седяха на леглото и хвърляха карти в явно безкраен маратон на играта на война.

— Време е! — Лиъм понечи да скочи от леглото, с което предизвика групово боричкане.

— Не още. Първо ще направим малко снимки, после фотографът ще дойде тук, ще снима и вас. Къде е Оуен?

— Да донесе освежаващи напитки — осведоми я Райдър.

— Изглеждате добре. Господи, всички изглеждат чудесно. Трябва да взема за малко Джъстин и момчетата за снимки, после ще ги пратя пак тук. Останалите от лагера на младоженеца трябва да стоят в задната част на хотела. Никакво надничане отпред.

— А може ли да ни доставят пица тук? — попита Райдър, което отново предизвика весело сборичкване сред по-малките.

— После. — Джъстин се обърна и изгледа момчетата с поглед, който Ейвъри подозираше, че е потушавал безброй бунтове през годините. — Да вървим, народе. До след малко — прошепна тя на Бекет, докато го целуваше по бузата.

— Но аз съм много жаден. — Мърфи изгледа умолително Джъстин и се усмихна очаквателно.

— Аз ще се погрижа. Ще ви настигна — обеща Ейвъри на Джъстин.

— Печеля служебно.

Хари мигновено се завъртя и зърна самодоволната усмивка на Райдър.

— Аха. Войната свърши за теб, слабоко.

— Мораториум — обяви Джъстин. — Спиране на бойните действия — обясни тя на Хари, докато ги водеше към вратата. И изгледа Райдър със същия смразяващ поглед, преди да затвори.

— Наистина изглеждате добре — обади се Ейвъри с ръка на дръжката на вратата. — Но само почакайте да видите Клеър.

— Само ми кажи, че няма да чакам дълго.

— Почти сме готови — обеща тя на Бекет и излезе.

Ейвъри погледна към вътрешния двор, докато слизаше надолу. Снежнобелите тенти искряха под меката слънчева светлина, имаше много цветя и лампички.

Хоуп би казала „идеално“, помисли си тя. И щеше да е права.

Оуен излезе навън, понесъл в ръце табла с напитки. Очите им се срещнаха, тя бе на стълбището, той — долу. Мигът застина — романтичен, вълшебен — и сърцето ѝ потрепери.

Той не можеше да откъсне поглед от нея.

— Изглеждаш зашеметяващо.

— Чакай само да видиш булката.

Оуен само поклати глава, загледан в играта на слънчевите лъчи по ярката ѝ коса.

— Фантастично.

— Всичко е толкова красиво — тя продължи да слиза. — Помисли си само какво беше преди година. Трудно е да повярваш какви промени настъпиха, какво се случи и в какво се превърна.

Очите му останаха приковани в нейните.

— И аз си мислех за същото.

— Джъстин заведе момчетата при булката за снимки. Аз ще им занеса напитките.

Той погледна разсеяно таблата, която носеше. Странно, но за миг я бе забравил, бе забравил за сватбата, за целия свят.

— Добре. „Спрайт“, който Лиъм твърди, че е същият на вкус като шампанското. Истинско такова за мама.

— И бира за теб и братята ти. Ще ни трябват около петнайсетина минути — според ужасяващия график на Хоуп. После фотографът ще дойде да се занимае с вас, момчета.

— Ще бъдем готови. И аз имам същия график.

— Естествено.

Той качи таблата до верандата, подаде ѝ нужните напитки.

— Наистина изглеждаш фантастично — добави той и я разсмя, докато бързаше нататък.

Той отвори вратата, влезе вътре.

— Нали се сещаш, че ти казах, че ако Ейвъри беше бременна, щях да искам да се ожения за нея?

— Господи, Ейвъри е бременна? — Райдър бързичко грабна една бира от таблата.

— Не. — Но сега разбираше какво е било онова странно чувство, което бе изпитал, когато разбра, че тестът е на Клеър. Съвсем леко разочарование.

— Работата е там, че го разбрах преди малко — не го разбирах, но сега — да.

— Изплюй камъчето — посъветва го Райдър, — иначе ще объркаш собствения си график.

— Просто искам да се ожения за нея. — Малко слисан, той погледна от Бекет към Райдър, после обратно. — Искам да се ожения за Ейвъри Мактавиш.

— Добре. Да прием за това. — Бекет си взе бира, после взе и бутилката на Оуен, остави таблата настрана. — Ето, вземи.

Оуен се намръщи на бирата.

— Не сте ли поне малко изненадани?

— Не. Ни най-малко.

— Чакай. Чакай. — Райдър се дръпна назад, присви очи.

— Ти каза, че искаш да се ожениш — да се ожениш? Първо Бекет, сега и ти? — Изглежда подозрително бирата си. — Да няма нещо в бирата? Някакъв опиат, който подтиква към женитба? Това адски ще ме вбеси.

— Не е в бирата, идиот. — Бекет се ухили на Оуен. — Трябва да й предложиш тази вечер. Предложение за женитба по време на сватба носи късмет.

— Трябва да го обмисля. — Оуен издиша шумно. — Трябва да реша как и кога, и всичко останало.

— Ще го обмисли. — Райдър отпи от бутилката си. — Ще бъде забавно.

След като тяхната фотосесия от предсватбени снимки приключи, Роузи отново прегърна Клеър.

— Ще помогна за момчетата, после ще доведа баща ти.

— Около двацет минути. — Хоуп вдигна телефона си.

— С Оуен си разменяме съобщения, така че ще знам кога са приключили снимките при тях. После ще разберем точно кога Бекет и шаферите му ще излязат на двора.

— Ще питам Оуен, не се притеснявай.

— Разменяте си съобщения? — възкликна Ейвъри, когато Роузи излезе. — Нали всичко щеше да е съвсем не принудено?

— Непринудено не означава небрежно. Гостите вече пристигат, между другото.

— Предстартово броене. — Ейвъри грабна шампанското. — Някой друг?

— За мен — не — подхвана Клеър, после се намръщи. — О, само глътка. Мисля, че е редно да пийна една глътка за късмет.

— Една глътка за булката, пълни чаши за шаферките.

Хоуп взе своята чаша.

— За булката.

Клеър поклати глава.

— Не, за брака. За обещанията, компромисите, за всеотдайността. За това искам да вдигна тост.

— За брака тогава — съгласи се Хоуп и чукнаха чаши.

— И за семейството — добави Клеър след съвсем мъничка глътка. — Не става дума само за сватбата, децата, които ще създадеш, родителите, които са те отгледали. А и за хората, които правят живота ти пълен и богат, и стабилен. Вие двете го правите такъв за мен.

— Твърдо си решила да ни разплачеш — успя да изрече Ейвъри.

— Мислех, че аз ще се разплача. — Клеър отново отпи глътчица, после остави чашата си. — Но имам чувството, че виждам всичко много ясно. Снощи си мислех за Клинт. Доста мислих за него. И знам с абсолютна сигурност, че той щеше да е доволен, че срещнах Бекет. Че той сега е до мен и до момчетата. Това, че го знам, ме прави щастлива. И единственото, което искам сега, е да изляза на двора, да ида при Бекет и при момчетата, понесла това в мен — каза тя и докосна корема си с ръка, — и да разменим обетите си. После ще танцувам със съпруга и синовете си.

— След като ти оправя червилото — обади се Хоуп.

Докато тя се суетеше с булката, Ейвъри излезе на верандата. Искаше да остане сама за миг, каза си тя. Само за миг.

Но чу отварянето на врата и погледна към стаята „Елизабет и Дарси“. Все пак имаше компания. И нямаше нищо против, реши тя.

— Не мога да го разбера. Не съм тъжна, но не мога да реша дали съм и точно щастлива. За Клеър, да. Направо съм на седмото небе заради нея. Но иначе съм някъде малко по-надолу. Просто се чудя как става, разбираш ли? Гледам я и виждам колко е сигурна, изобщо не се притеснява, няма никакви съмнения или колебания. Какво ли е да се чувстваш по този начин? Как се стига дотам?

Погледна отсреща към „Веста“, надолу по главната улица към „Обърни нова страница“. Това го разбираше — тази отговорност и всеотдайност. Но какво караше един човек да отключи нещо вътре в себе си и да направи тези крачки заедно с някого другиго?

— Няма значение. Не става дума за мен. Днешният ден е щастлив. Днес е ден на Клеър.

Обърна се да влезе вътре и видя нещо на масичката между вратите. Намръщи се и отиде до нея, взе малкото камъче. Беше гладко като коприна и с формата на сърце. Лежеше в дланта ѝ, докато тя се взираше в инициалите, издълбани в средата му.

„Л. Ф.“

„Б. Р.“

— Лизи Форд. „Б“ е Били, нали? Сигурно. — С разтуптяно сърце тя се загледа към стаята. Вратата беше отворена, лятното ухание бе нежно като цветен прашец. — Той ли ти го даде? Били? Сигурно е бил той. И то е... оцеляло във времето. Но как? Как така сега го държа в ръка точно тук? Как може...

— Ейвъри! — викна я Хоуп. — Последни минути.

— Това е денят на Клеър — повтори тя, докато стискаше камъчето в свитата си ръка. — Не мога да им го покажа сега, но ще го дам на Оуен. Обещавам. — Постави ръката с камъчето пред сърцето си. — Обещавам — каза тя отново.

— Ейвъри!

— Секунда! — Побърза да влезе и отиде право при чантичката си. — Червило.

Пъхна камъчето на сигурно място вътре и се запита дали ще го намери там, когато се върне.

Докато слънцето залязваше на западните хълмове, тя видя как приятелите ѝ сключват брак, чу обещанията, които си дадоха един на друг и на децата, които бяха тяхното семейство, видя как проблеснаха пръстените, които си размениха — още едно обещание — под мекото сияние на свещите.

Радост, чиста и безгранична, просто извираше от тях, осъзна тя, като пълноводна и топла река. Усети я как изпълва и нея самата като нещо красиво и истинско, стабилно и силно.

Сълзите, които бликнаха в очите ѝ, бяха от радост, когато двамата се целунаха за първи път като съпруг и съпруга.

После имаше прегръдки, аплодисменти, музика. Оуен хвана ръката ѝ и я поведе по пътеката между столовете към вратата на фойето. Още прегръдки, малко сълзи, после много смях, когато Мърфи обяви — високо и категорично — че той трябва да пишка *точно сега*.

— Първо пишкане, после снимки — съгласи се Хоуп. — Булката, младоженецът, роднините и шаферите. После Клеър, Бекет и момчетата, след това само Клеър и Бекет. — Тя погледна фотографа. — Четиридесет и пет минути. Така ще спазим графика.

— Да нямаш хронометър в себе си? — попита Райдър.

— В главата ѝ е. — Ейвъри чукна леко по челото ѝ.

— Клеър и Бекет трябва да имат време да танцуват, да хапнат, да се забавляват — обясни Хоуп.

— Не мисля, че се притесняват за нещо — изтъкна Райдър, докато младоженците споделяха поредната дълга целувка.

— Спокойно, командире.

— Ти стой спокойно — измърмори Хоуп и се зае да подрежда всички за снимките.

Ейвъри се замисли дали да не дръпне Оуен настрана, но моментът не бе подходящ и обстоятелствата не го позволяваха.

Може да почака, каза си тя и се остави на мига. След снимките, след като младоженците отново дойдоха при останалите и изтанцуваха първия си танц, и след още няколко тоста тя все пак го дръпна навътре.

— Искам да танцувам с теб.

— И аз също — съгласи се тя, — но първо трябва да ти покажа нещо. Горے.

— Има и храна, която също изглежда добре.

— Ще хапнем, ще пийнем, ще танцуваме. Всичко ще направим.

— Тя стискаше здраво ръката му, докато бързаше нагоре по стълбите.

— Малко предистория. Стоях си на верандата точно преди да слезем долу. Чувствах се... малко натъжена може би. Днес е големият ден. И тя се появи навън. Или поне вратата на верандата се отвори. Мислех си за Клеър и Бекет, как се женят и разменят обети — неща от този сорт. Всъщност питах се как хората събират кураж или каквото там е нужно, за да направят такава крачка.

— Не е кураж — обади се той.

— Все едно. — Тя отключи „Титания и Оберон“, дръпна го вътре. — Хоуп ме извика и когато се обърнах, това беше на масичката между вратите.

Затвори очи за миг, бръкна в чантичката си и въздъхна с облекчение, когато пръстите ѝ напипаха камъчето.

— Камък. Боже, разтърсващо откритие.

— Млъкни. Погледни го, Оуен.

Той го взе, след като тя му го тикна под носа, после го обърна. Изражението му от развеселено се превърна в учудено, после смаяно.

— Дала го е на теб.

— Остави го на масата. Не беше там, когато излязох навън. Сигурна съм. После се появи. Не бих казала, че ми го е дала, но искаше да го видя. Не смяташ ли така?

— Още се опитвам да схвана как е възможно да го има или да го накара да се материализира. Или... не знам какво.

— Реших да не мисля прекалено много за това, иначе мозъкът ми ще се пръсне. Сигурно той ѝ го е дал. Виж формата, инициалите.

— Защо да ѝ дава камък? Като се замислиш...

— Това е сърце с техните инициали вътре. Сантиментално е, нали?

— Предполагам. „Б“ е за Били. Уилям Р. Би могло да е от полза да знаем първата буква на фамилията му.

— Вие с Хоуп го издирвате, затова исках да ви го дам, възможно най-скоро. Хоуп е заета с организацията на цялото тържество долу,

затова избрах теб. Но трябва да ѝ го покажем след това.

— Тя го е дала на теб.

— Лизи ли? Не, просто го е оставила, така че да го намеря.

— Няма голяма разлика.

— Би искала Хоуп да го вземе. Хоуп е нейна потомка.

— Не го е оставила така, че Хоуп да го намери. — Подаде ѝ го обратно в ръка. — Трябва да го задържиш.

— Не ми се струва редно.

— Мисля, че има причина да го остави на теб. Може би, ако го задържиш известно време, ще разбереш каква е тя. А междувременно аз ще търся Уилям Р. Ще разкажем всичко на Хоуп след сватбата.

— Добре, но се чувствам странно. — Прокара пръст по инициалите, преди да го пхне обратно в чантичката си. — И ако си го вземе обратно, така да бъде.

— Казах ли ти, че изглеждаш зашеметяващо?

В очите ѝ проблеснаха искри.

— Може да си го споменал случайно.

— Истина е. И аз... — Не, каза си той, нямаше да го направи импулсивно, не и в сватбения ден на брат си дори и да носи късмет. — Трябва да се връщаме долу. Брат ми не се жени всеки ден.

— Прав си.

— Какво имаше предвид за куража? — попита я той, докато слизаха надолу.

— Какво?

— Че е нужен кураж, за да се ожениш. Кураж ти трябва, знам ли, когато тръгваш на война или се разправяш с данъчните, или ще скачаш с парашут.

— Просто исках да кажа, че хората трябва да съберат сили, за да се решат на тази стъпка „докато смъртта или развода ни раздели“.

Прозвуча му не на място, просто не беше редно.

— Винаги ли си била толкова цинична?

— Не съм цинична. — Дори и само думата я притесняваше. — Просто съм реалистка, а и съм любопитна. Любопитна реалистка.

— Погледни — посъветва я той, когато отново излязоха навън, където двойките танцуваха на дансинга. — Клеър и Бекет, майка му, баща ѝ, родителите на Клеър и много други. — Това е истинско.

Истинско, помисли си отново той, и точно това искаше. Искаше го с Ейвъри.

— И е хубаво. Много мило. Важен момент. Но има хиляди моменти след тържеството. И като заговорихме за това, защо не танцуваш с мен?

— Добра идея.

Той се постара да запази шеговития тон, но след нейните думи нещо се бе променило помежду им. И той знаеше, че и тя го е почувствала.

Нямаше никакво време да изпада в мрачни мисли или изобщо да мисли за това. Разполагаха само със седмица, за да довършат последните неща в къщата, да пренесат мебелите, да заредят кухнята.

Това напомняше на Ейвъри за последните усилен дни преди откриването на хотела, само че сега Бекет и Клеър бяха на меден месец и бяха с два чифта ръце по-малко.

И все пак усецането за дежавю не я напускаше, докато двете с Хоуп подреждаха в шкафовете чинии, чаши, тенджери, тигани, табли и кутии.

— Тя дали няма да е разочарована, че не е подредила всичко сама, а?

Хоуп поклати глава.

— Мислих за това, отхвърлих го като възможност, после пак се зачудих. После си я представих как се връща от почивката — колко работа я чака в книжарницата, с децата, с новата къща, а и е бременна на всичкото отгоре. Наистина вярвам, че ще се почувства облекчена, че не се налага да мъкне кашони, да разопакова и всичко останало.

— И аз така мисля, но понякога все пак се колебая. Много е хубаво, че момчетата са при родителите на Клинт за няколко дни. За всички е чудесно, но трябва да си призная, че ми липсват. Както и това, че не можем да използваме пъргавите им малки крачета за разни дребни задачи.

— Почти сме готови. След като Джъстин и Роузи подредят дрехите и спалното бельо, а Оуен и Райдър домъкнат тежките мебели, всичко ще е идеално за посрещането им у дома.

Хоуп спря за миг и посегна към телефона си.

— Трябва да проверя дали Каролий е поръчала цветята.

— Знаеш, че го е направила. Спокойно, командире.

— Ако пак ме нарече така, може да го сричам в слабините. —

Хоуп се изправи и разкърши рамене. — Къщата е много красива — дървената дограма, облицовката, усещането за простор.

— Братята Монтгомъри вършат чудеса.

— Така е. И като заговорихме за тях, какво става с теб и Оуен?

— Нищо.

Хоуп погледна към стълбите.

— Джъстин и Роузи са горе на втория етаж. Оуен и Райдър отидоха да натоварят още мебели. Само двете сме тук.

— Не знам точно. Нещата са малко странни след сватбата. Грешката е моя, предполагам — донякъде. Когато му показах камъчето с формата на сърце, направих някаква забележка за брака. „Докато смъртта или развода ни раздели“, нещо такова. Той мисли, че съм цинична.

— Чудя се защо ли?

— Не съм.

— Не, не си. Но прехвърляш върху себе си товара на майка ти. В крайна сметка ще се наложи да изхвърлиш всичко през борда.

— Не е така. Може би — призна тя, ядосана на себе си. — Но наистина смятам, че вече е съвсем мънищък товар. Сега помежду ни има някаква неловкост, а това е последното, което бих искала. Ние сме приятели открай време. Всъщност...

Тя се озърна наоколо, за да се увери, че наистина са съвсем сами.

— Онази вечер изрових това от кутията си с разни дреболии.

Ейвъри отвори чантичката си, бръкна в малък джоб вътре. И извади пластмасово пръстенче с розово сърчице отгоре.

— Той ми го даде, когато бях на шест и се бях увлякла по него.

— О, Ейвъри, толкова е сладко. Много е мило.

— От автомат за дъвки и бонбони. Само ми угаждаше, но тогава направо бях на седмото небе. Той прави такива неща. Мили жестове.

— Пазила си го толкова години.

— Разбира се. Първият ми годежен пръстен. — На шега тя си го сложи си и размърда пръсти. Но странно, като го видя на ръката си, се почувства малко тъжна. — А сега нещо не е съвсем наред между нас

— продължи тя и отново го свали. — Мисля, че сигурно иска да направи крачка назад и...

Тя прекъсна изречението, когато чу отварянето на входната врата, и имитира затваряне на цип през устните си, докато прибираше пръстена в чантичката си.

Докато Глупчо лежеше на пода в кухнята очевидно изтощен, тя помагаше в подреждането на масите, лампите, възглавничките. Когато задълженията принудиха Хоуп да се върне в хотела, Ейвъри продължи да разопакова кърпи, да зарежда сапуни, движейки се от голямата баня към детската, после в малката баня на етажа, както и в тези на долното ниво.

Беше съвсем тъмно, когато отново се качи горе и усмихната спря на прага на голямата семейна стая. Уютна, каза си тя, комфортна и красива.

Чу ударите на чук и мина към съседната стая за игри. Оуен, въоръжен с колана си с инструменти, окачваше поставен в рамка плакат на Ексмен.

— Сглобил си шкафчетата за играчки.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Райдър ги сглоби, преди да си тръгне.

— Вече си е тръгнал?

— Почти сме готови. Мама каза да ти предам, че тя и Роузи ще дойдат пак утре, след като минат през магазина за пресни плодове и зеленчуци.

— Супер. Май си прав. Не мога да се сетя какво още можем да направим. Не бях сигурна, че ще успеем, а се оказва, че сме готови един ден по-рано.

— Имахме много помощници.

— И вие с Хоуп бяхте насреща със списъците си. Тази стая е страхотна. Забавна. Весела. Цялата къща е такава.

— Да, така е.

— Искаш ли една бира след добре свършената работа?

— Няма да откажа.

Тя отиде и отвори две. И двамата бяха толкова противно любезни, помисли си тя. Държаха се делово. Адски странно.

Стига толкова, реши тя и остави бутилките на кухненския плот. Изчака го да си свали колана с инструменти.

— Ядосан ли си ми?

— Не. — Изглежда я спокойно с ясните си сини очи. — Защо да съм?

— Не знам. Но ние — ти — нещо не е съвсем наред още от сватбата насам.

Той продължи да я гледа замислено, докато отпиваше от бирата си.

— Може и да си права.

— Ако връзката ни не те устройва, бих искала...

— Защо отиваш натам? Защо автоматично предполагаш, че нещо не върви, че няма да продължи, че няма да останем заедно?

— Нямах предвид това. Аз... — Когато той само махна с ръка и отиде до далечния прозорец, тя стисна зъби. — Ядосан си ми.

— Натам върви. — Отпи нова глътка, после се приближи отново до нея, остави бутилката на плота. И я погледна право в очите. — Как ще се почувстваш, ако ти кажа, че връзката ни не ме устройва? Без увъртания, Ейвъри, голата истина. Как ще се почувстваш, ако ти кажа, че приключвам с теб?

Макар да бе стиснала зъби, брадичката ѝ леко потрепна. И всичко вътре в нея се преобърна.

— Ще ми разбиеш сърцето. Това ли искаш да чуеш? Искаш да знаеш, че можеш да го направиш?

— Да. — Той затвори очи, издиша. — Да. Точно това исках да чуя и да разбера.

— Защо искаш да ме нараниш по този начин? Ти не си жесток човек. Не си студен. Защо би ме наранил така? Ако искаш да направиш крачка назад, можеш да се отдръпнеш, без да бъдеш жесток.

— Престани. — В гласа му звучеше безкрайно търпение. — Не се дърпам назад. Не искам да направя крачка назад. Точно това е. Но ти не вярваш в мен, в себе си. В нас.

— Вярвам. Защо си мислиш, че не вярвам? — Още докато изричаше думите, тя разбра. — Понякога говоря глупости. Мисля си разни глупави неща. Познаваш ме достатъчно добре, за да го разбираш.

— Познавам те, Ейвъри. Знам, че си лоялна и щедра, силна и амбициозна.

След сватбата на Бекет, Оуен бе търсил отговора, обмислял бе проблема. Смяташе, че го е открил.

— Ейвъри, твърде много се съмняваш в себе си, прекалено се тревожиш, че си такава, каквата не си. Защото изобщо не си като нея. Изобщо и никога не си била. Адски ме дразни, че не го съзнаваш.

— Работя по въпроса.

— Добре. — Понечи отново да вземе бирата си, но спря. — Не, не е добре. Пак ще почнем да обикаляме в кръг и няма да стигнем доникъде. Не е добре, защото съм влюбен в теб.

— О, боже.

— Вероятно винаги съм бил. Отне ми доста дълго време да го осъзная, затова предположих, че и на теб ти е нужно време да го разбереш. Но стига толкова. Виждаш ли това място?

— Да. Оуен...

— Не е само една къща — страшно хубава къща. Това е и място, където да градиш, да се връщаш тук, да разчиташ на него.

Всичко, което изпитваше към нея, изпълни гърдите му. Всичко, което искаше, го заобикаляше тук.

По дяволите обмислянето на проблема, трезвото анализиране.

— И аз имам много хубава къща. Ти трябва да си в нея с мен. Да градиш заедно с мен, да се връщаш в нея с мен, да разчиташ на нея — и на мен.

— Искаш да се пренеса при теб ли?

Беше мислил по въпроса, призна си Оуен, но това не бе посоката, в която планираше да поеме. *По дяволите*, каза си той. *Всичко или нищо*.

— Искам да се омъжиш за мен.

— О, господи. — След няколко накъсани вдишвания тя сведе очи. — Не си чувствам краката.

— Трябваше да знам, че ще реагираш особено.

— Съжалявам. Дай ми само секунда.

— Не. Мътните го взели. Не. Не е нужен кураж. Става дума за любов и вяра, и надежда може би. Видях как брат ми се жени за Клеър и разбрах, че искам точно това. Винаги съм го искал, но си казвах, да, някой ден. Някой ден ще се задомя, ще създам семейство. Този ден

дойде, Ейвъри, защото другото, което осъзнах, е, че този някой ден нямаше да настъпи без теб. Винаги си била ти. Моята първа любов.

— Трябва да поседна за малко.

Направи го направо на пода. Стисна здраво ключето на шията си. Ключалки, каза си тя, които трябваше да бъдат отворени. И той не беше прав. Нужен беше и кураж. Но тя не беше страхливка.

— Как би се почувствал, ако кажа „не, не искам нищо такова“?

Той приклепна и отново я погледна право в очите.

— Ще ми разбиеш сърцето.

— Никога.

— Ще се омъжиш за мен, за да пощадиш чувствата ми?

— Обичам те достатъчно много, за да направя точно това. Ти караш сърцето ми да тръпне, Оуен. Винаги е било така. Свикнах с това — и може би защото бях свикнала, не го ценях достатъчно. Когато започнахме да излизаме заедно, трепетът се превърна в нещо повече. Много повече, но не знаех какво да направя. Никой друг не ме е карал да се чувствам по този начин. Мислех си, че нещо липсва в мен, защото никога не можех да изпитам достатъчно силни чувства. Но единственото липсващо нещо си бил ти.

Той седна срещу нея.

— Сега нищо не липсва, за никого от двама ни. Кажи „да“.

— Само почакай. Това, което чувствам... — Внезапно нещо блесна вътре в нея. — Господи, същото е като с каменното сърце. Това ли се е опитвала да ми покаже? Толкова е силно, здраво, издържа на всичко. Никога не съм вярвала, че ще изпитваш същото към мен, затова просто не можех да отключа тази част от себе си и да я оставя да излезе наяве. И наистина се иска кураж. — Тя избърса една сълза. — Трябваше просто да намеря своя.

Оуен хвана ръката ѝ.

— Влюбен съм в теб, Ейвъри. Кажи „да“.

— Сигурно няма да съм добра съпруга.

— Това ще е мой проблем, нали?

Тя се вгледа в лицето му, толкова познато и скъпо за нея. Не, каза си тя, нищо не им липсваше вече.

— Трябва ми чантичката ми.

— Сега ли?

— Наистина.

— Господи, нали не се опитваш да съсипеш момента? — Стисна зъби, изправи се, грабна чантата от плота и я пусна в скута ѝ.

И зяпна, когато тя извади розовия пластмасов пръстен.

Подаде му го.

— Искам да съм твой проблем, Оуен, до края на дните си.

— Запазила си го — прошепна той. Ухили се и понечи да го сложи на пръста ѝ, но тя сви ръка. — Не си играй с мен, Ейвъри. Кажи „да“.

— Почакай. Аз не притежавам — коя е думата? — самообладанието на Клеър, нито прецизността на Хоуп.

— Да съм тръгнал да предлагам брак на някоя от тях?

— Не, и не те съветвам. Нямам твоето търпение и благодаря на Господ, че ти го имаш. Ще го подлагам на изпитание често, но това вече го знаеш.

— Вече го знам. Кажи „да“.

— Обичам те. Ти си моят приятел, любовник, сродна душа. — Сега се усмихна, целуна го по бузата. — Моят първи любим ще бъде и последен. Да. — Тя протегна ръка за пръстена. — Определено и категорично „да“.

Той го сложи на пръста ѝ.

— Става ти. Почти.

— Беше ми прекалено голям първия път. Изглежда, сега става. — Тя се настани в скута му.

— Дълго време ти трябваше.

— От мястото, на което съм сега, ми изглежда, че е било точно колкото трябва. — Тя протегна ръка, размърда пръсти. Сега не беше тъжна. Просто щастлива.

— Ще ти купя истински. — Взе дланта ѝ и целуна пръста над розовото пластмасово сърчице. — Нали се сещаш, с диамант или какъвто поискаш.

— Този е истински, но ще взема диаманта. Вземам теб, Оуен, и благодаря на Бог, че ти вземаш мен.

Той я прегърна силно и здраво.

— Ейвъри. — Чувствата го завладяха и той пое устните ѝ. Неговото бъдеще, каза си той, беше в ръцете му. — Най-сетне заедно.

— Ти и аз — прошепна тя. — Сега разбирам какво имаше предвид Клеър.

— За кое?

— За чувствата си точно преди сватбата. Каза, че не изпитвала нервност. Чувствала се с прояснено съзнание. — Дръпна се леко назад, обхвана лицето му с длани. — Аз, също. Сигурна и уверена. Ти също си моето бъдеще. Хайде да си вървим у дома и да започваме да го градим заедно.

Вдигна я на крака и заедно минаха да угасят лампите, да заключат вратите, а после излязоха хванати за ръце.

Тя мислеше за ключето на шията си и за каменното сърце, което още носеше в чантичката си. И за сладкия и смешен розов пръстен от автомат за дъвки и бонбони на пръста си.

Символи, всички бяха символи на отключени врати и вечна любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.